CLANCY TOM
1 - NET FORCE

OBSAH

Děj knihy se odehrává v roce 2010, kdy je celosvětově rozšířeno používání počítačových sítí. Jelikož i v této oblasti se objevují zločinecké gangy, je k této problematice vydáno několik zákonů, nad jejichž dodržováním má dbát Kongresem ustanovené oddělení FBI, Net Force.

Po atentátu na šéfa tohoto týmu Steva Daye přichází na jeho místo dosavadní zástupce ředitele Alex Michaels. Ve stejnou dobu se začnou po celém světě hroutit nejdůležitější počítačem kontrolované mechanismy, například dopravní signalizace, následkem čehož dochází k obrovským ztrátám na životech.

Nový šéf Net Force tedy musí objasnit nejen vraždu svého předchůdce, ale i příčiny a pachatele těchto dalekosáhlých neštěstí. V tom mu samozřejmě pomáhá spousta kolegů, jeho asistentka Toni Fiorellaová, počítačový expert Jay Gridley a Jayův přítel, "náctiletý" počítačový nadšenec Tyrone Howard, syn velitele úderné jednotky Net Force, Johna Howarda. Proti nim stojí profesionální vražedkyně Mora Sullivanová, gang čečenských mafiánů a v neposlední" řadě klan mafiánů amerických.

Mora Sullivanová dostane od představitele americké mafie, Raye Genaloniho, úkol zavraždit Alexe Michaelse. Ačkoli se i na tuto práci připraví velmi pečlivě, útok se nezdaří. Jelikož je zvyklá své závazky plnit, rozhodne se útok zopakovat. Ještě předtím však musí zlikvidovat Genaloniho, který by ji mohl v budoucnu ohrozit.

Gridleyovi s Howardem se podaří vypátrat na virtuální dálnici stopu Čečence Vladimíra Plechanova, který spolu se svými komplici připravuje další část plánu na ovládnutí celého světa. Jakmile zjistí jeho totožnost, začínají přípravy na jeho únos z Čečny, Plukovník Howard se svou jednotkou odletí do Groznéhо, a do budovy Net Force vchází žena, jež má sice doklady jisté (Christine Wessonové, ale ve skutečnosti jde o někoho zcela jiného...

01 KAPITOLA

*****
ÚTERÝ, 7. ZÁŘÍ, 2010, 23:24
WASHINGTON, D.C.

"Fajn, veliteli," řekl Boyle. "Je to v pořádku."

Steve Day vykročil z chladna klimatizované restaurace do dusné podzimní noci a stále kolem sebe cítil vůně vybrané italské kuchyně. Boyle, šéf Dayovy ochranky, promluvil na chodníku do vysílačky, a přijela limuzína. Boyle byl velmi opatrný mladý muž, v FBI patřil k nejlepším. Elektronicky zabezpečené zadní dveře se otevřely až na jeho pokyn. Celou tu dobu se Boyle rozhlížel na všechny strany, jen ne na Daye.

Day kývl na řidiče, který u nich pracoval velmi krátce. Larry? Lou? Tak nějak. Uvelebil se na koženém sedadle a bylo mu nádherně. Nic tak člověka nepotěší jako sedm chodů jídla a tři druhy výborného vína. Restaurace U Umberta byla nová, ale měla přinejmenším čtyři hvězdičky - nebo brzy mít bude, jen co se někdo rozhodne ji nějak označkovat. Day však doufal, že to nebude

nijak brzy. Nikdy se nespletl. Jakmile objevil nějaký nový zapadlý podnik se solidním jídlem, zanedlouho jej "objevili" všichni, a do restaurace už nebylo možné se dostat.

Sice velel nedávno zřízenému oddělení Net Force, o němž se v mocenských kruzích Washingtonu stále velmi diskutovalo, ale to mu bylo celkem k ničemu, pokud před ním ve frontě stáli bohatí senátoři, nebo dokonce ještě bohatší zahraniční diplomati. I majitelé restaurantů v tomhle městě vědí, čí zadnici je potřeba políbit první, a tak nízko postavený politický úředník jako Steve Day se na čelním místě tohoto žebříčku nevyskytoval. Aspoň prozatím.

Ale jídlo bylo vynikající: těstoviny uvařené al dente s uchvacující omáčkou a krevetami, pak salát a zmrzliny, jež přímo hladily. Day byl příjemně sytý a trošičku opilý. Byl rád, že nemusí řídit.

Ozvalo se pípnutí jeho vircesu.

Boyle si sedl vedle Daye, zavřel dveře a pak jedním prstem poklepal na přepážku z tvrzeného skla.

Řidič nastartoval, Day si odepnul virces od opasku a podíval se na něj.

V pravém horním rohu displeje jeho virtuálního celosvětového spojení - tedy vircesu - blikala ikonka telefonu. Dotkl se jí, a na obrazovce se objevilo telefonní číslo. Marilyn, volá z domova. Podíval se, kdy byl hovor odeslán. Těsně po jedenácté. Musela se vrátit ze schůze Dcer americké revoluce nějak dříve. Obyčejně se ty tlachy protáhnou dlouho po půlnoci. Usmál se, dvakrát klepl na telefonní číslo a počkal si na spojení.

Virces nebyl o moc větší než krabička cigaret - s těmi se Day rozloučil před více než dvaceti lety, ale ještě nezapomněl, jak velká je jedna krabička - ale byla to úžasná hračka. Byl to počítač, přístroj globálního zjišťování polohy GPS, telefon, hodiny, rádio, televize, modem, platební karta, kamera, skener a dokonce malinký fax, to všechno v jednom. GPS vám řekne, kde se zrovna nacházíte, a jelikož Steve byl vysoký důstojník FBI, jeho přístroj nezkresloval jako přístroje běžně dostupné v obchodech, ukazoval s přesností pěti metrů. Bylo možné spojit se s kýmkoli telefonicky nebo přes počítač prostřednictvím zakódovaného hyperdigitálního kanálu s takovou přenosovou rychlostí, že dostal přezdívku tlusté střevo, a jehož rozšifrování by i špičkovému expertovi trvalo celý uherský rok. Díky tomuto přístroji měl Day, samozřejmě po zadání příslušného kódu, přístup do databanky FBI a Net Force. Kdyby se mu chtělo, mohl cukrem z tvarohového koláče poprášit otisk palce číšníka, který mu jej přinesl, nechat si otisk zkontrolovat a zanedlouho by se dozvěděl vše o minulosti toho muže.

Žít v budoucnosti se mu líbilo. Říkal si, že když teď, v prvních deseti letech nového století, je tolik zázraků, jak to bude vypadat za dalších dvacet, třicet let? Na tu dobu se těšil a vzhledem k pokrokům v lékařství měl značnou šanci, že se jí dožije.

Ozval se reproduktor vircesu. "Ahoj, Steve."

"Ahoj, Marilyn. Co se děje?"

"Nic zvláštního. Skončilo to trochu dřív. Napadlo mě, jestli nemáš chuť na pozdnější večeři."

Usmál se. Neměl zapnutou kameru, takže se nemusel bát, že by Marilyn viděla jeho úsměv. "Právě jedu od Umberta," řekl. "Myslím, že příštích pár týdnů si jídlo odpustím."

Zasmála se. "Chápu. Přijedeš domů?"

"Už jedu."

Měl sice v centru pronajatý byt, ale většinou se snažil přejet přes řeku do svého domu. Děti už byly dospělé, ale Marilyn a pes ho přecejen čas od času rádi viděli.

Klepl na virces a upevnil jej na opasek, který si říkal o trochu pozornosti. Povolil jej o několik dírek a posunul pouzdro s pistolí SIG ráže 40 mm trochu dopředu, aby ho netlačilo do pravého boku. Mohl si vzít jednu z těch bezdrátových novinek mezi tasery, jež odvrátí útočníka silným elektrickým

výbojem, a jsou prý lepší než zbraně, ale nevěřil jim. Jistě, do své současné pozice se dostal na základě politického rozhodnutí, nicméně v terénu pracoval dost dlouho, aby se v něm dokázal orientovat. Takže věřil své staromódní pistoli.

Když ji posunul, ulevilo se mu. Ještě si povolil pásky na postranních dílech neprůstřelné kevlarové vesty a trochu ji nadlehčil.

Boyle vedle něj se snažil potlačit úsměv.

Day zavrtěl hlavou. "Jen se směj. Kolik je ti - třicet? Pořád ještě chodíš třikrát čtyřikrát do týdne do posilovny? My starý úředníci nemáme na udržování formy čas."

Tedy ne že by byl nějak příliš z formy. Měřil metr pětasedmdesát a vážil osmdesát pět kilo. Mohl sice pár kil shodit, ale vloni v červnu mu bylo dvaapadesát, tak si snad už mohl dovolit o něco větší zátěž. Přece si to zasloužil, ne?

Jeli po rovné ulici za novými budovami, byla to zkratka k dálnici. Tato část města byla temná a nejistá, pouliční osvětlení bylo převážně vymlácené, tedy nefunkční, cestu lemovala vykradená auta. Byl to další z rychle vzniklých slumů, řítil se ke dnu rychleji, než stihl zaschnout nový nátěr. Day měl pocit, že současná filozofie blahobytu by potřebovala od základů přepracovat. Jako ostatně všechno. Ačkoli se zdálo, že se stav zlepšuje, budoucnost si uměla odjakživa připravit pro své pasažéry nějakou změnu. V D.C. byly ulice, kam by se sám po setmění nikdy neodvážil, a to ani s pistolí, vestou a vircesem. V pancéřované limuzíně se cítil mnohem bezpečněji.

Najednou se ozvala příšerná rána a vnitřek limuzíny osvítilo oranžové světlo. Auto se na straně u řidiče zvedlo, celou věčnost jelo po dvou kolech, pak kleslo zpět a tvrdě dopadlo na silnici.

"Co to sakra je?"

Boyle už měl vytaženou pistoli, limuzína se stále ještě kolíbala, zatáčela ze strany na stranu a nakonec narazila do jedné lampy. Sloup byl z laminátu. Ve výšce nárazníku se zlomil, dopadl na limuzínu a na zem se vzápětí snesla sprška roztříštěného skla.

Day zahlédl urostlého muže v černém obleku, jak z temnoty vyběhl k autu. Měl pletenou kuklu, která mu však nezakrývala obličej. Byl blonďák a pravé obočí mu protínala jizva. Smál se.

Day měl pocit, že za vozem zahlédl nějaký pohyb, ale když se otočil, nic neviděl.

"Jeďte!" křikl Boyle. "No tak jeďte!"

Řidič to zkusil. Motor řval, kola se protáčela, ale auto se ani nepohnulo. Vůz se zaplnil pachem spálené gumy.

Day stiskl poplašný knoflík na svém vircesu a natahoval se pro pistoli, když zezadu k limuzíně dorazil muž a cosi připevnil na dveře. Znělo to jako náraz kovu na kov. Muž se otočil a uháněl pryč, zpět do tmy.

"Ven!" zařval Boyle. "Dal nám na dveře přísavnou minu! Ven!"

Day sáhl po klice na straně u řidiče, otevřel a kotoulem vypadl na zem.

Ozvala se střelba z poloautomatické zbraně, za níž následovaly nárazy plášťových střel do nehybné limuzíny.

Day se znovu překulil a hledal nějaký úkryt. Nic. Není tu kde se schovat!

Ohlédl se k vozu. Měl pocit, jako by se vše před jeho očima odehrávalo zpomaleně. Boyle vystoupil z auta, střílel z pistole, vysílal do tmy oranžové záblesky, ale stále to vypadalo jako zpomalená scéna z nějakého filmu.

Boyle sebou trhl, když ho zasáhly kulky vypálené z malých zbraní a zaryly se mu do těla.

Kdesi ve skrytu duše si Day uvědomil, že poloautomatické pušky používají munici pro pistole a že vesty, které mají s Boylem na sobě, mohou takové střely zastavit. Ovšem pouze když nebudou...

Boyleovi proletěla spánkem kulka a z rány vytryskla směsice krve a mozku...

Ovšem pouze když nebudou mířit na hlavu!

Hergot, hergot! Co se to děje? Co je to za lidi?

Řidič v limuzíně se ještě stále snažil odjet, takže řev motoru neustával. Day cítil výfukové plyny, spálené pneumatiky - pociťoval též vlastní strach, ostrý, palčivý a paralyzující.

Mina připevněná na zadní dveře limuzíny vybuchla - prásk

Všechno sklo se rozletělo. Úlomky se rozprskly všemi směry - některé z nich zasáhly i Daye, ale on si to uvědomoval jen matně.

Střecha vozu se vzadu mírně nadzvedla a objevila se mezera velká asi jako pěst. Nad hlavou se mu jako horká vlna přehnal horký a štiplavý kouř.

Řidič visel z okna jako hadrový panák.

Nežije. Ani řidič, ani Boyle už nežijí. Pomoc jistě přijde, ale Day na ni nemůže čekat - kdyby čekal, zemřel by i on sám.

Zvedl se, udělal dva tři rychlé krůčky, zabočil doprava a pak rychle další dva vlevo. Tyhle úhybné manévry si pamatoval z fotbalového mužstva na střední škole před pětatřiceti lety.

Kulky se ho snažily zasáhnout, ale nedokázaly předvídat jeho pohyb. Jedna mu zacukala sakem a proletěla pod levou paží. Zmocnil se ho vztek. To zatracený sako bylo z hongkongský bavlny a stálo šest set dolarů!

Další dávka mu narazila do prsou, těsně nad srdcem. Nikdy nenosil titanový protinárazový plát, používal jen trojitou vrstvu kevlaru

v kapsičce nad srdcem jako ostatně mnoho agentů, a ten náraz bolel jako hrom! Jako by ho praštili kladivem přímo do hrudní kosti. Sakra!

Ale to nic. Byl na nohou a pohyboval se...

Před ním se objevila tmavá postava a mávala puškou, ze které šlehaly plameny. Navzdory tmě a strachu si Day všiml, že muž má pod černým sakem tlustou neprůstřelnou vestu. Daye učili, aby nejdříve střílel do středu postavy, ale to by teď bylo k ničemu, ne, kdepak, jeho pistole by útočníkovi nijak neublížila, stejně jako útočníkova puška neublížila jemu!

Day zvedl v běhu svou pistoli, umístil zářivou tečku na mužův nos. Nic jiného nevnímal - viděl jen ten obličej. Zelená tečka se sice pohybovala, on však co nejrychleji vypálil tři rány.

Útočník se svalil jako podťatý.

Dobře! Dobře! Dostal jednoho z nich, prolomil jejich linii, bylo to jako kdysi ve fotbale, když hrával jako zadák.

A teď tou dírou proniknout, rychle, a vyrazit ke gólové čáře!

Periferním viděním zahlédl nějaký pohyb, otočil se a uviděl dalšího muže, rovněž v černém. Oběma rukama držel pistoli. Byl klidný a nehybný jako na obraze. Vypadal jako na střelnici, jako by se připravoval k nácviku.

Dayovi se sevřely útroby. Chtěl utíkat, střílet, močit, všechno najednou. Bůhví, kdo tihle chlapi jsou, ale jsou dobří, žádní amatéři. Nejde o žádný pouliční gang, který má spadeno na něčí peněženku. Tohle je přepadení, atentát, a oni jsou dobří.

To byla jeho poslední myšlenka.

Mezi oči jej zasáhla kulka a přerušila všechny jeho myšlenky.

*****

Michail Ružjo se na zadním sedadle volva ohlédl do úložného prostoru za sebou na tělo Nikolaje Papirosy. Tělo leželo na boku pod prostěradlem, a vzduch se začínal plnit zápachem smrti. Ružjo vzdychl a zavrtěl hlavou. Chudák Nikolaj. Doufali, že k žádným obětem nedojde - vždycky v to doufali - ale ten tlustý Američan nebyl tak starý a pomalý, jak čekali. Podcenili ho - a to byla chyba. Za zprávy o veliteli FBI ovšem zodpovídal Nikolaj, takže bylo možná spravedlivé, že se stal jedinou obětí. Ale i tak Ružjo věděl, že mu bude chybět. Znali se velmi dlouho, už od dob v zahraniční rozvědce. Patnáct let. V tomhle odvětví celou věčnost.

Zítra by měl Nikolaj narozeniny. Bylo by mu dvaačtyřicet.

Za volantem seděl Američan Winters, vedle něho Grigorij Zmeja a něco si brebentil rusky.

Jejich příjmení - ani Wintersovo - nebyla ta, jež zdědili po otcích. Šlo spíš o žert. Ružjo znamená "puška". Nikolaj se překřtil na "cigaretu" a Grigorij si zvolil ruské označení pro "hada".

Ružjo znovu vzdychl. Už se stalo. Nikolaj byl sice po smrti, ale jejich terč jakbysmet. Ztráta tedy byla přijatelná.

"Jak je tam vzadu, kámo?" zeptal se Američan.

"Dobře."

"Jen se ptám."

Američan jim říkal, že je z Texasu, a buď odtud opravdu pocházel, nebo svůj přízvuk dovedně předstíral.

Ružjo se podíval na pistoli na sedadle vedle sebe, na tu, jíž zastřelil muže, který zabil Nikolaje. Byla to beretta ráže 9, italské výroby. Šlo o dobrou práci, vydařený výrobek, ale Ružjo měl radši zbraně menší, lehčí, s menším zpětným rázem, tišší a s menšími náboji. Během služby ve zvláštních jednotkách měl na starosti mokryje děla a tehdy pracoval s malou pistolí ráže 5.45. Kulky používané pro tento druh zbraně byly přibližně o polovinu menší než kulky z italské pistole, a zbraň samotná byla též mnohem menší. Nechal si ji u zbrojaře upravit a nikdy ho nezklamala. Mohl se na ni spolehnout. Klidně by ji za tuhle pistoli vyměnil, ale to samozřejmě nešlo. Tento útok měl vypadat, jako by jej provedla nějaká domácí skupina, a ruská zbraň by spustila takový poplach, že by to probudilo i mrtvého. Američani nejsou v téhle věci žádní hlupáci.

Zamračil se na berettu. Američani jsou posedlí velikostí, mají pocit, že čím větší, tím lepší. Jejich policajti nezřídka vypálí na zločince osmnáct nebo dvacet průrazných střel velkého kalibru, a pokaždé minou, řídí se heslem "pal a modli se". Zjevně nedokážou pochopit, že jeden výstřel z pistole menšího kalibru v rukou zkušeného střelce je mnohem účinnější než skladiště plné nábojů na slony v rukou netrénovaného blba - což je patrně případ mnoha amerických poldů. Židi to vědí. Jejich Mossad neustále nosí zbraně ráže 22 mm, v nichž se používají nejmenší dostupné střely. A každému je přitom jasné, že s Mossadem není radno si zahrávat.

Ten muž z FBI aspoň umřel čestně. Vzal s sebou jednoho z nich, což se nečekalo. Střelil Nikolaje třikrát do hlavy. Jeden zásah by vypadal spíš jako náhoda, ale tři, to musel být úmysl. Viděl neprůstřelnou vestu, poznal, o co jde, a mířil na hlavu. Kdyby byl o trochu rychlejší, mohl první fázi útoku přežít.

Had na předním sedadle cosi mumlal, dost nahlas, aby jej Ružjo slyšel. Skřípal zuby. Ružjo neměl Grigorije Hada rád. Ten člověk byl v armádě už v roce 1995, kdy jedna z jednotek vstoupila na území Michailova rodného státu Čečny, kde zabíjela a znásilňovala. Je ovšem pravda, že Grigorij byl obyčejný voják, jen poslouchal rozkazy, a jejich současné poslání je v delším časovém horizontu mnohem důležitější než všechny výhrady, které může Ružjo proti Hadovi mít, takže na tu nenávist zkusí zapomenout. Ale jednoho krásného dne ke konci jejich mise, až Hadovo chvástání se vyznamenáním za chrabrost překoná únosnou míru, se Grigorij Zmeja odebere za svými předky. A Ružjo se bude smát, až toho hloupého skřeta zadusí.

Dnes to ovšem nebude. Mají toho ještě hodně před sebou, musí překonat mnoho mostů, dosáhnout mnoha cílů, a budou ho ještě potřebovat.

To bylo Hadovo štěstí.

*****

Alexander Michaels byl v polospánku, když se na nočním stolku u jeho postele rozsvítil malý monitor. Ucítil dopad paprsků na zavřená víčka, otočil se k jejich zdroji a otevřel oči.

Na obrazovce se objevilo modré pozadí Net Force a hlas z počítače mu oznámil: "Alexi, máme tu velmi naléhavé hlášení."

Michaels zamrkal a zamžoural na časový údaj v pravém horním rohu obrazovky. Těsně po půlnoci. Ještě se neprobudil. Co se...?

"Alexi? Máme tu velmi naléhavé hlášení."

Hlas z počítače zněl sexy, ženský. Nezáleželo na tom, co právě říká, pokaždé to znělo, jako by se ptal, jestli vám může vlézt do postele. Osobnostní modul, včetně hlasového programu, byl výtvorem Jaye Gridleye, a Michaels věděl, že zvolený hlas byl žert. Jay byl vynikající počítačový expert, ale také komediant, a ačkoli Michaelse ten hlas dráždil, nikdy by ho nenapadlo udělat tomu klukovi radost a poprosit ho, aby program změnil.

Zástupce velitele Net Force si protřel oči, prohrábl si vlasy a posadil se. Malá kamera na horním okraji monitoru reagující na pohyb se za ním otočila. Přístroj byl naprogramován na vizuální signály, pokud se Michaels nerozhodne to změnit. "No dobře. Už jsem vzhůru. Žádám spojení."

Hlasem aktivovaný systém uposlechl jeho rozkazu. Obrazovka se sklonila a objevil se poněkud unavený obličej jeho asistentky Antonelly Fiorellaové. Vypadala ještě rozrušeněji, než se Alex cítil, ale tenhle týden měla noční službu, čímž se její stav vysvětloval.

"Promiň, že tě budím, Alexi."

"To nic, Toni. Co se děje?" Nevolala by mu, kdyby to nebylo důležité.

"Někdo právě zavraždil velitele Daye."

"Cože!?"

"Jeho virces odeslal pohotovostní zprávu. Místní policie to vyrazila prozkoumat. Když se tam dostali, Day, jeho bodyguard Boyle a řidič limuzíny Louis Harvey byli všichni mrtví. Vypadá to na bomby a poloautomatické zbraně. Je to asi dvacet minut."

Michaels pronesl slovo, jež při rozhovorech s ženami používal jen velmi zřídka.

"Přesně tak," řekla Toni.

"Hned tam jedu."

"Adresu máš na vircesu." Odmlčela se. "Alexi? Nezapomeň, jaké platí v takových případech instrukce."

Nemusela mu to připomínat, ale přikývl. V případě útoku na vyššího federálního úředníka měli všichni členové téže jednotky jednat s vědomím, že tento útok nemusí být jediný. "Rozumím. Konec."

Tvář jeho asistentky zmizela a zůstala jen modrá obrazovka Net Force. Vstal z postele a začal se oblékat.

Steve Day je mrtev? Sakra.

Sakra.

02 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 8. ZÁŘÍ, 00:47 WASHINGTON, D.C.

Červenomodré světla policejních vozů zaplavovala ulici jako při karnevalu, což poměrně odpovídalo zmatku, jaký zde vládl. Nebyla sice ještě ani jedna hodina ráno, ale podél ulice za policejními zátarasy stály desítky lidí. Další zvědavci vyhlíželi z oken okolních domů. Bylo tu na co se dívat: rozbombardovaná limuzína, spousta nábojnic a tři těla.

Toni Fiorellaová si říkala, že to není čtvrť, kde by chtěl člověk umřít. Ale na druhou stranu, v žádné čtvrti není dobré umřít, pokud smrt přijde ve formě nečekaného deště střel z poloautomatických zbraní.

"Agentka Fiorellaová?"

Toni přerušila své úvahy a podívala se na policejního kapitána, jehož, soudě dle velikosti a tvaru kruhů pod očima, právě vytáhli z postele. Byl to proplešatělý padesátník a v tuto chvíli zcela jistě radostí nepřekypoval. Smrt federálních agentů ve vašem okrsku a během vaší služby, to není nejlepší probuzení. Ani trochu.

"Ano?"

"Mí muži se vrátili z předběžného výslechu."

Toni přikývla. "Nechte mě hádat. Nikdo nic neviděl."

"Měla byste přejít k nám," řekl kapitán kysele. "Máte dobrý postřeh."

"Někdo v tomhle davu přece musí mít nějaký vroubek," řekla Toni a mávla rukou.

Kapitán přikývl. Znal tu praxi. Když došlo k zabití policisty, nezáleželo na tom, je-li místní, státní nebo federální, všichni se prostě ze všech sil snažili zjistit, kdo to udělal. Zmáčknout nějakého ubohého překupníka drog nebo někoho s příliš velkým počtem pokut za parkování a snažit se z něj vytáhnout informaci bylo vždy na prvním místě. Ať to stojí cokoli. Vrazi policajtů se upláchnout nenechávají.

Toni zvedla oči a uviděla, že k zátarasu přijíždí další vůz. Dva muži, bodyguard a řidič vystoupili první a rozhlíželi se po davu. Bodyguard kývl na pasažéra na zadním sedadle.

Alex Michaels vystoupil, zahlédl Toni a zamířil k ní. Šel se zvednutým odznakem a policisté jej nechali projít.

Toni pocítila onen smíšený nával radosti, jako pokaždé, když viděla Alexe. I uprostřed všeho toho zmatku se jí zmocnila radost, obdiv a dokonce láska.

Alex se netvářil smutně, ale neutrálně jako vždy. Nenechával na sobě nic znát, Toni však věděla, že ho to musí stát spoustu sil. Steve Day byl jeho učitel a přítel. Jeho smrt musí Alexe bolet hodně hluboko, ačkoli se s tím nikomu nesvěří, ani jí.

Možná že hlavně jí ne.

"Ahoj."

"Ahoj."

Mlčky obcházeli místo vraždy. Alex si dřepl a prohlédl Stevovo tělo. Toni si povšimla jeho pevně sevřených úst, bolestného stisknutí čelistí, když na Daye pohlédl. Nic víc.

Vstal, přešel k limuzíně a podíval se na ostatní mrtvé agenty a zničené auto. Kolem stále obcházeli muži od policie a od FBI se světlomety a kamerami a rozhlíželi se po celé ulici. Technici označovali kroužkem každou prázdnou nábojnici na silnici i na chodníku, místo vždy zaznamenali a pak nábojnici uložili do sáčku. Někdo potře tyto nábojnice tenkým kyanoakrylátovým povlakem, s jehož pomocí lze sejmout otisk prstů i z toaletního papíru, a provedou i průzkum biologické aktivity, kterým lze nalézt sebemenší mikroorganismus na dně oceánu. Toni ale pochybovala, že najdou nějaké použitelné otisky prstů nebo zbytky DNA. Tak snadné to nebylo skoro nikdy. Obzvlášť u něčeho tak dobře naplánovaného, jako byl tento vražedný útok.

Když se Alex rozhlédl, otočil se k ní. "No tak spusť."

"Podle toho, co zatím máme, šlo o atentát, jehož terčem byl velitel Day. Po výbuchu bomby pod podvozkem narazila limuzína do sloupu. Zadní dveře byly otevřeny výbuchem - k tomu použili nejspíš nějakou přísavnou minu používanou v námořnictvu - a cestující byli zabiti několika atentátníky. Vzhledem k typu nalezených nábojnic šlo o tři nebo více střelců. Balistickou analýzu provede Porter, ale podle toho, co zatím viděl, si je celkem jistý, že použili devítky, aspoň dvě poloautomatické pušky a jednu pistoli."

Její hlas zněl klidně, jako by hovořila o sportovních výsledcích. Pocházela z rodiny horkokrevných Italů z Bronxu, kteří šli do všeho naplno, z plných plic se smáli nebo křičeli, to podle potřeby. Nebylo pro ni jednoduché vytěsnit ze svého hlasu emoce - Steva Daye a jeho ženu měla ráda - ale byla to její práce.

"Boyle a Day střelbu opětovali. Boyleovi se podařilo vypálit dvanáct střel, Dayovi tři. Porter objevil několik zdeformovaných střel z pistole, jejichž deformace naznačuje, že narazily do něčeho tvrdšího, než je kevlar, a odrazily se. Bude muset provést analýzy, aby to věděl jistě, ale..."

Alex ji přerušil. "Útočníci měli na sobě neprůstřelné obleky, zřejmě vojenské keramické pláty. Co dál?"

"Podívej se sem."

Dovedla ho k prostranství za Dayovým tělem. Koronerovi muži už mrtvolu balili do pytle, ale Alex se nepodíval ani na ně, ani na tělo svého přítele, plně se soustředil na práci. "Nábojnice z Dayovy pistole jsme našli tady, tady a tady." Ukázala na křídou nakreslené kruhy na ulici. Postoupila o pár kroků a znovu ukázala na zem. "Zde je malá, sražená kaluž krve, a v tomhle úhlu jsme našli zbytky krve a mozkové tkáně," řekla. Počkala, byla si jistá, že Alex si to spojí.

Nemýlila se. "Kdosi dostal jednoho z těch útočníků, a to i přes jeho neprůstřelný oděv," řekl Alex. "Day by věděl, že má střílet do hlavy. Ale útočníci odvezli tělo s sebou."

"Místní policie rozmístila zátarasy."

Alex se ušklíbl. "Tohle udělali profesionálové. Ti v zátarasech neuvíznou. Co dál?"

Zavrtěla hlavou. "Dokud nedostaneme výsledky z laboratoře, je to bohužel všechno. Nevíme o žádných svědcích. Je mi to líto, Alexi."

Přikývl. "Dobře. Steve - velitel Day - dlouho řídil oddělení Organizovaného zločinu. Dej se do toho, Toni. Chci znát všechno o všech, s kým kdy Day mluvil během své práce v tom oddělení, o všech, kteří by na něj mohli mít zlost. A o všem, na čem teď pracujeme my. Vypadá to na operaci mafie, je to jejich styl, ale nesmíme nic přehlídnout."

"Už jsem na to poslala lidi," řekla. "Systémem se zabývá Jay Gridley."

"Dobře."

Podíval se na ulici, ale oči upíral kamsi do daleka.

Chtěla se ho dotknout, položit mu ruku na rameno, pomoci mu s tím nečekaným žalem, který jej tížil, ale ovládla se. Tady a teď by to nebylo vhodné, a navíc nechtěla, aby před ní zabouchl dveře vedoucí k jeho srdci, aby se otočil, když mu nabízí útěchu. Věděla, že je to dobrý člověk, ale je příliš uzavřený, nikdy si nikoho nepustí k tělu. Jestli se jí někdy podaří skrz jeho železnou bariéru proniknout, bude to muset provést s největší opatrností a šikovností. A cosi jí říkalo, že nebylo by to fair použít k tomu smrt Alexova kamaráda.

"Pojedu s Porterem do laboratoře," řekla.

Přikývl, ale nic neříkal.

*****

Michaels stál na strmé ulici uprostřed zlověstné noci obklopen pachem střelného prachu, žhavými televizními kamerami a smrtí, slyšel policejní vysílačky a otázky vyšetřovatelů, vnímal mumlání čumilů, jež se unavení policisté snažili udržet stranou. Kdesi v dálce bylo slyšet pískání vlaku pohybujícího se po magnetických polštářích, který se řítil směrem k Baltimoru.

Steve Day je po smrti.

Ještě mu to úplně nedošlo. Viděl jeho tělo, přesvědčil se, že vyhaslo světlo v jeho očích, ze Steva Daye zbyla jen tělesná schránka naprosto bez života. Rozumově si to zdůvodnit dokázal, ale citově se mu to nedařilo. Už zažil smrt několika lidí, někteří z nich mu byli dokonce velmi blízcí. Onu skutečnost si však vždy uvědomil až postupem času, dní, týdnů, měsíců, dokud mu nedošlo, že už mu nezavolají, nenapíší, neusmějí se na něj ani se u jeho dveří neobjeví s lahví šampaňského.

Sakra, někdo ukončil život dobrého člověka, sfoukl jej jako svíčku, a

Alexovi teď zbyl jen vztek, který mu spaloval nitro. Ať to spáchal kdokoli, bude za to pykat - o to se postará, i kdyby to mělo být to poslední, co udělá!

Vzdychl. Tady už s ničím nepomůže. Vrazi už jsou určitě pěkně daleko a výslechy potenciálních svědků nic okamžitě užitečného nepřinesou. Střelci se určité neskrývají v žádné z okolních budov. Vyšetřování o moc dopředu nepokročí ani s pomocí jejich fotograficky přesného popisu - rozhodně nejde o nikoho z místních. Veřejnost si to neuvědomuje, ale profesionální zabijáky se podaří chytit jen velmi zřídka. Devět z deseti zajatých vrahů se podařilo dopadnout jen díky tomu, že je podtrhli ti, kdo si je najali, a Michaels netipoval, že by to bylo možné i v tomhle případě. Ti, kdo za to byli zodpovědní, musí vědět, že se úřady nespokojí se zadržením nějakých malých ryb. Tentokrát nikdo nikoho neudá. Pokud šlo o akci mafie a jejím bossům dojde trpělivost, střelci pravděpodobně zmizí v nějaké jámě dva kilometry za výjezdem z dálnice někde uprostřed státu Mississippi. A možná že zmizí i ti, kteří odstřelí je.

Net Force měla přístup k nejdokonalejším technologickým zdrojům na zemi, využívala nejrychlejší síťové počítače, množství informací nevyčíslitelné ceny. Agenti pracující s počítači i v terénu byli jedni z nejlepších a nejinteligentnějších, rekrutovali se z nejlepších zaměstnanců FBI a Agentury pro národní bezpečnost, nejvěhlasnějších univerzit, policejních a vojenských agentur. Ale to vše je k ničemu, jestliže vrazi neudělají chybu. A jestliže ji Net Force v pravý čas neodhalí. Michaels pracoval v tomto oboru příliš dlouho, aby se tvářil, že tomu tak není.

Navíc ani profesionální zabijáci nejsou dokonalí. Čas od času zakopnou. A pokud i tady nepatrně zavrávorali, Alex byl odhodlán obrátit naruby celou sluneční soustavu, aby na to přišel.

Jeho virces zapípal.

"Ano?"

"Alexi? Tady Walt Carver."

Michaels znovu vzdychl. Walter S. Carver, ředitel FBI. Čekal, že zavolá.

"Ano, pane."

"Je mi líto Steva. Máš nějaké zprávy?"

Michaels svému šéfovi sdělil, co vědí. Když domluvil, Carver řekl: "No dobře. V 7:30 máme v Bílém domě schůzku s prezidentem a jeho týmem pro otázky národní bezpečnosti. Dej na papír, co máme. Předneseš to osobně."

"Ano, pane."

"Jo, a od této chvíle jsi úřadujícím velitelem Net Force."

"Pane, já..."

Carver jej přerušil. "Já vím, já vím, ale někoho v té funkci potřebuju, tak to budeš ty. Nechci nijak snižovat otřesnost smrti Steva Daye, ale Net Force zodpovídá za mnohem víc než za osud jednoho člověka, ať je to kdokoli. Všichni postoupíte o příčku výš, tvou práci převezme Toni. Potřebuju k tomu prezidentův souhlas, ale myslím, že do funkce velitele bys mohl být potvrzen během několika dnů."

"Pane..."

"Potřebuju tě, Alexi. Nepodrazíš mě, viď?"

Michaels zíral na virces. Neměl na vybranou. Zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Nepodrazím."

"To rád slyším. Uvidíme se ráno. Zkus se trochu vyspat - až budeš podávat hlášení, neměl bys vypadat jako přízrak. Platí zvláštní opatření, rozumíš?"

"Ano, pane."

"Jeď domů, Alexi."

Michaels se otočil ke svému autu, na bodyguarda a řidiče, kteří stáli a čekali na něho. Má jen něco málo přes šest hodin, aby sepsal hlášení pro prezidenta Spojených států a jeho neodbytné bezpečnostní poradce - včetně Alexova šéfa z FBI - a aby si možná i trochu odpočinul. K tomu však rozhodně nedojde.

Zavrtěl hlavou. Když už si člověk myslí, že má všechno pod kontrolou, život mu dá najevo, že tomu tak není. Myslíš, že to máš pod kontrolou, kamaráde? A co bys řekl tomuhle: Tvuj přímý nadřízený byl právě zastřelen, možná za tím stojí mafie, tebe právě povýšili a zítra předstoupíš před nejmocnějšího muže planety, což možná znamená konec tvojí kariéry. Tak jak se cítíš teď?

"Dost na hovno," řekl Michaels nahlas.

"Co prosím?" zeptal se policista vedle něj.

"Nic," řekl Michaels.

Zamířil k autu.

"Domů, veliteli?" zeptal se řidič.

Veliteli.

Řidič tedy už o tom povýšení ví. No dobře. Jedno je jisté. Michaels byl rozhodnut svého povýšení využít k vyšetření tohoto případu. Steve Day je jeho kamarád.

Omyl. Steve Day byl jeho kamarád. Bez ohledu na únavu, jakou cítil, se Michaels rozhodl nejet domů.

"Ne. Do kanceláře."

03 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 8. ZÁŘÍ, 11:19 GROZNYJ, ČEČNA

Vladimír Plechanov smetl z okna další vrstvu prachu a podíval se na město. I přes instalovanou klimatizaci a každotýdenní návštěvu uklízečky byla všude vrstva prachu jemného jako pudr, ale mnohem tmavšího. Dnes už ten prach tvoří samozřejmě pouze špína. Pamatoval si, že kdysi šlo převážně o spad z krematoria, tvořily ho ostatky vojáků, civilistů nebo Rusů. To už je dlouho, skoro dvacet let, ale jak stárl, trávil ve vzpomínkách čím dál víc času. No co. Ačkoli měl pořád pro co žít a stále hleděl do budoucnosti, bylo mu šedesát a měl by mít nárok na občasné zavzpomínání, ne?

Ze svého pracoviště v šestém patře počítačového oddělení Domu vědy - dříve zde krátce sídlilo velitelství armády - měl dokonalý výhled. Viděl nový most přes řeku Sunžu, o kus dál obří Machačkalský terminál ropovodu, jež dodával čekajícím tankerům na Kaspickém moři čím dál cennější černou tekutinu. Dohlédl i na zbytky kasáren, kde v mládí sloužil Tolstoj. A v dálce Sunžský hřeben Velkého Kavkazu.

Co se měst týče, Groznyj na tom nebyl ještě nejhůř. Nešlo o žádnou vesnici - žila zde téměř polovina veškerého obyvatelstva státu -ale necelých tři čtvrtě milionu lidí není nijak velké město. A v jaké krásné zemi leží.

Ekonomiku Grozného stále poháněla ropa, ale ubývalo jí mnohem rychlejším tempem, než stihlo nahradit deset tisíc zemřelých a tlejících dinosaurů - s tím by nic nesvedl ani Steven Spielberg a jeho filmové triky. V osvětlené rafinérii se pracuje ve dne v noci, ale v nepříliš vzdálené budoucnosti tato světla pohasnou. Čečna bude muset najít pro své hospodářství nový základ. A ten jí poskytne on, Vladimír Plechanov. Neboť ačkoli se narodil jako Rus, byl Čečencem jako všichni ostatní...

Zvuk telefonického počítačového programu přerušil jeho snění o Velkém plánu. Odvrátil se od okna, přešel ke dveřím do kanceláře a usmál se na sekretářku Sašu. Pak dveře potichu, ale důkladně zavřel, načež se otočil ke svému dokonalému počítači. "Zapnout tlumiče zvuku."

Přístroj zahučel a uposlechl jeho rozkaz. "Tlumiče zapnuty."

Plechanov přikývl, jako by počítač byl schopen tomu gestu porozumět. To samozřejmě nemohl - ale Plechanov by svedl takovou schopnost naprogramovat.

"Ano?" řekl anglicky. Tato linka neměla žádný vizuální režim, a on by ani

nic takového nechtěl. Spojení bylo samozřejmě bezpečné - tak bezpečné, jak to jen svedl nejlepší ruský šifrovací program. Plechanov to věděl, protože sám jej na zakázku ruské armády napsal. Jejich rozhovor nemohl nikdo slyšet, nebo jej dokonce rozluštit. Možná by to zvládli někteří lidé z Net Force, ale ti jsou teď... zaměstnáni něčím úplně jiným. Usmál se. Nicméně se rozhodl hovořit anglicky, protože Saša anglicky neuměla ani slovo, stejně jako kdokoli, kdo by náhodou prošel kolem.

"Dílo se podařilo," řekl hlas vzdálený několik tisíc kilometrů. Byl to Michail, jenž si nechával říkat Ružjo - tedy Michail Puška. Zlý, násilnický muž, ale loajální a velmi schopný. Pro tuto akci ideální nástroj.

"To je dobře. Nic jiného jsem nečekal. Nějaké potíže?"

"Nikolaj se neočekávaně rozhodl odejít na odpočinek."

"To je škoda," řekl Plechanov. "Byl to dobrý pracovník."

"Ano."

"Dobře. Stěhujete se na nové pozice?"

"Ano."

Ačkoli konverzace byla šifrovaná, nedokázali se zbavit starých zvyků. Služba ve speciálních jednotkách byla už dávno minulostí, ale dosud jim nevyprchala zpod kůže. Plechanov věděl, že se ukrývají v San Francisku, takže nebyl důvod to jméno říkat nahlas. Kdyby nějaký nastupující matematický génius jakýmsi zázrakem jejich rozhovor nahrál - a ještě větším zázrakem jej dešifroval - co by se dozvěděl? Neškodný dialog dvou neznámých lidí, které je vzhledem k přenosu přes několik satelitů naprosto nemožné vystopovat, navíc se baví o takových banalitách, jež nejspíš nic neznamenají. Nějaké dílo, někdo jménem Nikolaj se prý odebral na odpočinek, stěhují se. To nikomu nic neřekne.

"Fajn. Pokračujte podle plánu. Spojím se s vámi, až pro vás budu mít další práci." Na okamžik zaváhal a pak si uvědomil, že by měl ještě něco dodat. Komunismus už byl díky bohu pohřben, ale podřízení stále potřebují pochválit, aby měli dobrý pocit. To ví každý dobrý manažer. "Odvedli jste dobrou práci," řekl Plechanov. "Mám radost."

"Děkujeme."

Tím rozhovor skončil.

Plechanov se opřel o opěradlo. Velký plán postupuje přesně podle jeho představ. Jako sněhová koule, která se valí z kopce. Na začátku je malinká, ale až dorazí na konec, bude obrovská a nezastavitelná.

Stiskl knoflík interkomu na stole. Uběhlo pár vteřin, a nic se nestalo. Znovu stiskl knoflík. Opět žádná reakce. Už to zase nefunguje. Když chce čaj, bude muset vstát a jít si o něj Saše říct. Má se stát nejmocnějším mužem planety, a musí pracovat v kanceláři, kde je potřeba opravovat i nejobyčejnější přístroje. Zavrtěl hlavou. To se bude muset změnit.

Ale to je jen jedna z drobnějších změn...

*****

STŘEDA, 8. ZÁŘÍ, 7:17
WASHINGTON, D.C.

Alexander Michaels se necítil nejlépe. Když jeho řidič zabočil k číslu 1600 na Pensylvania Avenue, znovu prolistoval kopie zprávy a co nejpečlivěji si třídil myšlenky. Před jeho vozem i za ním jela auta s bodyguardy, šedé vládní vozy, jejichž řidiči i pasažéři měli tolik zbraní, že by přečkali i menší válku. Pravidla, jak postupovat po atentátu na vysokého úředníka, byla poměrně striktní. Zrod těchto ochranných opatření se datuje už od Lincolna. Hodně lidí si tehdy neuvědomilo, že zavražděný prezident nebyl jediným terčem skupiny intrikánů kolem atentátníka Boothe.

Michaels už byl v Bílém domě několikrát, ale vždy jako doprovod Steva Daye, nikdy nebyl v tom horkém křesle osobně. Nesl s sebou veškeré informace, jaké o

tom případu FBI zatím sehnala. Vše měl ještě duplikováno na malém disku, na nějž se vejdou gigabajty dokumentů. Disk schoval do kódem uzamčené plastikové krabičky, a tu odevzdá do zajištěného systému v Bílém domě. Kdyby se mu cokoli stalo a někdo ji chtěl násilím otevřít, asi by se divil, že deset gramů thermoflexu vyrobí takový žár, v němž se roztaví krabička i disk a který popálí násilníkovi prsty, pokud by byl tak hloupý a krabičku držel v ruce.

Uzavřený systém Bílého domu tvořilo několik počítačů bez propojení do okolního světa, byly tu k dispozici nejnovější verze antivirových a čisticích programů, aby, když se tu jednou nějaká informace nainstaluje, byla v bezpečí.

Alex byl hrozně unavený, vypil příliš mnoho kávy a toužil po jediném - najít si postel někde hodně daleko a prospat celý týden.

No, to není dobré. To přece v popisu práce nemáš.

Ozval se jeho virces.

"Ano?"

"Alexi? Jsi připraven?"

Ředitel. "Ano, pane. Měl bych dorazit během pěti minut."

"Je něco nového, o čem bych měl vědět?"

"Nic podstatného."

"Tak zatím. Konec."

Zástup dorazil k Západní bráně. Alex vystoupil, prošel detektory kovů i bomb a skenerem pevných předmětů - což byla novinka určená k odhalování plastikových zbraní a nožů. Zkontroloval svůj taser, dostal potvrzení a odznak pro návštěvy, načež minul celou řadu strážníků, kteří si ověřili jeho průkazy. Situační pracovna, kde se měla konat schůzka, byla jednou z nejstarších, nacházela se jedno patro pod zemí, přímo pod Oválnou pracovnou.

Když vystoupil z výtahu, zkontrolovala mu další dvojice vojáků odznak, trojice agentů Tajné služby mu kývla na pozdrav, případně mu cestou do Situační pracovny něco řekla. Dva z nich znal, jeden pracoval v FBI, když Alex sloužil v Idahu.

"Dobrý ráno, veliteli Michaelsi," pozdravil jej.

"Ahoj, Bruci." Na oslovení "veliteli" si ještě nezvykl. Tuhle funkci vlastně ani nechtěl. A už vůbec ne za cenu života Steva Daye. Výhodou bylo jen to, že z této pozice měl velkou šanci Stevovy vrahy vypátrat. A toho dosáhne zcela určitě.

Poslední kontrola, tentokrát otisku palce, a dveře se otevřely.

Uvnitř, za dlouhým stolem už seděl ředitel Carver a popíjel z porcelánového šálku kávu. Po jeho pravé ruce stál asistent ředitele Sheldon Reed a někam volal svým vircesem. Sekretářka v tvídové sukni a bílé bavlněné halence seděla u malého stolečku na straně, před sebou měla blok, vedle diktafon a počítač. Voják ve slavnostní uniformě nalil kávu ze stříbrné konvice do šálku na servírovacím stole a pak položil kouřící šálek na stůl vpravo od Carvera - sem si měl sednout Alex, a voják o něm věděl, že kávu pije černou. Kopie Alexovy zprávy ležely na stole.

Carverovi se na tváři objevil profesionální úsměv a pokynul Alexovi na židli vedle sebe. Alex už se k ní blížil, když se otevřely dveře a vstoupil prezident a náčelník štábu Jessel Leon.

"Dobré ráno, pánové." Prezident kývl na sekretářku a usmál se. "A paní Uptonová. Mám hodně práce, takže půjdeme rovnou k věci. Walte?"

"Pane prezidente, kolem půlnoci byl zavražděn Steve Day, velitel oddělení Net Force. Alexe Michaelse znáte - povýšil jsem ho na Dayovo místo. Řekne vám, co o případu zatím víme."

"No, takhle bych povýšit nechtěl," řekl prezident a kývl na Michaelse. V jeho hlase bylo slyšet nervozitu. Bojí se, že dalším terčem bude on sám? "No, tak spusťte."

Michaels se zhluboka a co nejtišeji nadýchl. Přešel k počítači, otevřel krabici s diskem a disk zkontroloval antivirovým programem. Trvalo to pět vteřin.

"Je to nastavené na hlasové ovládání," řekla mu paní Uptonová.

"Děkuji," odpověděl Michaels. "Prosím obraz číslo jedna."

Spustil se holografický projektor ve stropě, a uprostřed stolu rozkvetl trojrozměrný obraz místa činu, pořízený policejní helikoptérou o necelých osm hodin dříve.

Michaels začal hovořit. Vyprávěl o výbuchu, o útoku, o zastřelených včetně neznámého muže. Mluvil pomalu, nikam nespěchal. Počítač na jeho pokyny zobrazoval další pohledy. Po deseti minutách se Michaels zastavil a podíval se na ostatní. "Má někdo nějaký dotaz?"

"Zaznamenali jste včera v noci nějakou nezvyklou aktivitu směrem k federálním úředníkům?" ozval se prezident. Byla to velmi obezřetná otázka. Kdo přijde na řadu další?

"Nikoli, pane."

"Přihlásil se k tomu někdo, nějaké teroristické skupiny a podobně?"

"Ne, pane prezidente."

"Co víme o těch bombách?" zeptal se Reed.

"Nálož pod vozem byla americká protitanková mina, podle rozboru jde o součást zásilky, jež se zřejmě ztratila v Iráku během války v Zálivu. Zřejmě ji nějaký farmář s detektorem kovů vyhrabal a prodal na černém trhu. Nebo ji možná prodal někdo ještě dřív, než se do Iráku vůbec dostala. To je zatím těžko říct. Ta přísavka na dveřích byla bez označení, ale naše laboratoř říká, že jde o izraelskou námořní bombu, starou asi pět let."

"Sehnali ji asi na jedné z těch střeleckých přehlídek," řekl Reed. Zasmál se, aby naznačil, že to myslel žertem. I Reed měl poněkud nervózní hlas. Nebál se, ale měl se na pozoru. Celkem pochopitelně.

Michaels pokračoval: "Na nalezených nábojnicích nejsou žádné otisky prstů ani zbytky DNA. Nábojnice byly všechny stejné. Podle kulek získaných z těl obětí a z vozu se zdá, že použitá munice je Federal 147 gramů ráže 9 mm Luger FMJ s oblým hrotem, byla vystřelena buď z pistole, nebo z poloautomatické pušky. Stopy na nábojnicích napovídají, že oba typy zbraní byly starší. Střelný prach pocházel zřejmě z dodávky do Chicaga, Miami a Fort Worthu."

"To chci vidět, kdo to vystopuje," řekl Reed. "Ty zbraně jsou už určitě na dně řeky."

"No nic, taková jsou fakta," řekl prezident. "A co nějaká teorie. Kdo to udělal, pane Michaelsi? Na koho zaútočí příště?"

"Prosím obraz dvanáct," řekl Michaels.

Objevila se další holoprojekce, rovněž ze vzduchu, ale na téhle byla jiná scéna, záběr byl navíc pořízen za dne.

"Tohle je archivní záběr FBI z případu zabití Thomase ‚Rudocha' O'Rourka z New Yorku loni v září. Způsob útoku byl neuvěřitelně podobný. Pod pancéřovanou limuzínou toho mafiána taky vybuchla bomba, dveře byly též otevřeny přísavnou minou, 0'Rourke a jeho bodyguardi byli zastřeleni pistolemi a poloautomaty ráže 9 mm."

"Nedošlo ještě k dalším podobným vraždám?" zeptal se prezident.

"Ano, pane. Joseph DiAmmato z Dixie Mafie v New Orleansu loni v prosinci a Peter Heitzman v Newarku letos v únoru. Oddělení Organizovaného zločinu z FBI se domnívá, že tyto útoky nařídil Ray Genaloni z newyorského klanu Pět rodin, ale vyšetřování dosud není uzavřeno."

"Což znamená, že zatím nemáte nic konkrétního," řekl Reed.

"Nic, s čím by federální žalobce mohl předstoupit před soud."

Prezident přikývl. "Takže se zdá, že tento případ se vztahuje na činnost mafie? Nejde o nějaký teroristický čin?"

Michaels volil slova velmi pečlivě. "Na první pohled se to jeví jako velmi pravděpodobné, pane."

Carver řekl: "Mohu, Alexi?"

Michaels přikývl. Byl rád, že ho šéf vystřídá. Doufal jen, že na něm ta úleva není moc znát.

"Velitel Day," řekl Carver, "byl několik let hlavou oddělení Organizovaného zločinu. Za jeho působení bylo zatčeno několik čelních představitelů newyorských rodin a polovina z nich byla odsouzena a uvězněna. Genaloniho otec a starší bratr se též ocitli ve vězení. Stevova smrt mafii nikterak nezarmoutí. Její členové mívají dobrou paměť."

"Pomsta se má kout po vychladnutí," řekl prezident. "Není to náhodou sicilské přísloví?" Zdálo se, že už je klidnější. Na něho mafie spadeno nemá.

Zvedl se a podíval se na hodinky. "Dělám to nerad, pánové, ale mám ještě další povinnosti jinde. Vypadá to na čin spojený s aktivitou mafie, a ačkoli smrti velitele Daye upřímně lituji, nemyslím, že by tím byla ohrožena národní bezpečnost." Otočil se na Reeda, a ten zavrtěl hlavou.

Nebo vaše vlastní kůže, pomyslel si Michaels.

"Fajn, Walte, chci, aby se to vyřešilo. Informuj mě o průběhu. Pánové. Paní Uptonová. Na shledanou."

Poté prezident a náčelník štábu odešli.

Carver přešel k Michaelsovi u počítače. "No, nebylo to nejhorší, ne?"

"Ne, pane."

"Fajn. Pustíme se do Genaloniho," řekl Carver. "Ten chlap se určitě nemůže ani vyčurat, aniž by ho někdo z mísy nesledoval. Řekni svým lidem, ať projdou počítačový záznamy."

"Ano, pane."

"Promluv si s Brentem Adamsem z Organizovanýho zločinu. Bude spolupracovat. Nebudeme se dohadovat o pravomoci. Prezident nám před chvílí řekl, že chce, aby se to vyřešilo, a nemám pocit, že šlo o prosbu."

"To ne, pane."

"A je to. Denně mi podávej hlášení, a pokud se dozvíš nějaké novinky, i dřív. Napadá tě ještě něco?"

"Ne, pane. Budeme vám posílat informace."

"Dobře."

Michaels se trochu uvolnil, až když seděl v autě a vzdalovali se od Bílého domu. Záležitosti na takhle vysoké úrovni jsou riskantní. Raději by byl v terénu, cvičil nové agenty, cokoli, jen ne jednat s politiky a bezpečnostními poradci. Jedno přeřeknutí, jedno trošku nevhodné slovo, a do konce života bude počítat kancelářské sponky. Ale teď už to má i z nejvyšších míst: zjistit, kdo zabil Steva Daye.

Zjistit to, jinak...

Dobrá. To půjde. To je přesně totéž, co si naplánoval. K dispozici má navíc veškeré zdroje.

04 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 8. ZÁŘÍ, 9:30 QUANTICO, VIRGINIA

Toni Fiorellaová cvičila v malé tělocvičně djuru, když dovnitř vstoupili dva noví členové FBI. V místnosti už bylo kolem dvanácti lidí - zvedali činky, šlapali na rotopedech nebo bušili do boxovacích pytlů, převážně šlo o stálé hosty, instruktory nebo lidi pracující pro výcvikovou centrálu. Lidé, kteří prodělávali výcvik, obvykle zůstávali ve svých posilovnách, což Toni vyhovovalo. Stážisté, z nichž velká část právě ukončila právnické nebo ekonomické fakulty, měli pocit, že všechno vědí a že by jim FBI měla být vděčná za to, že se rozhodli svou skvělou přítomností poctít právě tuto instituci.

Toni přešla do pozice, kdy stála celou svou vahou na pravé noze, jež byla vpředu, koleno pravé nohy ohnuté, oběma pažemi pak udělala oblouk vpřed, jako

by chtěla bránit prostor před sebou, vlevo i vpravo. Poté prudce vyrazila pravým loktem vzhůru směrem na hlavu imaginárního soupeře. Dlaní levé ruky se loktu dotkla, aby simulovala náraz, pak přesunula levou ruku pod pravou paži, kde čekala na odvrácení možného odvetného úderu, načež naznačila úder vpravo i vlevo.

Toto bylo první djuru, velmi jednoduchá sekvence.

Jeden ze stážistů, vysoký, svalnatý muž v modrých cyklistických šortkách a tričku s nápisem FBI Toni sledoval, ušklíbl se a něco řekl svému kamarádovi.

Druhý muž byl malý a podsaditý, s mírnou nadváhou a hustým černým obočím. Zasmál se slovům prvního.

Toni je oba ignorovala, naznačila úder vlevo a položila si levou ruku na bok, pak vykročila vpřed levou nohou, aby předchozí pohyby zopakovala.

Dayova smrt ji zasáhla víc, než čekala, a Alexovo chování jí to neulehčovalo. Do tělocvičny přišla proto, aby se pokusila alespoň částečně zmenšit svůj vztek z toho, že není schopna se Alexovi přiblížit tak, jak by chtěla. Cvičení zatím moc nepomáhalo, a její nálada se tedy nedala nazvat výrazně vstřícnou.

Dokončila sadu kroků a úderů, otočila pěst a začala tytéž cviky pozpátku. Tak se dostala do druhého djuru. Bojové umění Bukti obsahovalo osm krátkých forem neboli djuru, stejné množství sambut -předem navržených stylů boje - a nepočítané technik založených na těchto několika prostých cvicích.

Šortky s Obočím se proti sobě postavili a poskakovali sem a tam. Ačkoli věděla, že by se měla soustředit na své cvičení - její guru by ji za nedostatek pozornosti pokárala - stále oba muže pokradmu pozorovala. Šortky předváděl spoustu vysokých kopů z otočky, většina z nich mířila na hlavu, zatímco Obočí křikl několik kiai, hrdelních křiků jako při karate, jejichž cílem je vyvolat soustředění, pak vždy uskočil, stáhl se nebo kopy blokoval.

Toni odhadovala, že šortky používá jeden z korejských stylů, Obočí nějaký japonský nebo okinawský styl. Oba muži se zdáli být poměrně zdatní, Šortky však o něco víc.

Všimla si, že Šortky se usmál a vzápětí předvedl vysoké kopnutí z otočky.

Jako ze špatnýho akčního filmu, pomyslela si. Snažila se udržet své pohyby plynulé, aby si nemysleli, že je sleduje. Výraz v obličeji ji však prozradil - úsměv se jí zcela potlačit nepodařilo.

Šortky si toho všiml a netvářil se nadšeně.

Rychle se uklonil, aby naznačil konec tréninku, načež se otočil k Toni. "Je tu něco k smíchu, madam?" Měl silný jižanský přízvuk. Asi z Alabamy nebo Mississippi.

Madam. No, nebyl to žádný paranoik, protože se mu doopravdy smála, ačkoli se to snažila skrýt co nejvíc. A po pravdě řečeno, zas

tak moc se nesnažila. Nikdy neodolala, vždy cítila pocit nadřazenosti, když zahlédla další z orientálních bojových stylů. Každý se domnívá, že jeho styl je lepší. Ona však věděla, že ten její opravdu takový je.

Stejně se už dostala na konec této sady. Zastavila se. Věděla, že ve staré černé mikině, zápasnických teniskách a upocené čelence nevypadá nijak úchvatně. Navíc při výšce sto pětašedesát a váze šedesát kilo byla nejméně o třicet čísel menší a o pětatřicet kilo lehčí než Šortky. Ale jeho tón ji popudil.

"Ne, k smíchu nic."

"Vážně? Já myslel, že vás rozesmál můj styl nebo něco takového."

"Kdepak. Ten vůbec směšný není," řekla. Už se chtěla otočit.

Obočí se rozhodl, že to je ideální moment, aby se zapojil. Řekl tedy: "Můj kamarád má černý pásek druhé třídy." Mávl rukou směrem k ní, jako by pohrdal tím, co před chvílí cvičila. "Určitě by vás mohl něco naučit."

"O tom nepochybuju," řekla Toni. Leda špatným pohybům. Ale mlčela a šla si pro ručník. Taky by mohla do sprchy. Tušila, že se nebude moci soustředit, pokud se tady budou tihle dva seladoni předvádět a naparovat. Vyrostla mezi

samými bratry. Věděla, že jakmile se testosteron dostane do pohybu, je to jako tsunami, nedá se zastavit. Nebude to dlouho trvat, a oba budou plivat na zem a poměřovat si pindíky.

Mužská pýcha má neuvěřitelnou sílu. Měla si dát pozor a vůbec si s ní nezačínat.

"A co to bylo za mávání, co jste to tady nacvičovala?" zeptal se Šortky. Spolu s Obočím se na sebe usmáli.

Já ti dám mávání. Hošánku.

Otočila se a podívala se mu do očí. "Říká se tomu djuru," řekla. "Název toho stylu je Pukulan Pentjak Silat Bukti Negara-Serak."

Šortky se na ni zeširoka zašklebil. "To zní jako nějaký thajský jídlo s arašídovou omáčkou. Máte taky nějaký stupně?"

"Nepoužíváme pásky. Jste buď žák, nebo učitel."

"No, hezky se na to dívá," řekl Šortky. "Ačkoli jsem o tom nikdy neslyšel."

Hezky se na to dívá.

Toni se usmála. Spoustu věcí obyčejně ignorovala, když je po ní pokřikovali nepříjemní chlapi, blahosklonnost patřila mezi její nejsilnější vlastnosti. Bylo jí jen sedmadvacet - což muže zaujalo, byla to žena - další důvod, a Italka - což obvykle vydalo na dva tři vtípky o mafii. Přemýšlela, co muže vede k tomu, aby s ní jednali tak, jak obvykle činili. Sice ne všichni muži a nikoliv neustále, ale dost často na to, aby ji to občas pořádně otrávilo. A ne jen občas.

Někdy jindy, kdyby měla lepší náladu, by se jen usmála, zavrtěla hlavou, otočila by se a nechala by kluky, ať se pobaví. Ale zrovna teď láskou k bližnímu právě nepřekypovala. Měla za sebou dlouhou a únavnou noc, která se přehoupla do zjevně dlouhého a ještě únavnějšího dne. Takže tohle bylo to poslední, co potřebovala. A co víc -ani to snášet nemusela.

Tudíž řekla: "Je mi líto, že se vám dostalo tak omezeného vzdělání."

Šortky se zamračil. Urážku poznat svedl. "Prosím?"

Usmála se ještě líbezněji, jak nejsladčeji uměla. "Čemu jste nerozuměl?"

"Podívejte, madam, nemusíte se hned naštvávat."

"Souhlasím. Takže vy máte černej pásek?"

"Přesně tak."

"Něco vám řeknu. Pojďte sem a zkuste mě udeřit. Ukážu vám, jak to moje mávání funguje."

Šortky a Obočí na sebe mrkli. Šortky zaváhal, a Toni věděla proč. Z toho nemohl vyjít vítězně. Kdyby ji porazil, měli by ho za silnějšího chlapa, co si dovolil na slabší ženskou. A kdyby porazila ona jeho, notně by tím zpochybnila jeho mužnost.

"Radši ne, madam. Dost se v tom vyznám a nerad bych vám ublížil."

"Toho se nebojím," řekla. "Myslím, že k tomu nedojde."

Uvědomovala si, že nedělá dobře. Její guru by byla navýsost rozzlobená, kdyby se dozvěděla, že Toni toho muže popichuje, ale cítila, že si nemůže pomoci. Ten hoch byl tak arogantní, až to z něj sálalo jako v zimě pára z kanálu.

Obočí zvedl svůj černý porost. "Hele, vždyť ji nemusíš bouchnout nějak moc silně. Jen jí ukaž pár svejch pohybů."

Šortky se usmál. Šance zazářit. Jak by se toho mohl vzdát? "Tak jo, madam."

Přišel blíž. Když byl od Toni asi tři metry, zastavil se. Pak se uklonil. Zaujal zahajovací postavení se zvednutýma rukama, s jednou výš a druhou níž. "Můžeme?"

Div nevyprskla smíchy. Že jí rovnou nepošle telegram. "Jasně."

Byl rychlý - a chytřejší, než se zpočátku zdálo. Nezačal jedním z těch okázalých a přihlouplých vysokých kopů. Poskočil a vystřelil rychlou tvrdou ránu pravou rukou směrem k jejímu hrudníku. Byla to dobrá, vyvážená rána, namířená tam, kde by jí nezpůsobila žádnou větší újmu, pokud by ji Toni včas neodhalila. Druhou ruku držel stále nahoře připravenou se jí krýt.

Dokonalé.

Zřejmě očekával, že Toni ustoupí a odvrátí ránu, ale tak její verze silatu nefungovala. Nikoli pro tuto situaci. Vykročila k němu s oběma otevřenými dlaněmi, levou nohu nechala vpředu, proklouzla pod jeho nataženou paží a pravým loktem jej udeřila do žeber v podpaží. Ozval se dutý náraz. Mladík byl dočista zkoprnělý.

Toni už měla nohy zpátky na místě. Základna...

Rychle sáhla za něho, levou rukou ho chytila za levé rameno. Úhel...

Zároveň zvedla pravou ruku a položila mu ji na čelo, loket směřoval k zemi. Páka...

Poté zatlačila vpřed, trhla jeho ramenem dolů a dozadu a zároveň mu otočila hlavu vzad.

Základna, úhel, páka. Když měl člověk všechny tři pod kontrolou, nikdy nemohl neuspět. Bez výjimky.

Ona je pod kontrolou měla.

Šortky šel k zemi jako podťatý, zády dopadl na žíněnku. Mohla pokračovat lokty, koleny, čímkoli, ale raději ustoupila o dva kroky vzad. Nechtěla mu ublížit. Jen ho dostat do úzkých.

Celá sekvence, od okamžiku, kdy provedl výpad, do chvíle, kdy Toni ustoupila, trvala jen dvě vteřiny.

Otočil se a vyrazil k ní. "Potvoro!"

Aha. Tak už ne "madam".

Zřejmě si připravil útok, oblíbenou kombinaci kopů a úderů, náznaků a máchnutí, po níž měl následovat vítězný úder, který mu zatím vždy vyšel, když šlo o body. Kdyby tam stála a nechala jej, ať se předvede, mohlo to být nebezpečné.

Ale ona jej nenechala.

Když vytrčil paži, aby ji dostal, vykročila s obouručným blokem, chytila ho kousek nad loktem, otočila se, celou svou vahou dopadla na jedno koleno a přehodila jej. V rámci některých boxerských stylů jsou žáci učeni jak padat, ale Šortky takový výcvik rozhodně neprodělal. Otočil se a znovu dopadl zády na žíněnku, div si nevyrazil dech. Přitom to všechno byly velmi prosté cviky z prvního djuru. Proč se namáhat víc, než je nutné?

Toni vstala a čekala, zda se pokusí o třetí útok.

Šortky nebyl žádný blázen. Když vstal, zvedl jednu ruku na znamení, že to stačilo. Konec lekce. Poznal, že na ni nestačí.

Toni se cítila moc dobře, ačkoli si uvědomovala, že by se tak cítit neměla. Pak se podívala ke vchodu do tělocvičny.

O zeď se tam opíral Alex Michaels a sledoval ji.

*****

Michaels došel k Toni. Měl atletickou postavu. Téměř denně běhal čtyři až šest kilometrů, jezdil na trojkolce a ve svém bytě měl přístroj na nácvik bojových technik, ale od posledního vojenského cvičení, kdy proti někomu bojoval, už uteklo hodně času. Počítačoví odborníci netráví ve skutečných bitvách moc času. Měl pocit, že by si dokázal poradit ve většině bojových situací, ale kdyby si mohl vybrat, rozhodně by nezvolil boj proti tomu obrovi, co se právě zvedal ze žíněnky. Když však viděl, jak ho Toni složila, rozhodně by si nechtěl nic začít proti ní. Z jejího spisu věděl, o jaké bojové umění jde, ale moc toho o něm nevěděl. Zajímavé.

"To bylo dobrý," řekl. "Jak se to jmenuje? Silat, viď? Odkud to umíš?"

Otřela si obličej ručníkem. "V naší čtvrti bydlela jedna stará paní z Indonésie, to mi bylo asi čtrnáct. Jmenovala se Susan DeBeersová. Bylo jí přes šedesát, už nepracovala, její manžel zemřel nedlouho předtím. Ráda sedávala před protějším domem, kouřila vyřezávanou dýmku a vyhřívala se na jarním sluníčku. Jednu sobotu se čtyři chuligáni rozhodli, že sedí na jejich místě.

Zvedla se, že odejde, ale oni měli pocit, že nevstala dost rychle. Jeden ji chtěl popohnat kopancem."

Toni si přehodila ručník přes rameno. "Těm klukům bylo osmnáct, dvacet, po kapsách měli nože a nabroušené šroubováky. Já čekala na autobus a dodneška ti nepovím, co přesně jim udělala. Byla to drobná hubená stařenka, která kouřila jako fabrika, a najednou do těch čtyř bušila a házela s nima jako s tenisákama. Celou tu dobu nevytáhla fajfku z pusy. Ani se nezadýchala. Poslala všechny čtyři k doktorovi. Takže jsem se chtěla dozvědět, co to vlastně umí."

"Ona měla vlastní školu?"

"Ne. Za pár dní jsem za ní přišla - trvalo mi, než jsem se odhodlala - a zeptala jsem se jí, jestli by mě to mohla naučit. Jen přikývla, usmála se a řekla ‚jasně'. Cvičila jsem s ní, dokud jsem neskončila školu a nepřestěhovala se do Washingtonu. Kdykoli jedu domů, stavím se u ní na trénink."

"Musí být dost stará," řekl Michaels.

"Příští rok jí bude dvaaosmdesát," řekla Toni, "ale pořád bych se jí nechtěla připlést do cesty."

"To je neuvěřitelný."

"Je to poměrně promyšlený styl, založený na páce a úhlech. Předpokládá se, že budeš bojovat s přesilou a že všichni útočníci budou větší a silnější než ty. Takže záleží víc na technice než na svalech, což mně osobně dost vyhovuje. Ženy do tohohle stylu obvykle moc neproniknou, ale manžel guru DeBeersové byl pořád na cestách, takže chtěl, aby se jeho žena dokázala ubránit." Toni se odmlčela. "Ale nebudu tě zatěžovat dalším povídáním o bojových uměních."

"Ne, mě to zajímá. Jak se to vyrovnává s něčím, jako je box nebo judo?"

"Většina starých bojových umění pochází z dlouho civilizovaných zemí. Například čínské kung-fu, korejské taekwondo, japonské džiu-džitsu - všechny měly tisíce let na vybroušení svých technik. A během té doby byly některé skutečně kruté prvky nahrazeny rysy o něco duchovnější povahy. Boj na život a na smrt není v civilizované společnosti ničím uctívaným. To samozřejmě neznamená, že člověk, který zvládne jedno z těchto umění, není nebezpečný. Odborníci na kung-fu nebo karate ti přinesou na talíři tvou vlastní hlavu, pokud je nedokážeš zastavit."

"Nebude teď následovat nějaké ale?" zeptal se Alex.

Toni s úsměvem přikývla. "Velká část silatu spatřila světlo světa před pouhými dvěma třemi generacemi. Bojových umění jsou stovky, většina z nich ale nebyla veřejně praktikována předtím, než Indonésie získala nezávislost v roce 1949. Je to čistě brutální styl s jediným cílem - zmrzačit nebo zabít útočníka. Není to nic civilizovaného. Je to tak smrtící a účinný styl, jak jen to jde. Pokud nějaká technika nefungovala, zápasník, který ji použil, skončil na vozíku nebo byl zabit, takže pak už ten rys nikdo neopakoval."

"To jsou věci."

Toni se usmála. "A to, cos viděl, bylo Bukti, nic složitého. Podobné umění, Serak, je naprostá novinka. To je nechutný, používá se spousta zbraní - hole, nože, meče, trojzubce, dokonce střelný zbraně."

"A to prý jsi hodná italská holka z Bronxu. Připomeň mi, abych tě nijak nedráždil."

"Ty, Alexi?"

"No?"

"Nedráždi mě." Zasmála se. "Tak povídej, co je nového? Přece jsi sem nepřišel, aby ses díval, jak se peru se stážistama."

"Ne. Máme další problém," řekl Alex. "Někdo právě vyřadil hlavní podsíťový server v sídle Net Force ve Frankfurtu."

"Myslíš v sídle CIA."

"Správně. Net Force má pravomoci jen pro práci na území tohoto státu, kromě případů s mezinárodním dopadem, přičemž i ty vyžadují prezidentovo svolení, tudíž jsem samozřejmě hovořil o odposlouchávacím stanovišti CIA."

Toni se jeho slovům usmála. "To ses naučil zpaměti ze zakládací listiny,

co?"

"Snad o tom nepochybujete, slečno zástupkyně velitele? Net Force by se přece nikdy nepustila do něčeho ilegálního."

Toni se usmála ještě víc. Docela se mu to líbilo, rád ji rozesmíval. Nápad, že se jisté oddělení FBI založené s cílem provádět monitorování počítačové sítě omezí výhradně na území Spojených států, byl celkem hloupý. Síť žádné hranice neuznávala. Rozpínala se na všechny strany, a ačkoli bylo možné se na ni napojit prakticky odkudkoliv, přístup do určitých systémů byl vzhledem ke kratší vzdálenosti poněkud snazší. CIA byla ochotna propůjčit čas od času Net

Force své jméno výměnou za určité protislužby, jichž by sama dosahovala jen velmi obtížně. CIA totiž nesmí operovat na území Spojených států, ale nikdo nevěří, že to nedělá. "Jenom se Osprchuju, a podíváme se na to," řekla Toni.

05 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 8.ZÁŘÍ, 16:00 SARAJEVO

Jedna protitanková střela zasáhla budovu pouhých šest metrů nad hlavami úderného týmu Net Force, jemuž velel plukovník John Howard. Střela explodovala a ve zdi osmdesát let staré budovy se objevil zčernalý kráter. Na šestici vojáků krčících se za hromadou pokrouceného plechu okamžitě dopadla sprška úlomků cihel a skleněných střepů. Byl to ostrý déšť, ale Howard se v této chvíli obával mnohem horších věcí. Měli by se co nejdřív zbavit toho debila s raketometem!

"Reeves a Johnson doleva!" řekl Howard. Křičet nemusel. Všichni měli v helmách zabudovaný komunikační systém, takže by ho slyšeli, i kdyby šeptal. Tento druh vysílaček měl krátký dosah a fungoval pouze tehdy, když jste člověka, s nímž jste se chtěli domluvit, opravdu viděli. Použili je proto, že váš rozhovor nemohl zachytit nepřítel, pokud jste ovšem neviděli i jeho. "Odom a Vasquez, kryjte palbou! Chan a Brown vpravo! Na můj povel... tři, dva, jedna -ře ď!"

Odom s Vasquezem zahájili palbu ze svých útočných poloautomatických pušek H&K, a vystavěli tak kolem sebe neprodyšnou stěnu z devítimilimetrových nábojů z bubnových zásobníků každý o stovce střel.

Reeves s Johnsonem se od nich oddělili doleva a prokličkovali přes ulici, až našli úkryt za velkým tahačem. Vůz byl už dávno nepojízdný, pneumatiky měl spálené, kov na kabině byl podobaný od střel a pokrytý špínou a graffiti.

Chan s Brownem zamířili vpravo, připojili se k palbě a co nejrychleji přebíhali smrtelnou zónu.

Upravené ochranné obleky, v nichž byli členové týmu oblečeni, měly zastavit valnou většinu munice, kterou by si pro ně mohli místní připravit. Vesty a kalhoty byly z klonované tkaniny a ukrývaly vzájemně se překrývající keramické pláty, jež neměly propustit kulky z pistole ani z pušky, jedinou výjimku představovaly protipancéřové náboje. Helmy a boty byly z kevlaru vyztuženého titanem. Počítače v batozích na zádech byly nárazuvzdorné a potažené dvojitou vrstvou keramických plátů. Kódovaly hlášení do vysílaček, spojení na satelity a z nich. Na ochranné štíty na helmách vysílaly pomocí infračervených a ultrafialových paprsků mapy terénu a polarizátory záblesků. Obleky pro Net Force nevážily tolik jako obvyklá výbava armády, protože neobsahovaly žádnou kapalinu a biojednotky. Pro podobný druh útoku, kdy se má vše udát do čtyřiadvaceti hodin, nebylo nutné s sebou nosit veškeré standardní vybavení pěchoty, ale oblek i přesto vážil kolem deseti kilogramů.

*****

Howard se zvedl, přes hromadu plechu přehodil svou automatickou pušku

Thompson a vypálil několik dávek směrem, kde se ukrýval muž s raketometem. Ten samopal nebyla žádná žhavá novinka, pocházel z roku 1928 a jeho prvním vlastníkem byl jistý šerif v Indianě v době prohibice. Howardův pradědeček, též černoch, neměl možnost stát se členem ozbrojených sil, ale onen šerif dokázal ocenit kvalitního spolupracovníka bez ohledu na jeho barvu pleti, takže Howardův předek si dvacet let přivydělával ve službách zákona, i když načerno. Když šerif zemřel, odkázal samopal dědovi Howardovi. Tehdy se té zbrani říkalo chicagský psací stroj.

Teď ale není nejvhodnější doba na vzpomínání, Johne! Skloň se!

Raketometčík byl sice ukrytý, ale od schodiště se někomu podařilo zahájit odvetnou palbu z pistole. Kulky se odrážely od plechu. Ocelové pláty na hromadě ještě dokázaly střelám odolat. Howard za to byl vděčný bez ohledu na ochranný oblek.

"Palte do díry!" přerušil rachot střelby Reevesův hlas v Howardových sluchátkách.

Granát, který Reeves hodil na schodiště, právě vybuchl. Na hromadu dopadly další úlomky a Howarda olízla vlna spálených výbušnin a po ní kouř a prach.

Uběhly dvě vteřiny. Střelba ustala.

"Vzduch čistej!" zakřičel Johnson.

Plukovník Howard vstal. Zahlédl Johnsonův úsměv a zvednuté palce. Howard úsměv opětoval. Jeho muži - tedy pět mužů a jedna žena - stáli připraveni, zbraněmi hledali možné terče a rozhlíželi se po ulicích, budovách a případných dalších potížích. Největší hloupost, jakou by teď mohl někdo z místních udělat, by bylo vstát a těm hodným Američanům zamávat.

Howard se poklepal na helmu, odkryl displej a vyvolal digitální údaj o čase. Když šlo do tuhého, obyčejně míval displej vypnutý -nechtěl střílet na duchy vytvořené počítačem. S dostatečným množstvím praxe by měl člověk takové věci ignorovat, ale když kolem začaly lítat skutečné kulky, neuvěřitelně mnoho zkušených vojáků začalo střílet na různé ikony zobrazované na displeji.

"Dobrá práce, lidi, jdeme dál. Máme šest minut na přesun na místo setkání."

Skupina se dala do pochodu...

Najednou všechno - lidi, ulice i budovy - zmizelo. Nejdříve to vypadalo jako průhlední duchové a nakonec nezbyla po ničem ani stopa.

"Důležitý hovor, Johne," řekl rázný vojenský hlas.

Howard mrkl, zvedl z očí pásku pro VR - virtuální realitu -a vzdychl.

Seděl ve své kanceláři v budově velitelství Net Force, a ona bitva v Sarajevu byla jen počítačovou simulací. Nemělo smysl v tom pokračovat, když mu kdosi volá v nějaké důležité věci. "Spojte to," řekl svému počítači.

Nad Howardovým stolem se objevil obraz civilního velitele Net Force Alexandra Michaelse.

Howard přikývl. "Dobrý den, veliteli."

"Dobrý, plukovníku. Zjistili jsme jistou situaci, jíž byste se možná měl věnovat."

"Myslíte tu explozi v Německu?" zeptal se Howard.

"Ano."

"Mí lidé už o tom vědí. Máte v plánu nějaké naše zapojení?" Howardovi se zcela nepodařilo vytěsnit ze svého hlasu zvědavost.

"Ne, ve Frankfurtu ne," řekl Michaels. "Na to už je pozdě. Ale naše odposlouchávací a podsíťová střediska jsou v pohotovosti, zejména na území Evropy. Bylo by dobře, kdyby se vaše výjezdové skupiny udržovaly v pohotovosti."

"Mé výjezdové skupiny jsou v pohotovosti stále, veliteli." Uvědomoval si dávku rezervovanosti ve svém hlase, ale ani s tím nemohl nic udělat. Ještě si bude muset zvyknout na přijímání rozkazů od civilisty, od muže, jehož otec byl sice poddůstojníkem, ale který v armádě nikdy nesloužil. Jistě, prezident Spojených států je vrchním velitelem ozbrojených sil a též nikdy v armádě nesloužil, ale prezident nechával všechnu práci svým generálům. Steve Day měl

za sebou službu v námořnictvu. Alexandrem Michaelsem si Howard nebyl jistý.

"O tom samozřejmě nepochybuji, plukovníku."

"Promiňte, veliteli. Jsme v pohotovostním stupni číslo dvě. Mé týmy mohou být ve vzduchu do jedné hodiny - případně do třiceti minut, pokud se stupeň změní na číslo jedna."

"Doufám, že k tomu nedojde."

"Ano, pane," přikývl Howard. Osobně však doufal, že opak bude pravdou. Čím dřív budou mít jeho lidé šanci ukázat v terénu, co vlastně dovedou, tím líp. Když má být člověk bojovníkem, čas od času prostě boj potřebuje - nebo přinejmenším nějakou policejní akci.

"Budu vás informovat," řekl Michaels. "Konec."

"Nashle."

To však Howarda netrápilo. Měl na síti své vlastní lidi. Pokud to Michaelsovi lidé zjistí první, nebude to o moc dřív.

Radši je pošle hned do práce, aby jim neuteklo skutečně nic. Znovu se natáhl po spojení.

*****

Když se Plechanov napojoval na VR, stále používal starou helmu a rukavice, ačkoli novější systémy nic z toho nevyžadovaly. Současná holoprojekce umístěná v pásce na oči ne silnější než tužka dokázala obsáhnout celé zorné pole pozorovatele. Čtecí software dokázal rozluštit prsty zadávané povely a přeložit je stejně dokonale jako nejlepší rukavice. Ale Plechanov preferoval rukavice, byl na ně zvyklý. Stejně tak většina klávesových systémů dnes pracovala na vzorci Dvorak, nikoli Qwerty, což byla další novinka, na kterou ne-přesedlal. Bylo mu fuk, co se říká. Pětačtyřicet let zvyklostí jen tak lehko nezmizí a nedá se nahradit nějakou jednodušší metodou jen proto, že ta novinka je o trochu účinnější.

Mávnutím se připojil na síť a řekl: "Stezka na poloostrově Olympic."

Napojil se na VR a objevil se obraz deštného lesa, úzká cestička lemovaná jedlemi duglaskami, hustými kapradinami a místy s rozmanitými houbami. Hustou clonou zeleně se prodíralo odpolední červencové slunce a malovalo v lese světlé plochy, ostře kontrastující s okolním přítmím. Bzučel zde hmyz, zpívali ptáci; bylo příjemně teplo, tady ve stínu jen trochu dusno.

Plechanov měl na sobě lehké turistické oblečení: šortky a košili barvy khaki, polypropylenové podkolenky a kotníkové boty. Na hlavě měl irský klobouk proti dešti. V ruce držel dlouhou hůl a na zádech nesl pláštěnku, láhev s vodou, plastikovou tašku se vším možným - s kompasem, baterkou, zápalkami, balíčkem první pomoci, švýcarským nožem a pro případ nutnosti i s mobilním telefonem kombinovaným s přístrojem GPS. Ačkoli se chtěl držet cesty, vždy bylo lepší být připraven než ne.

V batohu měl zalepený balíček, který chtěl předat.

Procházel podél potoka, poslouchal bublání chladné, čisté vody na hladkých kamenech. Sem tam zahlédl v klidných tůňkách rybky. Vůně jehličí se mu líbila stejně jako chůze po opuštěné pěšině, na hony daleko od lidí.

Nějakou dobu šel celkem rychle, pak se zastavil a napil se vody. Podíval se na hodinky. Šlo o kopii hodinek, které nosil už víc než

patnáct let, ruských mechanických kapesních hodinek. Šlo o značku Molnija, byly velké, těžké, převážně z oceli, s osmnácti kameny. Na zadní straně byl reliéf srpu, kladiva a hvězdy a na předním krytu Kreml. Jednalo se o pamětní model oslavující ruská vítězství ve Velké vlastenecké válce. Po rozpadu Sovětského svazu prodala nepříliš majetná Ruská federace všem, kdo měli peníze, vše, co nebylo přibité. Takovéhle hodinky se v tu dobu daly sehnat za směšně nízkou cenu. Kdybyste na podobně kvalitní, nedigitální hodinky narazili na Západě - což bylo vyloučeno - jistojistě by stály desetkrát víc, než za ně zaplatil on.

Stiskl knoflík a kryt se otevřel. Podíval se na číselník s římskými číslicemi. Už je skoro čas na setkání u skal na pobřeží. Rychle kryt zavřel. Bude si muset pospíšit. U skály - velkého větry ošlehaného skaliska na rozhraní mezi Tichým oceánem a úžinou Juana de Fuky na mysu Foulweather - předá Plechanov balíček poslovi. Ten ho převeze na rybářské lodi - aspoň tedy v tomto scénáři - jistému tlustému muži, který má přístup do určitých systémů. A tento muž, výměnou za balík cenností - v tomto případě virtuálních drahokamů - uvede do činnosti množství elektronických "sněhových koulí". Až tyto koule dorazí na určená místa, některé z nich se příliš nezvětší, budou jen připomínat tvrdé ledové koule, ale z jiných se stanou učiněné laviny. Podle potřeby.

Přes cestu přeběhlo malé zvíře - zajíc nebo mýval - a rozvlnilo za sebou kapradiny. Plechanov se usmál. Tato cesta byla jednou z jeho nejoblíbenějších. Velmi se mu líbilo, že je odlišná od skutečnosti. Procházka po zalesněné pěšině byla od počítačů a sítí vzdálená jako Měsíc od Země. Bez přehánění.

Nepřekvapilo jej, že ho takovéhle úvahy vždy přiměly k zamyšlení nad technologií a nad tím, k čemu všemu ji za poslední dobu využil. Většinou šlo o VR nebo dílčí napojení. Samozřejmě ne vždy. Reálný svět totiž občas vyžaduje reálné činy.

Fyzická likvidace německé stanice CIA a Net Force byla jedním z takových činů, nepříliš elegantním, ale nutným. Přehnané elektronické laškování s odborníky Net Force by mohlo vyvolat jejich ostražitost. Naproti tomu bomba mohla pocházet od jakéhokoli šílence. A chtělo to změnu. Ty softwarové a virové útoky, jež hodlal podnik-

nout na systémy v několika státech Commonwealthu, Pobaltí a na jeden či dva systémy korejské nebo japonské, to se ještě uvidí, inu, to bude něco dočista jiného.

Zanedlouho se stovky programátorů a systémových inženýrů pořádně zapotí, protože je čeká náprava značného zmatku. Až chaos zavládne, stoupne poptávka po Plechanovových schopnostech. A kdo může závadu opravit lépe než ten, kdo ví, jak k ní došlo?

Cesta se stočila doleva, pak doprava a zamířila z lesa na pískovou plochu místy porostlou trsy trávy nebo zakrnělým porostem. O necelý kilometr dále se o skalnaté pobřeží tříštil příboj. Daleko na volném moři viděl rybářskou loď, od níž se k pevnině blížil mnohem menší motorový člun. Setkají se, převezmou Plechanovovu zásilku a pak si pojedou po svých. Nebe se začínalo zatahovat, k zemi se snášela mlha a ochlazovalo se. V tomhle scénáři nic neobvyklého.

Schopnost vytvářet takovéhle vize svědčila o jeho ovládnutí VR, ale tato nadvláda tvořila jen zlomek jeho skutečného talentu.

Hlasitě se zasmál. Bylo to fajn, mít moc. A brzy se to mělo ještě zlepšit.

06 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 14. ZÁŘÍ, 11:15 NEW YORK CITY

Ray Genaloni zvolna položil sluchátko. "Pokud se nepletu, tohle by měla být bezpečná linka, že?" Nijak nezvýšil hlas. Téměř jako by se ptal na počasí. Ukázal na blikající červenou diodu na malém detektoru odposlouchávacích zařízení, jež byl připojen k telefonu. "Mně to moc bezpečné nepřipadá."

Luigi Sampson, jeho vymahač a zároveň bezpečností pověřený viceprezident Genaloni Industries - tedy víceméně legální části jejich operací - pokrčil rameny. "Federálové. Mají věci, které se v obchodní síti nedají sehnat."

Genaloni zaskřípal zuby. Pomalu počítal do desíti.

Jedna... dva... tři...

Snažil se ovládat už skoro celých čtyřicet let, a zdálo se, že se poměrně lepší.

Čtyři... pět... šest...

Před dvaceti lety, když Malý Frankie Dobbs pokrčil přesně takhle rameny, a Raye to dožralo, rozdrtil mu hlavu baseballovou pálkou. Toho vola zabil a musel pak jít prosit otce za odpuštění, protože Malý Frankie byl už skoro připravený člen, a navíc syn starého přítele.

Sedm... osm... devět... deset.

"No dobře," řekl Ray. Cítil se už trochu klidnější, ačkoli jeho vztek byl pořád velmi silný a v žaludku mu vřelo. Dokud se to neprojevovalo, tak to šlo. Od dob Malého Frankieho udělal velký pokrok. Neměl chuť začít šílet a dělat blbosti, teď ne. Měl ekonomické vzdělání z Harvardu. Řídil velkou společnost, vedle toho ještě celou Rodinu a veškeré přidružené aktivity. Uklidni se a zjisti, co se děje.

Podíval se na Sampsona, který seděl na pohovce naproti němu. "Dobře, Lou. Kdo za tím stojí?" Mávl na telefon.

"Je to z oddělení Net Force, FBI," odpověděl Sampson.

Genaloni si upravil windsorský uzel na dvousetdolarové hedvábné kravatě. Klid. Tak se na to musí. Klid. "Net Force? Ti se starají o počítače. Do toho my se přece nijak nemontujeme."

Sampson zavrtěl hlavou. "Minulý týden někdo sundal ve Washingtonu jejich šéfa. Myslí si, že je to naše práce."

"A je to naše práce, aniž by mi o tom někdo řekl?"

"Není, šéfe."

"Takže proč se potom domnívají, že v tom máme prsty?"

"Někdo si asi přeje, aby si to mysleli. Ten, kdo poslal toho jejich šéfa k ledu, to udělal stejně jako naši Ledaři."

"A proč by měl někdo zájem na tom, aby si federálové mysleli, že jsme zabili jednoho z nich? No, to nic, tuším proč. Otázka tedy zní, kdo se to na nás snaží hodit?"

Genaloni se opřel o opěradlo svého masážního křesla, přístroje plného motorků a elektroniky skryté pod pečlivě vydělanou kůží. Křeslo zabručelo, senzory změřily, zvážily a nastavily pružiny tak, aby co nejlépe přijaly jeho záda. Ray si ve čtrnácti letech poranil záda, když skočil na klisně z výšky dvaceti metrů z přístaviště do East River. To byla hloupost ze dvou důvodů: jednak kvůli skoku samotnému, jednak kvůli znečištěné vodě. Měl štěstí, že nedostal žloutenku, když se snažil vylézt z vody ven, navíc se samou bolestí málem utopil. Od té doby jej záda čas od času pobolívala.

"Nevím, Rayi. Naši lidi na tom pracují, ale zatím na nic nepřišli."

"Dobře. Nepolevujte. Zjistěte, kdo nás chce rozesmutnit. A jakmile se to dozvíte, dejte mi vědět. Navíc jelikož nemůžu důvěřovat vlastním telefonům, dejte zprávu Selkiemu. Ať je v pohotovosti."

"To bychom zvládli i sami, Rayi. Mám na to lidi," namítl Sampson.

"Neodmlouvej, Lou. Víš, šéf jsem tu já, ne?"

Sampson přikývl. "Jasně."

Když Sampson odešel, Ray stiskl tlačítko na křesle a nechal si masírovat záda. To mu ještě scházelo. Legální obchody mu teď vynášely víc než obchody poloilegální. Pracoval na několika odkoupeních a fúzích, a tudíž nechtěl, aby ho federálové špehovali, když to teď tak jde. Ten, kdo tohle udělal, se dopustil chyby, velké chyby. Ještě jednu generaci, a jeho rodina se stane zcela počestnou a legitimní jako každá rodina, jež přišla ke svému majetku s přispěním loupeživé minulosti některých svých předků. Jeho vnuci budou rovni rodinám Kennedyů, Rockefellerů, Mitsubishiů - nikoho ani nenapadne hovořit o skandálu nebo protiprávnosti. Účel světí prostředky. Počestnost za to stojí, i když na cestě k ní musíte zabít pár lidí, kteří vám v tom brání.

*****

ÚTERÝ, 14. ZÁŘÍ, 8:15 SAN FRANCISCO

Michail Ružjo stál na rohu jedné ulice v Čínské čtvrti a díval se na obchod se živými kachnami. Ty kachny byly stejně zajímavé jako vše, co v tomhle městě viděl. Projel se slavnou lanovou dráhou, a získal pocit, že to není takový zážitek, jak se o tom mluví. V dálce viděl Coit Tower. Navštívil i Fisherman's Wharf a ochutnal smažené krevety. Viděl slavný bar s nahými tanečnicemi, jež si zakládají na tom, že mají prsa plná koupelnového těsnění. Na ulicích též potkal hodně homosexuálních párů. Držely se za ruce a dělaly věci, za které by je v jeho vlasti zavřeli.

Teď ale pozoroval kachny. Jejich osudem bylo stát se něčím obědem a předtím se procházet tam a zpátky ve výloze čínského řeznictví. Jak vzrušující život.

Usmál se. Nebyl žádný venkovský Ivánek, který by byl poprvé ve velkoměstě. Už poznal svět. Prožil nějakou dobu v Moskvě, Paříži, Římě, Tel Avivu, New Yorku i Washingtonu, v žádném z nich se však necítil doma. Nejvíc ze všeho toužil žít na své malé farmě na předměstí Grozného. Přál si vstávat za rozbřesku, vycházet ven za

chladných zimních rán, kdy je zem ještě zamrzlá, štípat dříví na zátop jen pomocí svých vlastních svalů jako správný muž. Chtěl krmit kozy, kuřata a husy, dojit krávu a pak si ohřívat ruce u kamen, zatímco by mu Anna smažila k snídani vajíčka na husím sádle...

Odvrátil se od těch klidných ptáků, kteří neměli ponětí, jaký osud je čeká. Anna již pět let nežila, její život příliš brzy ukončila zákeřná rakovina. Ale aspoň nezemřela v bolestech. Díky svým známostem jí dokázal sehnat léky, aby se netrápila. Nepomohla jí však žádná léčba ani ti nejlepší lékaři v zemi. Lékaře jim doporučil Plechanov. Ružjo mu bude do smrti vděčný za pomoc v posledních dnech Annina života.

Snil však o nemožném. Farma sice stále existovala, hospodařil na ní jeho bratr, ale Anna se už nevrátí, tudíž farma už pro něj neznamená vůbec nic. Nic.

Vydal se na cestu, dění kolem sebe registroval jen do té míry, aby dokázal odhadnout možné nebezpečí hrozící od kolemjdoucích Číňanů a turistů civějících do výkladních skříní nejrůznějších obchodů. Tady byl obchod s mosaznými výrobky, o něco dál se stereofonními přehrávači a malými počítači a vedle prodejna obuvi.

Když Anna zemřela, nezbylo mu nic. Po zamlženém období, z něhož si moc nepamatoval, mu Plechanov připomněl jeho dávnou touhu zažít prosperitu své země. A zároveň mu nabídl způsob, jak toho dosáhnout, a sice tím, že bude dělat to, v čem se vyzná nejlépe: mokryje děla, tedy černotu. Než Anna onemocněla, této činnosti nechal, ale teď? Co na tom záleželo? Žít tady nebo tam, co na tom? Jako důvod k činnosti mu stačilo, že se pro něco rozhodl Plechanov.

Ne, teď už by se nemohl vrátit ke stylu života, jakým žil předtím. Už nikdy.

Za opaskem mu zazvonil ten přístroj, který dostal od Plechanova. Ružjo se rozhlédl a obezřetně sledoval, zda si jej někdo nevšiml. Pokud ho někdo sledoval, nemohl to zjistit. Nikdo v tomhle městě neměl sebemenší důvod jej sledovat, dokonce ani vědět, jestli vůbec existuje. V této branži je však jen těžko možné přežít a být opatrný jen zpola. Plechanov chtěl, aby Ružjo přežil, takže dělal to, co bylo třeba.

Od pásku si odepnul přístroj. Toto číslo by měli znát jen tři lidé: Plechanov, Američan Winters a Grigorij.

"Ano?"

"Mám pro tebe další práci," řekl Plechanov.

Ružjo přikývl, ačkoli tento přístroj neobsahoval vizuální režim. "Rozumím," řekl.

"Podrobnosti zavolám později."

"Jsem připraven."

Plechanov zrušil spojení. Ružjo si znovu připevnil přístroj k opasku a trochu jej upravil. Zvykl si cítit na tomto boku váhu pistole, a i malá pistole je mnohem těžší než ten malý přístroj. Teď u sebe žádnou zbraň neměl. Tohle není Čečna nebo Rusko, kde měl oficiální postavení. Tady se zbraně obyčejně nenosí, pokud člověk není policista nebo agent nějakého vládního úřadu. V tomhle městě to platí dvojnásob. Zde jsou zbraně zakázané. V jednom zdejším parku je socha vyrobená z roztavených zabavených pistolí. A krom toho, on nebyl z těch, co se bez pistole cítí nazí. Znal několik způsobů, jak zabít člověka holýma rukama, holí nebo jakýmkoli jiným dostupným předmětem. Na takové věci byl dobře vycvičen. Jistě, až to bude třeba, tak si zbraň opatří, ale ne dříve.

Mezi ovečkami je i bezzubý vlk králem.

Další práci. Fajn. Je připraven. Vždy připraven.

*****

Ozvalo se pípnutí bezpečného telefonu. Mora Sullivanová se usmála a mávla rukou nad přístrojem, aby jej spustila. Byl to přístroj bezdrátový, zabezpečený a veškerá komunikace byla kódovaná. Signál byl několikrát přesměrován tam a zpátky. Každý další hovor mířil jinou cestou na základě libovolně zvoleného vzorce přes síť a komunikační družice a zpět, takže bylo nemožné odhalit místo, kde se nachází. Výstupní hlasový signál byl navíc pozměněn - bez kódovaného přijímače nebylo možno ten binární kód rozluštit. Rychlost, výška, tón a kadence jejích slov se prostřednictvím počítače elektronicky měnily, takže na druhém konci spojení měla hluboký mužský hlas jako hlasatel nějaké televizní stanice z amerického středozápadu. Posluchač si tedy mohl myslet, že hovoří se statným mužem středních let, který možná kdysi trochu moc pil nebo kouřil. Hlasový modifikátor byl tak dobrý, že ve výsledném zvuku nebylo ani stopy po nějakém elektronickém zásahu, přelstil by i nejdokonalejší čtecí

zařízení, pokud by se někdo pokusil tento hlas porovnat s jejím vlastním. Jenže k tomu stejně nemělo nikdy dojít.

"Ano?"

"Poznáváte, kdo volá?"

Byl to Luigi Sampson, Genaloniho vymahač. "Ano, poznávám," odpověděla.

"Byl byste ochoten pro nás v blízké době něco vykonat?"

"Zkusím si udělat čas."

"Dobře. Zkuste být připraven přibližně v průběhu příštího týdne. Zaplatíme vám vaši běžnou zálohu i poplatek za službu."

Selkie se usmála. Její sazba za to, že bude připravena, byla pětadvacet tisíc dolarů denně, ať už pak k akci došlo nebo ne. Sto sedmdesát pět tisíc jen za to, že bude připravena, jestli se někdo rozhodne určit terč, to nebylo nepříjemné. Sazba za službu samotnou se lišila podle obtížnosti a nebezpečnosti. Nejnižší cena byla čtvrt milionu. Až si klient zvolí terč, odečte zálohu od celkové sumy. Nebyla nenasytná. A Genaloni patřil mezi její nejlepší zákazníky, vloni jí dal vydělat dva miliony. Ještě tak šest nebo osm měsíců, a bude moci odejít na odpočinek, úplně s prací přestat. Už měla skoro dost peněz, aby mohla odejít hned, téměř deset milionů, což byl odjakživa její cíl. S takovým množstvím peněz mohla jen na úrocích vydělat každý rok milion a základní sumy by se nemusela ani dotknout. Tak by si žila, ještě ani třicetiletá, bohatá, mohla by odjet, kam by se jí zachtělo, mohla by dělat vše, co by chtěla. Nikoho by ani nenapadlo, čím byla dříve. Nikdo by netušil, že tahle drobounká zrzavá Irka, dcera člena IRA, který zemřel jako naprostý nuzák, že ona je Selkie, nejlépe placený nájemný vrah na světě. Krom své současné totožnosti měla už přichystané nové dokumenty a elektronické spojení na svou novou identitu, takže v případě, že by se někdy někdo pídil po její

minulosti a finanční situaci, nenašel by nic nevhodného.

Lekce, jež odmalička dostávala od otce ohledně práce s pistolí, nožem či bombami, se rozhodně vyplatily. Je sice pravděpodobné, že by z některých jejích klientů nebyl nadšený, ale on žil pro něco jiného než ona. Jakmile se Británie rozhodla nechat Irsko sobě samému, pozbyla celá ta dlouholetá záležitost jakýkoli smysl, ačkoli se všichni zúčastnění nechtěli s takovým koncem smířit. Když je něco

hluboce zakořeněno, nezmizí to tak snadno, i když už pro to vlastně neexistuje důvod.

Její matka, dej jí pánbu nebe, byla paličatá Skotka a všem svým sedmi dětem vštípila hodnotu peněz.

Sullivanová se znovu usmála. Až sem se dostala s vlastnostmi, jež získala od své matky. Ty starodávné příběhy, které její matka vyprávěla svým dětem dlouho do noci, když byla televize vypnutá a v rádiu nemohli nic chytit, byly plné podvržených dětí, zaklídanel a kouzel. Selkiové byli mocným národem, plným kouzelné moci, měli schopnost přeměňovat se na tuleně a zpět na lidi. Tato představa se jí vždy líbila, vypadat jako někdo a přitom být někým úplně jiným.

Nikdo nevěděl, kdo ona vlastně je. Se žádným klientem se nikdy nesetkala tváří v tvář, vlastně jednou ano, ale ani ten už nebyl mezi živými. Byla vrahem bez tváře, většina lidí se domnívala, že je mužem, a navíc jedním z nejschopnějších.

Nepochybovala, že za to by na ni byl její otec pyšný.

A jak se zdálo, brzy vyrazí znovu na lov.

07 KAPITOLA

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 6:15
WASHINGTON, D.C.

Jedním z důvodů, proč si Alex Michaels tolik oblíbil svůj byt, byla velká garáž. Vešla se sem dvě auta, a měl tu tedy dostatek místa pro svůj koníček, kterým už skoro celý měsíc byl třináct let starý vůz Plymouth Prowler. Nahradil MG Midget z roku 1977, který Alex opravoval rok a půl. Bavilo ho to, dobře na tom vydělal, ale to malé anglické vozítko nesahalo prowlerovi ani po paty.

Pro Chrysler ho navrhl legendární designér Tom Gale jako koncept pro začátek devadesátých let. Sériově se prowler začal vyrábět o čtyři roky později. Byl to elegantní dvoumístný kabriolet s pohonem zadních kol zářivě syté barvy zvané prowlerův nach. Jelikož vůz nebyl tak starý, aby se stal klasikou, měl všechny znaky moderního vozu - airbagy, kotoučové brzdy, posilovač řízení a elektrické stahování zadních oken - ale ve skutečnosti to nebylo nic jiného než hračka pro velké děti. Měl manuální řadicí páku, přední pneumatiky byly menší než zadní, drobné blatníky nezakrývaly přední kola a tachometr výrobci umístili na přístrojovou desku.

Alex sám byl příliš mladý, aby pamatoval zběsilé jízdy z počátku čtyřicátých a padesátých let, věděl o nich jen z rebelských filmů natočených dlouho před rokem 1970, kdy se narodil. O těch časech mu ale vyprávěl jeho děda. Povídal mu o době za prezidenta Eisenho-

wera, když vlastnil šedého forda z roku 1932. Jak jej vylepšil a každou neděli ráno s ním jezdil závody na hrbolatém betonovém povrchu jednoho zrušeného letiště. Michaels si vybavoval obrázky upravených chevroletů, mercuryů a dodgeů, jež byly nezřídka natřené dvaceti ručně hlazenými vrstvami zářivého červeného laku. Vybavoval si matice na kolech, jimž se přezdívalo pavouci, měsíce nebo falešné dráty. Jeho děda mu ukazoval stohy fandovských

magazínů, časem zažloutlých a vyschlých, ale tvary vozů v nich byly stále velmi zřetelné. Radostně se usmíval, když mladému Alexovi povídal o improvizovaných závodech v centru města na každém semaforu v pátek večer, o drive-in barech a o rock-and-rollu valícím se z rádií ve vozech, o dobách, kdy galon benzínu stál dvacet centů, takže nikdo na světě nešel pěšky tam, kam mohl dojet autem.

Někteří kluci si přejí stát se kovbojem v roce 1870. Michaels si přál stát se Jamesem Deanem a žít po druhé světové válce...

Usmíval se a do dlaní si vtíral odmašťovací přípravek. Ten krém měl ostrou a výraznou vůni, díky níž si hned vzpomněl na dědu Michaelse, který ho od jeho čtrnácti let učil opravovat auta.

V dědově dílně se dalo jíst z podlahy, jak tam bylo čisto, a vždy tam byl připraven k použití velký hever a další nástroje. Děda byl schopen rozmontovat motor, sundat převodovou skříň, otevřít zadek, a když skončil, na betonové podlaze nikdy nebyla ani skvrnka oleje nebo špíny. Byl to umělec.

Prowlera se však nedožil. V sedmdesáti letech jej skolil infarkt, ale Michaels nepochyboval, že jeho děda by s tím nejnovějším projektem souhlasil, byť s několika výhradami. Asi by se mu nelíbilo, že je to příliš přetechnizované - na airbagy ani na všemožné posilovače si nepotrpěl - ale byl to v podstatě analogový stroj v digitálním světě, a nutno uznat, že podobou si se starými bouráky v ničem nezadal. Také výborně jezdil, ačkoli Michaels zatím neměl příliš šanci to vyzkoušet. Na ponku měl několik dílů motoru, včetně elektronického vstřikování paliva, jež si říkalo buď o pořádnou opravu, nebo rovnou o výměnu. Poslední majitel vozu se zřejmě snažil tuto součástku opravit, a bohužel netušil, k čemu slouží která strana šroubováku.

Michaels si hadrem otřel z rukou vrstvu krému a zahodil jej do plechového koše. Jeho děda byl posedlý samovznícením, ačkoli

představa, že se umaštěný hadr sám od sebe vznítí, připadala Michaelsovi poněkud přitažená za vlasy. Zbytek mastnoty ze sebe smyje ve vaně.

Zaslechl zvonek. Hm. Nejspíš jeho řidič. Je tu ale brzy, měl přece přijet až za půl hodiny. Stále platil přísný ochranný režim - aspoň ještě příštích pár dní - takže jeden ze strážců by k jeho domu určitě nepustil nikoho s řádným povolením.

Michaels zvedl sluchátko domácího telefonu. "Larry?"

"Samá voda," odpověděl ženský hlas.

"Toni?"

"Správně."

"Obejdi to, jsem v garáži, pustím tě dovnitř." Stiskl ovladač elektrického zámku dveří do dvora, a pak otevřel dveře do garáže.

"Páni. Tak tohle je to nový auto?"

Zašklebil se. "To je ten ďábel."

Vešla do garáže a jednou dlaní přejela po pravém zadním blatníku. "Vypadá nádherně."

"Rád bych tě svezl, ale zatím to nejde." Ukázal rukou na součástku na ponku.

"Ucpaný vstřikování?" zeptala se.

To ho překvapilo. A nejspíš se mu nepodařilo svůj údiv zamaskovat.

Než stihl cokoli říct, Toni pokrčila rameny. "Vyrostla jsem mezi samýma klukama. V naší čtvrti se podle aut určovalo postavení v partě. Bráchové měli pořád na heveru minimálně jedno auto a dávali ho do kupy. Časem jsem od nich něco pochytila. To je osmiválec?"

"Šesti," řekl. "Tři a půl litru, čtyřiadvacet ventilů s jednoduchou horní vačkou, ale vyvine výkon něco přes dvě stě koní při pěti tisících devíti stech otáčkách. Není to takový silák jako dodge viper -ten to natře i corvette - ale šlapat bude výborně." Toni je rázná, pěkná - a vyzná se v autech. To je kombinace, jakou by dokázalo ocenit hodně mužů, Alexe nevyjímaje.

Nebezpečná cesta, kamaráde. Radši změň trasu.

"Dej mi vědět, až to bude hotový," řekla.
"Určitě. Co tě sem přivádí tak brzy?"
"Dospěli jsme k několika novým poznatkům."
Zazvonil telefon. Alex kývl na Toni. "Vydrž chvilku." Přešel ke zdi a doufal, že se ho brzy zbaví, ať je to kdokoli.
"Haló?"
"Čau, hádej kdo volá!"
"Susie! Jak se máš?"
"Výborně, taťuldo. Máma říkala, že ti mám zavolat a poděkovat za ty brusle."
Alex okamžik zaváhal. Prázdné místo však vzápětí vyplnila panika. Včera měla narozeniny! Ježíši, jak na to mohl zapomenout? Že by ho Megan zastoupila? To se ještě nestalo.
"Jakej byl večírek? Je mi líto, že jsem nemohl přijet."
"Naprostá bomba. Přišli všichni kamarádi, jen Lori ne, ale ta má chřipku, takže to je v pohodě, a přišel i Tommy Ksicht tupec jeden tupej."
Michaels se usmál. V sedmi - vlastně osmi - letech Susie s vyjadřováním neděla žádné ciráty. Tommy je nejspíš její nový nejlepší kamarád. Čím horší jméno, tím větší přízeň. Zmocnil se ho pocit smutku, další píchnutí v útrobách. Z Boise to do Washingtonu bylo hodně daleko. Přichází o nejlepší Susiina léta.
"Jak se má máma?"
"Dobře. Právě dělá snídani. Trochu jsme zaspaly. Chceš s ní mluvit?"
Michaels si najednou vzpomněl, že v garáži je i Toni. Rozhlédl se, kde je, a zjistil, že zkoumá prowler a prohlíží si přední mřížku. Kalhoty, které měla na sobě, krásně obepínaly její pevný zadek. Odvrátil se. Nebyl to ideální pohled během rozhovoru s dcerou.
"Ne, promluvím s ní později. Pozdravuj ji."
"Neboj. Kdy se na nás přijedeš podívat, tati?"
"Brzy, miláčku, brzy, jakmile to půjde."
"Máš fofr, co?"
Na chvíli přemýšlel, jak to může vědět. Ale Susie jej nenechala dlouho trápit. "Máma to říkala, prý máš fofr, takže nemůžeš přijet na večírek. Prý máš pořád fofr."
"To je pravda, miláčku. Nikdy se nenudím."
"Už musím. Teď se vypnula mikrovlnka, takže vafle už jsou hotový. Mám tě ráda, tati."
"Já tebe taky, Susie. Pozdravuj mámu."
"Ahoj!"
Zavěsil. Cítil, že mu chybí. A Megan taky, i když se rozvedli už před třemi lety. Nebylo to ale z jeho vůle. A i po té době pořád ještě doufal. Třeba se jednou dají dohromady, všechno se urovná...
Obrátil se zpět k Toni, která už dokončila průzkum a teď se nakláněla nad motor a dívala se dovnitř. Zastavil se vedle ní. "Moje dcera," řekl.
"Jak se jí líbily ty brusle?" zeptala se Toni.
Alex zamrkal, zatímco Toni se otočila od auta a podívala se na něj. "To tys je poslala?"
"No jo. Měl jsi všeho až nad hlavu, takže - jo. Doufám, že to byl vhodnej dárek."
Přikývl. "Skvělej. Zachránila jsi mi kůži. Nechápu, jak jsem mohl zapomenout. Její matka by mi to nikdy nezapomněla. Děkuju ti, Toni."
"Jsem tvoje asistentka," řekla. "Mám za úkol vylepšovat tvou image."
A je to. Přijal ji podle jejího posudku a svou práci odváděla velmi dobře. Stále dokazovala, že je ještě lepší.
Najednou si uvědomil, že jsou od sebe necelého půl metru. Toni se mu líbila, voněla čistotou, a on měl chuť ji obejmout. Ale byl jejím šéfem a bál se, aby si to nevyložila jinak. Notabene když jeho city nebyly teď zrovna

nejplatoničtější.
Ale no tak, ozval se hlásek uvnitř. Možná se bojíš, aby si to nevyložila jinak, co? Ale co kdyby se jí to líbilo?
Měl pocit, že by si měl znovu namazat ruce. Otočil se, poodešel a vzal nový hadr.
"Tak co je novýho?"

*****

Toni zklamáním píchlo u srdce. Cítila jeho žár, chvíli doufala, že se jí dotkne, a v očekávání zadržela dech. No. No, jen do toho!
A zatím - nic. Zatím se Alex otočil a začal si utírat už čisté ruce. Znovu nemyslel na nic jiného než na práci.
Hergot. Zničehonic se zasnila - představovala si, jak tu spolu leží a vášnivě se milují v tom jeho divokém nachovém autě.
Zbožné přání, Toni.
Ale i tak to bylo dobře, že poslala jeho dceři ten dárek. Svou vděčnost nepředstíral. Cítila to.
"Chceš slyšet nejdřív špatnou zprávu? Nebo tu horší?" "Panebože."

*****

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 7:50 QUANTICO

"Plukovníku? Myslím, že byste měli začít sedlat," řekl Michaels.
"Prosím?" John Howard se ve své židli napřímil, záda měl najednou ztuhlá a napjatá.
"Podle kódované zprávy zachycené odposlouchávacím postem CIA na americké ambasádě na Ukrajině je na tamní stanici plánován útok. Má k němu dojít zřejmě během několika příštích dnů. Jde nám o dvě věci. Jednak abyste vy s přibližně četou vašich nejlepších lidí podpořili ostrahu námořnictva na ambasádě a odrazili jakýkoli útok. A za druhé, což je důležitější, potěšilo by nás, kdyby se vám zároveň podařilo vypátrat, kdo za tím stojí."
Howard se ušklíbl. Konečně! "Nebudou na nás Ukrajinci naštvaní, že se procházíme po jejich území a honíme teroristy?"
"Oficiálně by to tak být mohlo. Oficiálně totiž vy ani vaše četa neopustíte ambasádu, tedy území Spojených států. Neoficiálně se vám však tamní vláda nebude plést do cesty. Pro tuto operaci platí politika NeANe."
Howard se znovu ušklíbl. NeANe, tedy Neptej se A Nepovídej, byla politika známá dlouho před působením prezidenta Clintona, tehdy se však stala velmi populární. Znamenalo to, že dokud jej a jeho muže nepřistihnou při něčem do nebe volajícím, druhá strana může - bude - předstírat, že je nevidí. Pokud nepodpálí parlament nebo nezastřelí prezidenta v přímém přenosu CNN, bude to v pohodě.
"Moji lidi budou ve vzduchu do třiceti minut, veliteli."
"Zas to nepřežeňte, plukovníku. Vemte si hodinu, dvě. Potřebné informace se vám nahrávají na počítač i během našeho rozhovoru.
Na ambasádě se obraťte na Morgana Huntera, šéfa stanice CIA, velení operace je však na vás."
"Rozkaz."
Když Howard zavěsil, nemohl se ubránit úsměvu. Konečně. Operace v terénu, už nic virtuálního. Skutečná akce.
Přistihl se, že dýchá rychleji a že znenadání potřebuje na záchod. To je ono.
"Tak to rozjedeme," řekl nahlas. "Rozjedeme!"

08 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 8:15 QUANTICO

Jay Gridley se v kanceláři chystal na projížďku po síti.

Věděl, že kyberprostor není totožný s tím, jak jej představovaly staré filmy. Ale ve virtuální realitě se obrazce používaly k usnadnění pohybu na síti. Mohly představovat prakticky cokoli, co uživatel chtěl. Existovaly stovky standardních překryvných segmentů, od měst s dálnicemi přes stará westernová městečka až po lety do vesmíru. Na síti rovněž existovaly desítky tisíc sharewarových scénářů. Některé nejlepší typy softwaru se daly sehnat úplně zadarmo. Program si bylo možno nahrát či na čas vypůjčit, a síť tedy mohla představovat cokoli, co se kdo rozhodl naprogramovat. Pokud se vám nepodařilo najít to, co by vám vyhovovalo, mohli jste si vytvořit své vlastní vozidlo. Nebylo ani nutné být programátorem, zvládl by to každý amatér. Nástroje pro vlastní úpravu sítě byly v této době jednodušší než dětské hádanky.

Gridley měl několik oblíbených dopravních prostředků, které používal, když si přes oči natáhl pásku pro VR a připojil se. Když se dostal do povelového režimu, mávnutím ruky spustil síť a řekl: "Dodge Viper, Bavorsko."

Před očima se mu objevila silnice v poněkud stylizované hornaté německé krajině. Seděl v černém kabrioletu RT/10 Viper s bílými

pruhy a mířil dolů z prudkého kopce. Brzy dorazí na hranici. Sešlápl spojku a podřadil ze šestky na pětku, šlápl na plyn a usmál se. Dlouhými černými vlasy se mu honil vítr. Měl rád staré filmy s Jamesem Bondem, ačkoli říct "Gridley, Jay Gridley," nebylo tak úplně ono...

Na obzoru zahlédl hraniční přechod. U žlutočerně šrafováného sloupu stál voják s poloautomatickou puškou v ruce.

Gridley podřadil a sešlápl brzdy. Vůz se s chrapotem zastavil.

"Vaše doklady, prosím," řekl voják.

Byl cítit lacinou vodou po holení, potem a s tím se ještě mísil pach cigaretového tabáku.

Gridley se usmál, sáhl do kapsy smokingu - když hrát, tak se vším všudy, že - a vytáhl pas.

Jednou si bude muset naprogramovat ještě spolucestující něžného pohlaví, aby byl scénář dokonalý. Možná vášnivou zrzku nebo snědou a vražednou brunetu. Ženu, která se rychlosti bojí, ale zároveň ji to vzrušuje. Jo jo...

V reálném světě se serveru na síti předložilo elektronické heslo a bity binárního šestnáctkového kódu pulzovaly z jednoho systému do druhého. Obrazy ve VR byly však mnohem příjemnější a intuitivnější.

Po krátké prohlídce mu voják vrátil pas, krátce přikývl a zvedl závoru. Gridley už tuto cestu znal. Nikdy se tu nevyskytl žádný problém.

Za další zatáčkou se z horské silnice najednou stala dálnice a vozy se zde řítily rychlostí nad 160 kilometrů za hodinu. Sešlápl plynový pedál viperu, ozvalo se skřípění pneumatik - při jedničce, dvojce, dokonce i trojce - přeřadil na čtvrtý a pak pátý rychlostní stupeň, a když se zařadil do proudu aut a nákladních vozů, jel už na šestku.

Starý vůz Austin-Martin Jamese Bonda, jejž v pozdějších filmech vyměnil za BMW, by viperu nikdy nestačil. Maximální rychlost byla kolem 260 kilometrů v hodině, desetiválcový motor měl obsah osm litrů a této maximální rychlosti mohl dosáhnout až neuvěřitelně rychle. Byla to raketa na kolech.

Dostal se do proudu aut a bez obtíží postupoval programem. Líbil se mu obraz dálnice, ale kdyby chtěl, mohl by přepnout na mnohem uvolněnější vycházku podél potoka nebo projížďku na kole po Francii, ačkoli takhle náhlá změna mohla občas program zpomalit.

Před sebou uviděl nápis: CyberNation.

Gridley se zamračil. O této virtuální "zemi" se poslední dobou hodně mluvilo. Mohli sem vstupovat turisté, ale měla i vlastní stálé obyvatele.

Programátoři, kteří VRzemi stvořili - ať už to byl kdokoli - nabízeli spoustu počítačových vymožeností všem, kdo se rozhodli "emigrovat" do jejich výtvoru - pokud byli "emigranti" ochotní vyměnit občanství ve vlastní zemi za tuto, což nebylo moc pravděpodobné. Sám tam ještě nebyl, ale ta myšlenka byla zajímavá. Jednoho dne, až si vyšetří trochu svého drahého volného času, se bude muset podívat, co na tom všem humbuku je.

Mrkl okem na ciferník hodin na přístrojové desce - tenhle divoch neměl žádné digitální hodiny.

Kolem něj se přehnal nablýskaný jaguar a Gridley se usmál. Ne, vážně?

Šlápl na plyn a i při šestém rychlostním stupni pocítil zrychlení, jak auto vyrazilo kupředu a začínalo jaguar dojíždět, jako by stál na místě. Prolétl kolem něj a zahlédl zamračený výraz řidiče. Gridley se usmál. Jaguar už nemohl, a viper se ještě ani nepřiblížil nejvyšším otáčkám. S pánembohem, příteli!

Cítil sám ze sebe uspokojení, když si všiml, že asi tři čtvrtě kilometru před ním se stala nehoda. Velký návěs se převrátil, zůstal ležet na boku a blokoval celou šířku dálnice v Gridleyově pruhu. Už se utvořila asi třísetmetrová fronta aut a stále se zvětšovala.

Hergot!

Gridley sešlápl brzdy - ale opatrně, protože šlo o nejmodernější kotoučové brzdy, žádný zastaralý ABS - a začal podřazovat. Viper byl naštěstí při brzdění stejně dobrý jako při rozjíždění. Zastavil za velkým mercedesem plným mužů v kloboucích, pak se podíval do zpětného zrcátka a všiml si, že jaguar brzdí za ním.

Ve skutečnosti tato situace znamenala, že kdosi ucpal spojení se sítí. Jestli úmyslně nebo náhodou, to bylo těžko říct.

Ozvala se evropská policejní siréna a z druhé strany dálnice si to k bouračce přihasila policejní auta. Policisté - tedy síťoví diagnostici - se chtějí podívat, co se stalo.

V tomto jízdním pruhu se doprava zastavila. Gridley se přehoupl přes nízká dvířka vozu - ještě že ten smoking byl poměrně volný. Chtěl dojít až k policistům a zjistit, jestli mu něco neřeknou. Thajce

ve smokingu, který žije už dlouho v Americe, by nemuseli hned odbýt, obzvlášť když si hraje na Bonda...

*****

Tyrone Howard se řítil po síti, do tváře ho šlehal vítr, před nímž ho chránily jen staré letecké brýle. Jinou ochranu proti větru na velkém Harleyi XLCH neměl a hnal se kupředu rychlostí kolem sto šedesáti kilometrů v hodině. Šlo o klasickou motorku, tento typ už se nevyráběl. Tyrone však byl ještě příliš mladý na to, aby na něm mohl jet. Výhoda VR spočívala v tom, že jste si mohli dovolit věci, o kterých jste si v RS - reálném světě - mohli nechat jen zdát.

Projel L.A., vyhnul se zátarasu, který blokoval velkou část hollywoodské dálnice směrem na sever, a zamířil do údolí, když mu hlasový program připomněl, kolik je hodin. Jeho otec je už na cestě domů a bude mít jen chvilku času, potom musí zase odjet. Nemohl Tyronovi prozradit, kam jede - to bylo tajemství - ale aspoň se s ním rozloučí. Otec se už nemohl dočkat, ačkoli se to snažil nedávat najevo. Škoda jen, že máma je v Birminghamu u sestry. Bude ji mrzet, že se s tátou nerozloučila.

Zatočil s motorkou k výjezdu, podřadil a zastavil na parkovišti. Když si sundal brýle pilota z první světové války, páska pro VR se v RS též zvedla a najednou byl zase ve svém pokoji. Zamrkal. RS vždy vypadal oproti VR tak... mdle. Jako by tohle byla jen imitace a opravdovým místem byl svět virtuální.

Právě včas. Zaslechl cvaknutí kliky.

"Tyrone?"

"Ahoj, tati!"

Tyrone vstal a div se nepřerazil. Ježíši! V jednom kuse o něco zakopával nebo po něčem klouzal. Děda Carl říkal, že jeho táta byl taky takový, když mu bylo třináct. Taky prý nedokázal přejít tři metry širokou chodbu, aniž by devětkrát nenarazil do obou stěn. Tyrone nemohl uvěřit, že by jeho táta byl takový nemehlo. Nebo že by z toho mohl sám někdy vyrůst.

Když dorazil do obýváku, a přitom nezničil ani jeden kus nábytku, zahlédl svého otce v uniformě Net Force, šedých kalhotách a košili, na nohou nablýskané černé boty. Za otcem stál seržant Julio Fernandez v podobném oblečení.

"Nazdar, Tyrone," řekl seržant.

"Nazdar, seržante. Jak se vede?"

"Docela dobře na starýho Španěla." Zašklebil se. Fernandez odešel z aktivní služby ve stejnou dobu jako plukovník Howard. Znali se už dlouho, skoro dvacet let. Do Net Force vstoupili nedlouho po sobě. Otec Tyronovi řekl, že seržant mu povídal, že pokud může pro civilisty pracovat plukovník, seržant to zvládne taky. Seržantova náklonnost k počítačům byla pod bodem mrazu, a Tyronovi to připadalo trochu divné vzhledem k tomu, že velkou část náplně práce Net Force tvořily právě počítače.

"Chtěl jsem se tu před odletem ještě stavit," řekl mu otec. "Mámě jsem už volal. Vrátí se letadlem v osmnáct nula nula, takže tu budeš sám jen několik hodin. Myslíš, že to zvládneš?"

Tyrone se ušklíbl. "No, nevim, tati. Nahání mi to hrůzu. Až se vrátím ze školy, budu celou tu dobu doma sám. Co když umřu hlady? Nebo zemřu na nekonečnou nudu?"

"Život holt není peříčko. Autem teď jezdí paní Townsendová?"

"Správně." Tento týden měla službu maminka Ricka Townsenda. Příští týden to bude maminka Arla Bridgera a další týden Tyronova maminka. Rozvážení auty bylo mnohem jednodušší než dobíhání na autobus. Toto pololetí navíc Tyrone nemusel být ve škole před půl desátou.

Jeho otec se usmál, pak k němu přišel a objal ho. "Nevím, kdy se vrátím. Postarej se o maminku. Zavolám, jakmile to bude možné."

"Rozkaz, pane."

Otec se otočil. "Tak, seržante. Půjdeme."

"Vy jste velitel, plukovníku."

Otec stiskl ještě jednou Tyronovi rameno, pak se rychle otočil a zamířil ke dveřím.

Tyrona najednou zamrazilo v žaludku. Otec mu nikdy neříkal, jestli je jeho úkol nebezpečný, ale skutečnost, že se jen tak zastavil doma, ačkoli nic nepotřeboval, strávil tu celou minutu, jen aby se s ním rozloučil - to Tyrona znervóznělo.

Kam to Net Force jeho otce posílá? A jaké problémy tam na něj čekají?

*****

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 19:15 GROZNYJ

Plechanov seděl u počítače ve své kanceláři. V okolních místnostech a možná na celém patře nikdo nebyl. Vláda si nemohla dovolit platit lidem za noční služby, ačkoli kdyby Plechanov chtěl, mohl by to zaplatit sám. Jedna z výhod toho, že byl takovým počítačovým odborníkem, spočívala v tom, že ukrást peníze elektronickou cestou nebyl vůbec žádný problém - pokud ovšem člověk nebyl příliš chamtivý. Milion tady, milion tamhle, a časem se to nastřádá.

Díky programu se spojil s Puškou a jejich dílo už bylo skoro hotovo.

"Je vše připraveno pro naši akci, Michaile?"

"Da, vše je připraveno."

Plechanov se zamračil. Nebylo dobře, že Ružjo použil ruské slovo, ačkoli

nebyla sebemenší šance, aby se o tom někdo dozvěděl. Ale Plechanov to přesto nechtěl riskovat. Během jejich rozhovoru se tím nehodlal zabývat.

"Informace o oblečení, nářadí a vozech jsou v zajištěném souboru. K úhradě použijte druhý účet," řekl. "Vezměte si tolik, kolik budete potřebovat, hlavně to proveďte pořádně."

"Ano," odpověděl Ružjo. "Pořádně."

"Ještě něco?"

"Ne, to bude asi všechno."

"Lovu zdar."

"Děkuji."

Když se spojení přerušilo, Plechanov se opřel o opěradlo a přemýšlel o další akci. Pokud má plán vyjít podle jeho představ, bude si muset dát pozor na spoustu drobností. Zavolat sem, dodat informace tamhle, zašeptat několik slůvek do vlivného ucha v tomhle bodě. Tím vším se natahoval setrvačník, aby vše mohlo postupovat vpřed.

Zatím šlo všechno přesně podle plánu.

*****

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 8:20 SAN FRANCISCO

Ružjo se cítil o něco lépe. Bylo dobré mít úkol, nějakou práci, bez ohledu na překážky. Už se spojil se svými dodavateli. Vybavení, které budou pro další krok potřebovat, bude sestaveno za necelý den. Ružjo věděl, o jaký krok jde, ačkoli až do potvrzujícího telefonátu se jednalo pouze o potenciální plán. To vědomí mu dávalo určitou volnost, a on ji uměl využít.

Teď bude muset zavolat Hadovi a Texasanovi, ať se připraví. Nebude to jednoduché a v jistém ohledu možná složitější než atentát na toho federálního agenta, ale rozhodně ne nebezpečnější. Tentokrát budou mít právo na své straně.

Svým způsobem.

*****

ČTVRTEK, 16. ZÁŘÍ, 13:15 QUANTICO

Alex Michaels se ve své kanceláři mračil na muže, který seděl u jeho stolu.

"Fajn, Jayi, co to přesně znamená?"

Gridley zavrtěl hlavou. "Nevím, šéfe. Vydal jsem se na průzkum hlavních dálnic - informačních, že - a na všech byly bouračky. Plus na řadě dalších, ty jsem ale ještě nezkoumal. Poldové - systémoví operátoři - většinu z nich poměrně rychle uklidili, ačkoli zácpa v Austrálii jim dala pořádně zabrat. O nic moc nešlo, ale všude se zpomalil provoz."

"Nejde však o rozsáhlejší sabotáž? Nebylo to zaměřeno na určitý konkrétní systém?"

Jay zavrtěl hlavou. "Částečně jo i ne. Jednotlivý části byly malý, ale když se to sečte, je to pořádná rána. Čas jsou peníze, obzvlášť na komerčních trasách, takže kvůli některým zpožděním došlo k obrovským ztrátám peněz. Kdyby se nějaká podstatná část těch peněz přesunula do něčí kapsy, její majitel by mohl odejít do důchodu a koupit

si celej Cleveland. Ačkoli mě nenapadá, proč by to dělal. Z toho, co prozatím máme, se však dá usuzovat, že na tom nikdo nezbohatnul - nebo spíš jsme zatím nezjistili, kdo ani jak."

Jay se odmlčel, zamrkal a pak se zahleděl do prázdna, jako by upadl do transu.

"Jayi?"

"Promiň. Pokud vím, žádný systém nebyl zasažen víc než ostatní. Útok byl rozložen poměrně stejnoměrně na desítku linek. Poslal jsem na to svý lidi, ale nikdo z nich zatím žádnýho konkrétního původce nevyčenichal. Ten, kdo tenhle

program sestavil, je hodně dobrej, protože ho procpal i přes několik pojistek, a jediný, kdo ho dokázal zastavit, jsme byli my."

Gridley se usmál, protože jej tato skutečnost očividně potěšila.

"Takže systémy Net Force zasaženy nebyly?"

"Správně. Sice to zkusil, ale neprošel přes naše pojistky. Není tak dobrej, jak si myslí. Neví, s kým má tu čest. Najdeme ho."

Zničehonic zahlodalo Michaelsovi v hlavě podezření. A co když chtěl, abychom si mysleli, že na nás nemá?

"Fajn. Tak zjistěte, kdo za tím stojí. A dej mi vědět, jak to postupuje."

"Spolehni se, šéfe."

Gridley vstal a vykolébal se z kanceláře. Jakmile odešel, Michaels se opřel o opěradlo a přemýšlel. Od smrti Steva Daye něco nesedělo. Nedokázal přesně pojmenovat co, ale měl pocit, jako by na Net Force někdo útočil. Mohlo jít samozřejmě pouze o profesionální paranoiu, která tvořila nedílnou součást jeho práce, ale pokud tomu tak nebylo, pokud se někdo skutečně rozhodl Net Force poškodit, kdo to je? A neméně důležitou otázkou bylo proč?

Mávl rukou nad komunikačním přístrojem.

Ze sousední kanceláře se ozvala Toni: "Ano?"

"Ahoj, Toni. Něco novýho?"

"Bohužel nic, Alexi."

Dayova vražda stále visela nad jejich oddělením jako těžký bouřkový mrak: temný, hrozící, nevyřešený.

Chystal se své asistentce cosi sdělit, ale pak si to rozmyslel. Nechtěl vypadat jako ten malý kluk, co se bál vlka. Navíc toho měl sám

dost a dost: vyšetřování té vraždy, situace na Ukrajině, další problémy se sítí. Je lepší nechat si nepodložená podezření pro sebe, dokud se neobjeví něco, co je nějak neopodstatní.

09 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 17. ZÁŘÍ, 5:01 NAD SEVERNÍ EVROPOU

Plukovník John Howard se uvelebil v křesle letadla a kývl na svého souseda, seržanta Fernandeze. Jedna z nejrozumnějších věcí, které kdy Net Force udělala, bylo zakoupení několika Boeingu 747 a jejich následné přestavění pro taktické lety. Velká letadla neměla už nic společného se starými kostitřasy, jež armáda používala dříve, tehdy šlo spíš o duté hliníkové trupy. Byl v nich takový hluk, že se nedalo nejen hovořit, ale ani přemýšlet. Krom pohodlí mělo toto rozhodnutí i velmi praktický dopad: civilní 747 mohla přistát i na místech, kde by na americké vojenské nákladní letadlo zaútočili všemi prostředky jen proto, že se o to vůbec pokusilo.

"Nuže, Julio, projděme si to ještě jednou."

Seržant zavrtěl hlavou. "Pan plukovník ráčí odpustit..."

"Hezky od začátku," přerušil jej Howard.

"... nemyslím to nijak zle," pokračoval Fernandez, nedbaje Howardovy připomínky, "ale pan plukovník musí mít mozek jako cedník."

"Děkuji za vaši neurologickou expertizu, dr. Fernandezi." Rukou mu naznačil, ať pokračuje. "No tak dál."

Fernandez vzdychl. "Rozkaz. Ukrajina má podobnou rozlohu jako Francie, padesát milionů obyvatel, voleného prezidenta a čtyřistapa-

desátičlenný parlament zvaný Nejvyšší rada. Americká ambasáda je v hlavním městě Kyjevě, na ulici Jurije Kocjubynského číslo 10. V budově dříve sídlila pobočka komunistické strany a ústředí Ligy komunistické mládeže, než v roce 91 Ukrajinci s bolševikama vyběhli. Pracuje tam sto Osmadevadesát amerických

zaměstnanců a dvě stě čtyřiačtyřicet Ukrajinců buď přímo na ambasádě, nebo pro ni."

Howard se usmál, ale nic neříkal. Seržant to nikdy nevyprávěl stejně.

Fernandez pokračoval. "V Kyjevě žijí tři miliony obyvatel, jeho rozloha je pětačtyřicet na čtyřiačtyřicet kilometrů a leží na řece Dněpru, který ústí do Černého moře. V tomto ročním období je tam stále ještě teplo, ačkoli převážně zataženo, a dá se očekávat déšť. Kolem pětasedmdesáti procent populace tvoří Rusové, zbytek jsou Židé, Bělorusové, Moldavané, Poláci, Arméni, Řekové a Bulhaři. Včetně vás jsou v zemi přibližně tři lidé afrického původu, ačkoli někteří lidé z Krymu a etničtí Mongolové jsou trochu snědí. Vy ovšem na ulici pozornosti neuniknete, pane."

Howard zahnal jeho pochyby mávnutím ruky. Debatovali o tom polovinu letu. Fernandez byl toho názoru, že neexistuje sebemenší důvod, proč by se měl plukovník operace zúčastnit. Měl by seděť na ambasádě a řídit pohyb vysílačkou a satelitním spojením. Pane.

"Pokračujte."

"Rozkaz. Město leží o osm časových pásem před washingtonským časem. Je tam dobré metro a povrchová dopravní síť a přišerné rádio a televize. Až do oběda je možné sledovat CNBC Superstation a po šesté večer CNN. Ve velkých hotelích lze sehnat včerejší Wall Street Journal a New York Times, pokud jste ale ochoten dát za jeden výtisk polovinu úspor na důchod. Jestliže vyrazíte na veřejný záchod, radši si vezměte vlastní toaletní papír, určitě se vám bude hodit.

Ukrajinská měna je hřivna, a jeden dolar má v legálních směnárnách hodnotu dvou hřiven. Voda se dá na mytí normálně použít, ale je dobré ji nejprve nechat odtéct, aby se olovo mohlo usadit. Bez převaření ji není radno pít, vzhledem k bakteriím a střevním parazitům. Hladina záření z Černobylu je z velké části v pohodě, ale nejezte místní houby, lesní plody nebo zvěřinu, jestli si nechcete v noci číst i při zhasnutým světle.

Když se napijete alkoholu, sednete za volant a chytnou vás, nejspíš vás zavřou, pokud vás ovšem nechytí milice, v tom případě vás na místě zastřelí. Chlastá se tam jako o život, ale když se někdo zlinkuje, jde radši pěšky. Opilé řidiče ani trochu netolerují.

Spousta obyvatel dosud hovoří rusky, i když oficiálním jazykem je teď ukrajinština. Nejužitečnější frází na celé Ukrajině je asi Probačte, gde čoloveči tualet?"

Howard se zeptal na překlad a pak se usmál. "Pokračujte."

Fernandez mluvil dál, ale Howard teď poslouchal jen na půl ucha. I přes seržantovy obavy o schopnosti jeho mozku udržet informaci znal tento materiál velmi dobře. Jen si to chtěl vrýt ještě hlouběji do paměti. Je lepší si být jistý než později litovat.

Ale seržant měl bohužel pravdu v tom, že bude na ulicích vyčnívat. Howard navštívil i Čínu a kamkoli šel, všude se sbíhali lidé a zírali na něj, někteří si na něj chtěli sáhnout. Černoch nebyl v některých kulturách jen odlišný, ale dokonce úžasný. Nikam nemohl jít potají, vždy budil pozornost. Ale přesto jej ani v nejmenším nelákala možnost, že by jen seděl na ambasádě a klábosil se šéfem stanice CIA, zatímco by se jeho lidé honili za teroristy. Byl přeci voják, muž z terénu, a u stolu nechtěl strávit víc času, než bude nezbytně nutné.

"... zbraně a vybavení mají dorazit v diplomatickém balíčku přibližně v 09:45 místního času. Ačkoli lepší název by byl diplomatický kontejner. Dodá to expresní zásilková služba FedEx. To jde, ne? Nepotřebujeme bombardéry, prostě to necháme dovézt k našim nepřátelům přes FedEx, počkáme, až podepíší převzetí, a pak to odpálíme. Bum."

Howard se náležitě ušklíbl, aby dal najevo, že ještě nespí. Jak to tedy udělá - jak se dostane na ulici? Že by v převlečení? Nebo s make-upem? Je to jeho operace, a on by se jí měl nějak aktivně zúčastnit. Možná by mohl poslat

své jednotky na průzkum a dostavit se až na finále, pokud to bude možné. Bude to muset nějak udělat. Proseděl už tolik válek.

"... zločinnost stoupá, takže nemáme v noci chodit sami temnými uličkami." Fernandez se ušklíbl. "Místní lupiči by asi byli pěkně paf, kdyby napadli jednoho z nás a zjistili, že jim na hlavu míří poloautomatická puška."

"Pokud to půjde, seržante, místní občany ani lupiče střílet nemáme. Tohle má být chirurgická operace, rychle tam i zpět, neudělat víc škody, než je nezbytné. Nemůžeme potřebovat žádné incidenty, které není možné zamést pod slabý koberec."

"Jasně, pane. Dohlídnu, aby chlapci omezili barový rvačky na nejnutnější minimum."

Howard se usmál a znovu zavrtěl hlavou. Juliu Fernandezovi se nikdo nevyrovná, když jde o pomoc nebo krytí. Sice mu dělá problémy počítač, se kterým si hravě poradí i šestileté dítě, ale jakmile pošťuchování přeroste ve rvačku, je nenahraditelný. Dokáže vrhacím nožem přišpendlit ke zdi mouchu a pak jí vystřelit oči vším, co má právě po ruce, pravou i levou rukou, jen si vyberte.

Hrstka ubohých radikálů zanedlouho zjistí, že ohrožovat ambasádu Spojených států je nanejvýš hloupý nápad.

*****

PÁTEK, 17. ZÁŘÍ, 13:25 NEW YORK CITY

Luigi Sampson, šéf bezpečnosti Genaloni Industries, vyšel z čínského restaurantu v centru doprovázen dvěma bodyguardy. Navzdory svému postavení a původu neměl Sampson italskou kuchyni nijak v oblibě. Oproti tomu si liboval v kuchyni čínské, pokud možno v obrovských porcích. K obědu spořádal jednu porci horkého kořeněného kuřete, nudle z tvrdé pšenice, sladkokyselé vepřové, kachnu s citronovou omáčkou a plané jablko ve sněhu s arašídovou zálivkou, to vše spláchl dvěma pivy a třemi šálky čaje. K zabalení do papírových krabiček toho věru mnoho nezbylo.

Sampson s párátkem v ruce zamířil ke svému vozu s řidičem, zaparkovanému protiprávně před restaurací. Zbytky jídla odcvrnkával do vzduchu a nechával je spadnout na chodník.

V nevýrazném jednobarevném čtyřmístném sedanu na protější straně ulice se Ružjo podíval na Winterse za volantem, pak na Grigorije Hada, který seděl vzadu. "Můžeme?"

"Já jo," řekl Had.

"Do toho, hoši."

Všichni tři měli na sobě jako uhel černé obleky, nijak drahé, na nohou černé kožené polobotky, tmavé brýle a byli všichni čerstvě ostříhaní. Každý měl navíc karty a odznaky, jež potvrzovaly jejich totožnost zvláštních agentů amerického Federálního úřadu pro vyšetřování. Tyto dokumenty byly samozřejmě padělky, ale špičkové, a jako takové by obstály ve všech testech včetně destrukčních.

Poznávací značka na voze byla vyměněna a pocházela z vozu, který právě parkoval na parkovišti FBI, nedaleko od místa, kde se zrovna nacházeli.

Ružjo měl stále pocit, že Had vypadá i přes převlek jako velký natvrdlý Rus, ale s tím se nedalo nic dělat. Kromě toho, velcí natvrdlí Rusové se od velkých natvrdlých Američanů zas tak neliší.

Winters byl z nich tří nejlepší řidič. Narodil se tady, a chtěl se držet volantu.

Ružjo si v pouzdru na pravém boku urovnal pistoli. Šlo o bojovou německou zbraň SIG ráže 40 mm, nesmlouvavou, velmi drahou a spolehlivou pistoli, jakou používala většina agentů FBI. Vypadali věrohodně, dokonce i Had.

"No dobře. Půjdeme."

Ružjo a Grigorij vystoupili z vozu a zamířili přes ulici.

Bodyguardi si jich okamžitě všimli. Jeden z nich řekl cosi Sampsonovi, ten se přestal šťourat v zubech, podíval se na blížící se muže a zazubil se. Zasmál se a něco řekl svým mužům. Ružjo ho neslyšel, ale tušil, oč asi jde. Tihle muži asi nemají představitele federálních úřadů příliš v lásce.

Když se Ružjo s Hadem k oné trojici přiblížili, řekl Sampson: "Dobré odpoledne, hoši. Vy jste z FBI, co?" Usmál se na oba bodyguardy, aby jim ukázal, jak je dobrý v identifikaci federálních agentů.

Odehrálo se to přesně tak, jak to Plechanov a Ružjo naplánovali. Stačí ukázat lidem něco, co se aspoň trochu podobá jejich očekávání, a oni se oklamou sami, nemusíte říct ani slůvko.

Ružjo promluvil s akcentem amerického středozápadu, který dlouho cvičil. "Luigi Sampson? Já jsem zvláštní agent Arnold, tohle je zvláštní agent Johnson." V levé ruce přidržel identifikační kartu s odznakem přesně tak, jak to dělají skuteční agenti, s jednou rukou

neustále volnou a připravenou ke střelbě. Kývl na Hada, který si bodyguardy nenávistně prohlížel.

Ačkoli byly jejich dokumenty padělané, šlo o skutečná jména -agenti Arnold a Johnson pracovali v newyorské kanceláři. "Pojďte prosím s námi, zodpovíte nám pár dotazů."

"Samozřejmě, hoši," řekl Sampson a pák se obrátil na jednoho z bodyguardů: "Ověřit."

Muž vytáhl malý počítač a naťukal pár příkazů. Po stisknutí jedné klávesy řekl: "Jsou na seznamu."

"Zavolejte právníky a šéfa. Informujte je." Sampson palcem a prostředníčkem odcvrnkl párátko. "Třetí patro budovy Federal Plaza, že?"

"Dvacáté třetí patro, pane Sampsone. Už jste tam přece byl," opravil jej Ružjo.

Sampsonův úsměv se ještě rozšířil. Myslel si, že jeho natvrdlá zkouška stačí. Byl to hlupák, tím větší, že byl o své chytrosti přesvědčen. Chytří lidé si vždy nechávají prostor pro nové věci. Hlupáci se domnívají, že už vše znají. "Své vládě vždycky rád pomůžu. Pojďme."

Když seděl na zadním sedadle s Hadem, zeptal se: "Tak o copak jde, chlapci?"

Když se Winters vzdálil od chodníku, Ružjo si všiml, že jeden z bodyguardů vstoupil do vozovky a poznamenal si jejich značku. Dobře. Ohlédl se na Sampsona. "Vy pracujete pro Genaloniho zločineckou rodinu. Osobně jste zabil šest mužů a nařídil smrt dalších více než dvanácti lidí. Vy a vaši přátelé jste zodpovědní za drogy na ulicích, prostituci, pašování, hazardní hry a nesčetné množství dalších ilegálních aktivit."

"Fíha! To je urážka na cti, agente, protože to není pravda. Já mám na starost bezpečnost bezúhonný firmy. Dejte si pozor, co říkáte -mohl bych vás za to žalovat, víte? Naši právníci nemají zrovna do čeho píchnout."

"Jste prachsprostý zločinec," řekl Ružjo. "A brzy za to budete pykat."

Sampson se zasmál. "Přeju hodně zdaru, kámo. Už to zkoušeli dokázat lepší než vy." Opřel se o opěradlo a jeho výraz ztvrdl. "Před večeří už budu zase volnej."

"Nebudete."

"Ne? Jestli si tohle myslíte, tak jste teda pěkně zabedněnej."

"Kdepak. Zabedněnej jste vy. Vy si totiž myslíte, že jsme z FBI."

Sampsonovi se objevila ve tváři směsice strachu a nevěřícnosti, ale v tu chvíli už Had vytáhl pistoli a zabodl ji Luigimu do boku. "A uděláte obrovskou hloupost, jestli se pohnete," řekl. Jeho ruský přízvuk byl tak silný, že by se o něj mohl člověk opřít.

"Ježíši!" zvolal Sampson.

"Ten ti asi moc nepomůže, chlapče," namítl Winters.

"Co se to sakra děje? Kdo jste? Co chcete?"

"Předhodit vlkům otrávenou návnadu," řekl Ružjo.

Sampson se zamračil. Nechápal. A ani neměl dost času, aby se tím nějak trápil. Osud již sáhl do klobouku a sevřel své ledové prsty.

Bylo vytaženo číslo Luigiho Sampsona.

10 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 17. ZÁŘÍ, 14:30 NEW YORK CITY

Ray Genaloni měl vztek, až by vraždil. Muž před jeho stolem, jeden z Luigiho bodyguardů, mu nepřinesl dobré zprávy. Byl teď jediným dostupným terčem - zabít ho by však nebyl dobrý nápad. Ray tedy raději svůj vztek krotil, měl pocit, jako by se snažil přiklopit pokličku hrnce, ve kterém to vře.

"Promiň, Donalde," řekl Genaloni, "Ale co přesně myslíš tím, že FBI ho nemá?"

"Poslali jsme tam právníky, šéfe. Federálové tvrdí, že Luigiho nesbalili."

"Ale vy s Randallem tvrdíte, že jo."

"Hned jak jsme vyšli od Chena. Dva stáli na chodníku, další seděl v autě. Luigi je poznal a já s Randallem taky poznáme federály na první pohled. Zkontrolovali jsme si jejich papíry, jsou na seznamu zaměstnanců newyorskýho úřadu, na autě měli přednostní značky -zkontrolovali jsme je přes naše známosti u poldů, a podle nich byly vydaný vozovýmu parku FBI v New York City. Takže ho mají."

"Tak proč ale našim právníkům řekli, že se o něj nikdy ani nezajímali?"

Donald zavrtěl hlavou. "To nevím."

Genaloni seděl asi patnáct sekund potichu. Viděl, že se bodyguard potí. Dobře. Jen ať trochu znervózní. Pak konečně řekl: "To je všechno. Běž něco dělat."

Když bodyguard odešel, Genaloni seděl na židli a zíral do zdi. Co sakra mají federálové za lubem? Proč ho chtějí zmáčknout? Luigi je tvrďák, můžou mu vyhrožovat čímkoli, a on jim neřekne ani ň. To jejich tvrzení, že ho nemají, je ale novinka. A nedobrá novinka. Mají něco za lubem, ale ať je to cokoli, ani trochu se mu to nelíbí.

Nu což. Chtějí si hrát na dobrodružný příběhy? Proč ne. Má tak ostrý nůž, že se s ním může holit. Stačí se pro něj natáhnout. Na tuhle sviňárnu si posvítíme.

Zvedl telefon. "Zakódování, kód dva-čtyři-tři-pět, Sluníčko," řekl. V telefonu se ozvalo, "Zakódováno."

Vyťukal číslo.

Na tuhle sviňárnu si posvítíme. "Rozumím," řekla Mora Sullivanová, jista si tím, že ji její hlas neprozradí.

Mávnutím ruky telefon vypnula, zvedla se a začala přecházet po místnosti.

Tři kroky sem, otočka, tři kroky zpět, otočka, pak znovu, a začala rozjímat o úkolu. Selkie neseděla a nemeditovala. Jistě, když to bylo nutné, když to lov vyžadoval, dokázala sedět v klidu, ale v této fázi se jí nejlépe přemýšlelo za chůze. Když byla na nohou, promýšlela cesty, hledala postranní uličky a vymýšlela plán. Mohla se přeměnit v cokoli, v kohokoli, celý svět byl její nejmilejší hračkou, jenže tohle bude nebezpečné. Nebude žádný prostor pro chybu. Téměř při všech jejích úkolech byl prostor pro manévrování, mezery pro drobné chybičky. I když nikdy neodešla od nedodělané práce, pokud o tom věděla, občas se dopustila chyb. Šlo o malé cestičky, nikoli o široké dálnice, na nichž by ji dokázali pronásledovatelé vystopovat. Ale občas jí cosi uniklo. Byla sice nejlepší, ale i ti nejlepší někdy přehlédnou nepatrný detail, uvědomí si to až zpětně, kdy s tím už nic nesvedou.

Krok, krok, krok, otočka...

Nikdo si těch drobností, které cestou ztratila, zatím nevšiml, protože nikoho nenapadlo se po nich dívat. Časem pak tyto stopy ztratily smysl, zbyl po nich jen nepořádek na její cestě, malé, tmavé skvrny, pouhým okem neviditelné.

Ale tentokrát? Tentokrát bude její činnost pod mikroskopem. Policejní úředníci jsou zvláštní kategorií, bez ohledu na to, pro jaký úřad pracují. Policie totiž své členy chrání. Je to jednoduché: člověk může provést mnoho hanebností, a přece utéct, to však neplatí o vraždě policisty. Zkuste to, a jste hned na prvním místě mezi hledanými zločinci. Z téhle pozice se nedostanete, dokud vás nechytí nebo nezabijí - to spíš. Tolik Sullivanová věděla. Její otec patřil mezi ty, kdo zastřelili policistu, a zaplatili za to vlastním životem. Poldové, kteří ho dopadli, ho i popravili a svůj čin bez potíží obhájili.

Krok, krok, krok, otočka...

Zasáhnout terč pro ni nebude problém. Na tom nic není. Vrah, který se chtěl nechat chytit nebo zabít, mohl relativně snadno zabít na veřejnosti kohokoli, od prezidenta dolů.

Ale něco jiného je po takovém atentátu uprchnout. Obzvlášť když na vaši únikovou cestu budou namířena nejlepší a nejjasnější světla celosvětových protizločineckých organizací. Tentokrát nebude kam manévrovat, nemůže si dovolit žádnou chybu. I nejmenší drobnost bude objevena, zvětšena, analyzována, zkoumána a sledována.

Ta myšlenka byla děsivá i lákavá zároveň. Selkie toto riziko lákalo. Bušení srdce milovala, jako by šlo o skvělé víno, vychutnávala si onu malátnost. Ve skutečnosti mohla zítra zmizet a začít žít dlouhý a dobře zajištěný život. Když na člověka pracuje víc než jeden milion úspor, není třeba víc. Ale stanovila si cíl, a toho chtěla dosáhnout, protože byla zvyklá svých cílů dosahovat. Byla však natolik upřímná, že si uvědomila, že hra je pro ni stejně důležitá jako výhra. Tohle navíc bude výzva. Nikdy předtím nezlikvidovala agenta FBI, notabene vedoucího jednoho oddělení.

Krok, krok, krok, otočka.

Plán tedy bude vyžadovat dokonalý přehled, naprosté soustředění na sebemenší problém a dostatek času, aby bylo jisté, že má pod kontrolou všechny aspekty. Všechny.

Než odejde, bude mít už novou totožnost. Stane se ženou s bytem ve Washingtonu, D.C., bude mít důvod žít nedaleko od svého terče a v případě potřeby projde všemi kontrolami.

Sullivanová se zastavila a usmála se. Adrenalin jí pulzoval v těle, napínal jí kůži a svaly a bral jí dech.

I ona je stvořením s kouzelnou mocí. Může změnit svůj vzhled tak snadno, jak se jiní lidé převlékají, může se stát vším, čím bude chtít. Proměna Selkie už začala.

*****

SOBOTA, 18. ZÁŘÍ, 16:19 LOS ANGELES

Ružjo stál na pohyblivém chodníku na losangelském letišti a směřoval k půjčovně vozů. Podle pilota se venkovní teplota blíží teplotě lidského těla. Je sice podzim, ale léto se s touhle zemí ještě nechtělo rozloučit - když na východním pobřeží nastupoval do letadla, bylo tam skoro stejně horko.

Jejich práce v New Yorku dopadla dobře. Necelých dvacet čtyři hodin po únosu nebylo po Luigim Sampsonovi ani stopy.

To není zcela přesné, opravil se Ružjo. Rozřezané části zločincova těla teď totiž tvořily polotekutý sliz v cisterně s velmi silnou kyselinou. Had musel jeho tělo rozřezat na malé kousky, aby se vešly do otvoru na horní straně

cisterny. Proti tomuto úkolu Grigorij ani v nejmenším neprotestoval. Jeho strýc býval řezníkem a on u něho pracoval každé léto, než vstoupil do armády. V cisterně se skladovala kyselina používaná na leptání oceli v železárnách v New Jersey. Roztok, jehož součástí se kvapně stával i Luigi, se obyčejně používal v malém množství. Až kdy dělníci přijdou k cisterně, aby z ní odčerpali nutnou dávku, podnik navíc využívá takové cisterny dvě, bude nebohý Luigi Sampson pouze organickou nečistotou a jeho odhalení bude velmi nepravděpodobné, takže ho spolu s kyselinou nastříkají na části ocelového plátu.

Kyselina byla velmi silná. Had ale ještě pro jistotu rozdrtil kladivem všechny Luigiho zuby a Winters je pak rozprášil z lodi plující k soše Svobody. Předtím je však promíchal s hrstmi popcornu, který házel rackům za lodí.

Jejich převleky agentů FBI už také zmizely. Dokumenty a oblečení spálili, popel zametli, odznaky roztloukli na kovové placky a odevzdali v recyklačním závodě. Poznávací značky auta namontovali zpět, přičemž vůz se vrátil do půjčovny, odkud si jej na další falešné

dokumenty vypůjčili. Zbraně vyčistili, zabalili, nadepsali "Vzorky hornin" a poslali na adresu poštovní schránky v Tucsonu, stát Arizona, kde budou trčet tak dlouho, dokud nevyprší pronájem nebo se pošta nerozhodne nájemce vypátrat, v každém případě ne dříve než za několik měsíců. Se vším se lze vypořádat.

Taková léčka už podruhé nevyjde - Genaloniho organizace si teď bude dávat pozor. Ale už to bude k ničemu.

Mohlo se stát, že bodyguardům někdo ukáže fotografie skutečných agentů, za něž se Ružjo s Hadem vydávali, ale to bylo nanejvýš nepravděpodobné. Genaloniho podezření a vrozená nedůvěra vůči úřadům se ještě zvýší, takže je nepůjde požádat, aby mu pomohli najít společníka; neudělal by to, ani kdyby jim důvěřoval. Boss zločinecké organizace nebude v té věci pátrat ve spolupráci s federálními úřady, a oni, vzhledem k tomu, že mají další věci na práci, na případ rychle zapomenou.

FBI si bude myslet, že Genaloni zabil jednoho ze svých lidí. A Genaloni se bude domnívat, že FBI je mu v patách. První domněnka je mylná, ale druhá je odteďka pravdivá. Genaloni není, podle údajů, které jim dodal Plechanov, nijak trpělivým mužem. Je pravděpodobné, že udělá něco zbrklého. A pokud ne, Ružjo se o to postará za něj - nebo to tak bude aspoň vypadat.

Dát nepříteli nějakou další starost byl starý, ale stále užitečný manévr. Plechanov se v historii vyznal a byl dokonalým manipulátorem. Vyplatilo se mít ho v případě konfliktu na své straně. Nebylo radno stát proti němu.

Ružjo a jeho kumpáni měli v plánu další drobné akce, kterými rozlítí jak Net Force, tak zločinecký klan, jež teď obrátili proti sobě. Budou to drobnosti, ale každá z nich zvýší celkovou zátěž.

Dříve nebo později se i tomu nejsilnějšímu velbloudovi podlomí nohy, když se mu na záda naloží další stéblo.

A Ružjo měl za úkol taková stébla sehnat.

*****

NEDĚLE, 19. ZÁŘÍ, 2:30 KYJEV

John Howard byl na šéfa stanice CIA trochu naštvaný. Morganu Hunterovi bylo kolem pětačtyřiceti, měl prošedivělé vlasy, ale stále se udržoval ve formě, soudě dle střihu jeho obleku a ladnosti pohybů. Pro vládu pracoval přes dvacet let, působil v Chile, na skok se ocitl v Bejrútu, pak po převratu v Moskvě a nakonec zakotvil tady. Takže by měl své práci rozumět.

"Je mi to líto, plukovníku, ale co vám mám říct? Žádný z našich kontaktů mezi místními radikály o tom nemá ani páru, krom těch původních hlášení. Nepodařilo se nám to vypátrat."

"Čas běží, pane Huntere."

Seděli v malé konferenční místnosti ve sklepě, kterou Howardovi pro tuto

operaci přidělili. Na stolcích a zdech byly telefony, počítače, tiskárny, monitory a další podobné nezbytnosti.

Zaměstnanec CIA se povýšeně usmál. "Jsem si toho vědom, plukovníku. My jsme ten čas nařídili, takže to víme. A jak si možná vzpomenete, váš úřad se o tom dozvěděl od nás. A jsme to my, kdo vás sem pozval."

Howard se už chystal odpovědět, když do místnosti vstoupil Julio Fernandez. Pozdravil plukovníka zasalutováním a řekl: "Možná jsme něco objevili, pane."

"Povídejte, seržante."

Fernandez pohlédl na Huntera a pak zpět na svého velícího důstojníka. Howard se musel přemáhat, aby se mu podařilo skrýt své pobavení. Fernandezův pohled říkal mnohé, z čehož nejzdvořilejší bylo: To mám mluvit v přítomnosti tohohle blba, pane?

Hunter si toho všiml a pevně stiskl čelisti.

"Pane, Lucy - tedy Lucy Jansenová z Třetí skupiny - se jaksi seznámila s jedním chlápkem z našeho seznamu." Podal Howardovi papír, na němž bylo červeně zakroužkováno jedno jméno. Howard se na ně podíval a Fernandez pokračoval. "Ten chlápek mluví německy, ona taky, takže měli aspoň něco společnýho. Setkali se v jednom baru a po pěti nebo šesti vodkách se ten chlápek prokecl, že má starý raketomet a že ho bude moct brzo použít."

Howard najednou zpozorněl. "Pokračujte."

"Lucy toho chlápka zpracovává. Měla by se se mnou spojit za několik hodin."

Howard se ohlédl na Huntera.

Hunter pokrčil rameny. "To by mohlo něco znamenat. Třeba že se nějaký opilec snaží udělat dojem na ženskou."

Howard přikývl. "Správně. Ale ten opilec je na vašem seznamu." Otočil se zpět na Fernandeze. "Informujte mě o dalším vývoji."

"Ano, pane." Další učebnicové zasalutování, načež se Fernandez otočil a odpochodoval.

"Pokusím se sehnat o tom člověku další informace," řekl Hunter. Pak ukázal na seznam.

"Dobrý nápad." Howard na okamžik zaváhal a nakonec se rozhodl, že není důvod připravit se o spolupráci muže ze CIA. "Omlouvám se za to předtím. Ještě jsem se nevzpamatoval z přechodu do jiného časového pásma."

"To nic, plukovníku. Všichni jsme to zažili. Mám na dopadení těch lidí stejný zájem jako všichni ostatní. Pokud odvedeme svou práci, jak je třeba, dostaneme je."

"Amen."

Oba muži se zasmáli, tentokrát upřímně.

Možná to nic není, ale Howard o tom pochyboval. Zničehonic měl pocit, že jej cosi šimrá v žaludku. To je ono. Tohle je zavede mezi radikály.

11 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 19. ZÁŘÍ, 11:05
WASHINGTON, D.C.

Když telefon zazvonil, Alex Michaels byl v garáži a dělal na prowleru. Byl si poměrně jistý, že ví, kdo volá. Otřel si ruce do mastného hadru a zvedl sluchátko.

"Haló?"

"Tati!"

"Ahoj, škvrně, jak se máš?"

"Skvěle. Teda až na to, že jsem při bruslení upadla a trošku jsem rozbila chránič na kolena."

Alex dostal strach.
"Jsi v pořádku?"
"Já jo, ale ten chránič se tak blbě odřel."
"Jen když ne ty."
"To mamka taky říkala."
Zpovzdálí zaslechl hlas Megan: "Dej mi na chvilku tátu."
Michaels cítil, že se mu sevřelo nitro a po zádech mu přeběhl mráz.
"Chce s tebou mluvit máma."
Zhluboka se nadechl. "Jasně. Dej mi ji."
"Čau, taťuldo."
"Čau, škvrně."
Čas se protahoval. Století plynula. Civilizace zanikaly a rozpadaly se...
"Alexi?"
"Ahoj, Megan. Co se děje?"
"Susie, běž udělat mamince hrnek kafe, buď tak hodná."
Michaels měl najednou pocit, že se volným pádem řítí k zemi.
Uběhlo pár vteřin. "Hele, Alexi, já vím, že práce je pro tebe na prvním místě, ale tvoje dcera má pořád pocit, že slunce nezapadne, pokud to její táta nechce. Budeš se moci uvolnit a přijít na její představení?"
Bál se, aby se znovu nevynořila léta vzájemných hádek - čerstvá bolest ve starých nezahojených ranách, aspoň v jeho srdci dosud nezacelených. Nechtěl se s ní přít. "Je to v říjnu, viď?"
"Ty sis vzpomněl. Já žasnu."
Pořád ho svým sarkasmem dokázala naprosto bez potíží odpálkovat.
Celá ta záležitost okolo Dayovy smrti bude tou dobou už snad vyřešena. A jestli ne, určitě už nebude tak žhavá, aby od ní nemohl na chvíli odběhnout a zhlédnout představení své dcery. Řekl tedy: "Budu tam."
"Víš to jistě?"
"Říkám, že tam budu." Tohle se jí taky pořád dařilo znamenitě. Aniž by zvýšila hlas, dokázala jej rozpálit úplně neškodnou otázkou. Víš to jistě? Kdyby ho nazvala lhářem prolhaným, znělo by to úplně stejně.
Nastala trapná pauza. V posledním roce před jejich rozvodem bylo těchto pauz víc než čehokoli jiného. Ani ne vztek, spíš rezignace. Nevyhnutelný konec jejich manželství se k nim sunul jako ledovec, pomalu, ale neodvratně, a nemilosrdně drtil vše, co mu stálo v cestě.
"Ty, ještě něco ti chci říct," řekla pak Megan. "Někoho jsem si našla. Chtěla jsem, aby ses to dozvěděl ode mě."
Chlad v jeho žaludku se změnil ve vrstvu tekutého kyslíku tak chladného, že se mu zastavil dech. Když se mu znovu podařilo promluvit, snažil se, aby jeho hlas zněl co nejvyrovnaněji, nejpříjemněji a nepříliš zvědavě.
"Někoho, koho znám?"
"Ne. Učí na Susiině škole. Ale ji neučí."
"Tak blahopřeju."
"Ještě se nebereme, Alexi, jen se občas sejdeme. Ty taky někoho máš, ne?"
Dal si s odpovědí možná až příliš na čas. "Jasně."
"Propána, Alexi."
A i to vydalo za celá léta jejich diskusí. Od doby, kdy se s Megan rozešli, jinou ženu neměl. Párkrát ho to sice napadlo. Pořád si všímal pohledných žen, dokonce měl občas chuť vyvinout určitou aktivitu. Ale nikdy pro uskutečnění takového nápadu nic nepodnikl. Stále se mu stýskalo po Megan, i přesto, co se stalo. Byla jeho životní láskou. Tak to i zůstane. Kdyby mu zavolala a poprosila ho, aby se vrátil domů, šel by, i kdyby tomu měl obětovat vše ostatní - tenhle byt, auto, práci. Dříve si to neuvědomoval, až teď. Samozřejmě příliš pozdě. Nikdy k tomu nedojde. Jsou rozvedení. Ona se schází s někým jiným. Možná s ním i spí.
Žaludek se mu zauzloval ještě více. Když si představil Megan nahou s jiným mužem, její smích, milování, jak spolu dělají to, co spolu kdysi dělali oni

dva, měl pocit, že začne zvracet. Ještě horší však bylo vědomí, že ona toho jiného muže chce - a jeho ne. Vědomí, že by se jí to líbilo...

Michaels zavrtěl hlavou. Nesmí na to myslet. Už nemá na takovéhle pocity právo - pokud je vůbec kdy měl.

"Už musím jít. Pozdravuj ode mě Susie."

"Alexi..."

"Ahoj, Megan. Měj se."

Zlehka zavěsil, pak se otočil na to nachové auto, jemuž teď věnoval každou volnou minutu. Obyčejně se mu dařilo myšlenky na Megan zaplašit. Dokud měl dost práce, dokud se nezastavil a nezamýšlel se, bylo vše v pohodě. Ale jakmile zaslechl její hlas, když ho její slova nutila představit si, jak vypadá, bylo to k nepřežití.

Možná někde existuje nějaké kouzlo, kterým by všechno zlé mezi nimi zmizelo. Možná existují nějaká kouzelná slůvka, jež by je k sobě připoutala, jak tomu bylo dlouho předtím, než se narodila Susie, nebo v době, kdy byla zavalitým usměvavým miminkem batolícím se kolem toho velkého starého domu v Idahu.

Možná taková slůvka existují - Alex je však dosud neobjevil.

*****

NEDĚLE, 19. ZÁŘÍ, 11:15

WASHINGTON, D.C.

Toni Fiorellaová právě skončila každotýdenní telefonický rozhovor se svou matkou. Obyčejně to trvalo dvacet třicet minut, načež se její matka začala zlobit: "Děvenko, bude tě to stát hromadu peněz."

Toni mohla své matce donekonečna opakovat, že několikahodinových meziměstských hovorů si může dovolit každý měsíc několik, ale bez zjevného účinku. Maminka totiž pamatovala doby, kdy meziměstský hovor býval velkým luxusem, vyhrazeným jen pro informaci o narozeních nebo pohřbech, případně rychlý hovor o prázdninách. Nabízet jí počítač a spojení e-mailem nebo hlasovým přenosem nemělo smysl. Maminka na tyhle novoty nebyla.

Posledních patnáct minut jejich rozhovoru Toni uklízela v kuchyni. Oplachovala nádobí, skládala je do myčky, otírala poličky a dřez, dokonce vytřela podlahu. Měla malý byt, ale kuchyně svými rozměry překračovala obvyklý průměr, a plastová podlaha byla tak věrnou napodobeninou dřeva, že na první pohled zmátla většinu lidí. Hezký byt.

Když odkládala koště, zazvonil telefon.

Že by její matka na něco zapomněla?

"Haló?"

"To je zástupkyně velitele Fiorellaová?"

"Ano?" Hlas jí připadal povědomý, ale nedokázala říct proč.

"Tady Jesse Russell. Víte, potkali jsme se tenkrát v tělocvičně."

Jižanský přízvuk a ten hlas. Moment - no jasně. "Šortky."

"Prosím?"

Toni si až v tuhle chvíli uvědomila, že promluvila nahlas. Zčervenala a byla ráda, že je vizuální režim vypnutý. "Promiňte, pane Russelle, to nic. Co potřebujete?"

"No, víte, chci se vám omluvit. Za to v tělocvičně. Chtěl jsem se před Barrym ukázat a poněkud jsem přestal myslet. Je mi líto, že jsem se tak choval. Byla to hloupost."

Toni se usmála. Tak, tak. Svět je plný překvapení. Blbec a omlouvá se. A protože si uvědomovala, že se tehdy měla zachovat jinak, mohla se teď ukázat jako velmi šlechetná bytost. "To je v pořádku, pane Russelle, zapomeňte na to."

"Kdepak, madam, na to jen tak nezapomenu. Chtěl jsem se zeptat, jestli byste mi někdy mohla ten styl vysvětlit. Prostě abych věděl, co jste udělala,

než jsem svým pozadím ozdobil podlahu v tělocvičně."

Toni se usmála. Možná není nakonec takový vůl. Šarm mu rozhodně nechybí. "Inu, pokud se někdy potkáme v tělocvičně, proč ne."

"Víte, slečno Fiorellaová, kdybyste byla tak laskavá a řekla mi, kdy budete znovu trénovat, mohl bych si upravit rozvrh tak, abych se na chvilku uvolnil. Ve škole nás teď sice poměrně prohánějí, ale čas od času máme chvíli volna."

Toni se zamyslela. Snaží se ji svést? Nebo má skutečně chuť naučit se sílat? Základy z jiných umění byly občas na obtíž, ale ne vždycky. A její guru jí stále opakuje, že by si měla najít nějaké žáky, protože do umění nikdy nepronikne, dokud nezačne vyučovat.

"Někdy tam chodím ráno, ale spíš během oběda, od dvanácti do jedné. Jestli chcete, můžete se stavit."

"Ano, madam, to bych rád."

"Klidně zapomeňte na tu madam a slečnu Fiorellaovou. Jmenuju se Toni."

"Mně kamarádi říkají Rusty," řekl. "Děkuju. Budeš v tělocvičně v pondělí?"

"Pokud do toho něco nevleze."

"Takže se tam uvidíme, madam - teda, Toni."

Toni s úsměvem odložila hadr. Šortky - Russell - byl podle reakcí předtím a poté, co jej v tělocvičně povalila na zem, typický macho. Ovšem tím, že zavolal, pokud pro to neměl nějaký skrytý důvod, si to u ní trochu vylepšil. Většina lidí si zaslouží druhý pokus. Bůh ví, že i ona sama provedla věci, kterých později litovala, a byla vděčná, že jí někdo odpustil. Lidi se mohou změnit. Musí tomu věřit. A on je navíc celkem sympatický.

Okamžitě se začala cítit provinile. Ať je Russell jakýkoli, Alexovi se ničím nevyrovná, ani kondicí, ani vzhledem. Toužila po Alexovi. A dříve nebo později, pokud si na tom dá záležet, zatouží i on po ní.

Student však nemůže škodit. A kdo ví? Sympatický student by dokonce mohl Alexe popíchnout, dát mu najevo, že Toni stojí za pozornost. To věci jen prospěje.

*****

NEDĚLE, 19. ZÁŘÍ, 11:15 QUANTICO

Jay Gridley přidal plyn a na asfaltu zůstaly za viperem stopy pneumatik. A proč by ne? Ve VR se nové pneumatiky kupovat nemusí.

Značnou část uplynulých několika dní strávil na síti, hledal další zablokované cesty, ale zatím neobjevil nic neobvyklého. Tedy samozřejmě že narazil na pomalejší provoz, tu a tam i na objížďku, ale to bylo normální.

Jel po dálnici číslo 405 směrem na L.A., když se kolem něj rychlostí kolem sto třiceti kilometrů v hodině prohnal mladý černoch na motorce. Gridley se na kluka na harleyi usmál. Poznal ho, i když hoch ve VR vystupoval poněkud starší a svalnatější.

Přidal, a když sešlápl plynový pedál na podlahu, cítil, jak se viper uvolňuje. Silný motor zabručel, zařval a okolní provoz se změnil v rozmazaný obraz.

Během několika vteřin zvýšil rychlost ze stovky na sto padesát.

Zrozeni k divokosti, a když na tom neumíš jezdit, kámo, zaparkuj!

Dojel hocha na motorce, usmál se a zatroubil.

Ve skutečnosti se spolu na síti spojili v reálném čase, stejně jako se přibližně dvacet milionů lidí připojovalo na velké obchodní sítě, ale díky VR to bylo mnohem zábavnější, protože software umožňoval podobné scénáře.

"Nazdar, Tyrone!"

Chlapec se ohlédl a usmál, načež se objevila řada rovných bílých zubů. "Nazdar, Jayi! Co tady děláš?"

"Hledám problémy."

"Do toho jdu taky!"

"Jo, před námi je odpočívadlo pro naklaďáky. Nechceš tam zastavit a dát si

kafe? Potřebuju se s tebou na něčem domluvit."

"Jasně, bezpro, Jayi."

Tyrone zrychlil a opřel se o vítr, oblečení i jeho pevné černé vlasy mu vlály ve větru. Odjel a Gridley se držel za ním.

Bezpro? Jay se zamyslel. Jo tak. Bez problému.

Ještě nebyl tak starý, ale ta hranice se stále posouvala, a on věděl, že se jí už hodně vzdálil. Slang používaný v dobách jeho mládí by

byl pro někoho v Tyronově věku snůškou archaismů. "Bezpro" by se asi rovnalo jejich "Si piš" nebo "Něma problema", které používal jeho otec. Významy slov se mění, posunují a občas dočista obracejí. "Skvělý" se změnilo na "bájo", pak "senza", poté "super" a nakonec znovu na "skvělý". S tím se nedá udržet krok.

Jayovi bylo osmadvacet, ale když mluvil s někým z Tyronových vrstevníků, připadal si jako hromádka dinosauřích kostí. Zavrtěl hlavou.

Na druhou stranu ale mladíci, kteří se proháněli po síti, občas zaslechli či zahlédli věci, jež dospělým utekly, a Gridley hodlal využít jakýkoli zdroj. Hlavní bylo úkol splnit, ne kdo toho dosáhne.

Zapnul blinkr a zabočil na výjezd. Pokud půjde vývoj kupředu touto rychlostí, pak až Tyrone dosáhne Gridleyova věku, bude dělat takové věci, proti nimž bude tahle akce vypadat jako obrázkové písmo vytesané do kamene.

12 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 19. ZÁŘÍ, 22:45

WASHINGTON, D.C.

Byl klidný nedělní večer, podzimní vzduch si ještě udržoval letní teplotu a vlhkost. Dům, kde bydlel Alexander Michaels, byl ztemnělý, jen v horních patrech se ještě svítilo. U chodníku na protější straně ulice stálo zaparkované tmavé vládní auto, a v něm seděli dva agenti FBI. Nesnažili se nějak se skrývat. Bylo by to zbytečné, protože by klidně mohli mít na střeše červený neon, který by hlásal do světa jejich pravou totožnost: Poldové! Poldové! Poldové!

Oba muži v autě poslouchali rádio naladěné na stanici s country hudbou, na přístrojové desce měli připevněnou šachovnici a hráli šachy. Každou chvíli se jeden z nich podíval směrem k Michaelsovu domu nebo se rozhlédl po ulici a zkontroloval provoz nebo počet chodců v okolí.

V tuto denní dobu nebývala tato čtvrť nikterak rušná. Většina lidí z okolních domů totiž musela v pondělí ráno vstát a jít do práce. Mnozí tedy byli doma, dívali se na televizi případně si četli nebo dělali to, co dělají příslušníci vyšší střední třídy, mají-li jít nazítří do práce.

Musí to být hrozná nuda, muset každý den ráno vstát a jít do opravdové práce. Selkie přemýšlela, jak se s tím vyrovnávají, když mají pracovat ve funkcích, kde nesnášejí to, co dělají, navíc pod

lidmi, jež nemohou vystát. Jak se může člověk přinutit strávit celý život bez radosti, bez vášní, bez skutečného zadostiučinění? Snášejí to miliony lidí - vlastně miliardy - ale pro ni tohle není. To raději zemře, než aby se nechala přinutit k tak přízemnímu životu, jaký vede většina lidí. K čemu to je?

Ulicí pomalu projížděło služební auto zajišťující ostrahu čtvrti. Řidič v uniformě - zaměstnanec firmy pro "Důraznou ozbrojenou reakci", jak hlásalo logo na dvířkách - kývl ke dvěma agentům, když míjel jejich auto. Oni jeho pozdrav opětovali.

Tichá rezidenční čtvrť. Nic neobvyklého. Taťkové, mamky a jejich ratolesti,

psi, kočky, hypotéky, nekonečná laskavost. Vše je na svém nudném nezajímavém místě.

A přece. Jedna věc nebyla taková, jak se mohlo zdát...

Selkie kráčela po chodníku směrem k Michaelsovu domu. Dům stál na západní straně ulice, ona od něj byla asi osmdesát metrů a mířila na sever. S pomocí dvanáctinásobně zvětšujícího dalekohledu si už prohlédla oba agenty. Onen malinký dalekohled byl špičkový izraelský výrobek z podniku Bethlehem Electronics. Byl vybaven dokonalou optikou, a i ze vzdálenosti, odkud ji oba šachisté neměli šanci zahlédnout, je měla jako na dlani.

Odposlouchávací mikrofon v její kabelce - výrobek firmy Chang BioMed z Beavertonu v Oregonu - poskytoval dostatečné elektronické zesílení, takže i na osmdesát metrů slyšela lehké tóny country. Mikrofon vypadal na první pohled jako naslouchátko, a dalekohled se tvářil jako malá nádoba s lakem na vlasy. Pouze velmi podrobná prohlídka by dokázala určit, k čemu tyhle věci skutečně slouží.

A bylo pravděpodobné, že by jí někdo prohledával kabelku, ať už detailně nebo ne? Kdepak.

Když byla od agentů asi padesát metrů, všimla si, že se podívali jejím směrem, načež se vrátili ke své šachovnici. Výraz v její tváři zůstal neutrální, ale zároveň jí bylo do smíchu. Viděli ji - a považují ji za neškodnou.

Tento jejich závěr se dal pochopit. Agenti totiž viděli jen starou dámu kolem sedmdesáti let s hůlkou. Tři metry před ní cupital béžový pudl na vodítku, který prozkoumával pečlivě zastřižený porost kolem chodníku.

Pudla si Selkie pronajala ve státě New York na specializovaném cvičišti. Pejsánek ji přišel na tisíc dolarů týdně, ale nebyly to vyhozené peníze.

Právě očichával kmen okrasné třešně u chodníku, pak zvedl nožičku a kmen zavlažil.

"Hodnej, Skautíku," pochválila ho Selkie. Kdyby ji někdo slyšel -což se nestalo - zaslechl by hlas staré ženy poznamenaný léty tvrdé práce a příliš velkým množstvím cigaret.

Na sobě měla potištěné bavlněné šaty až ke kotníkům, bavlněný svetřík, černé podkolenky a vysoké vycházkové boty. Vlasy měla šedé a na nich pečlivou trvalou. Líčení a nanášení latexové masky jí trvalo hodinu a půl, ale dokázala by zmást i prohlídku na dva metry za denního světla. Chůze jí působila zjevné potíže - bolel ji levý bok - ale snášela to kvůli svému dobrému Skautíkovi, který očichával všechny stromy i keře, přičemž neopomněl každý z nich označit za svůj, a přebít tak značky psů, kteří tudy prošli před nimi.

Bylo jí horko, obličej ji svědil a latex s obličejovým pudrem silně páchl, ale musela to vydržet.

Selkie přesně věděla, co lidé uvidí, když se na ni podívají: jakousi babičku s artrózou, která vyšla vyvenčit svého pejska, než půjde domů do postele. A doma bylo už blízko, jen tři bloky odsud. Pronajala si ten byt narychlo, ale už v tomto převleku. Kdyby ji někdo zastavil - což se nestane - mohla udat adresu, jež ospravedlňuje její zdejší přítomnost, a rodokmen bohatší, než má ten cvičený pes. Byla to paní Phyllis Markhamová, důchodkyně, která uplynulých jedenačtyřicet let pracovala jako účetní ve vládním úřadu v Albany. Její manžel Raymond zemřel loni v říjnu a Phyllis se přestěhovala do Washingtonu, aby mohla po zbytek života navštěvovat muzea, jež tolik milovala. Už jste viděli tu novou ruskou kabinu v muzeu letectví a kosmonautiky? Nebo ten automobil Tucker z roku 1948, který zabavili nějakému překupníkovi drog?

Dcera paní Markhamové, Sarah, žije ve Philadelphii a syn Bruce je manažerem denverské pobočky firmy Dodge. Její zázemí je v naprostém pořádku a obstojí při každé kontrole počítačových záznamů. Uměla to svým nakřáplým hlasem odříkávat tak zdlouhavě, že by dokázala znudit i krejčovskou pannu. Neměla s sebou žádné vidi-

telné zbraně, nic, co by ji mohlo prozradit, krom maskované elektroniky,

jejíž pravý účel ale stejně nikdo nepozná.

A přesto ona hůlka, bez níž se zdánlivě nemohla obejít, byl metr tvrdého, ručně vyřezávaného dřeva od firmy Cane Masters z Incline Village v Nevadě. Tato firma se specializuje na výrobu naprosto legálních zbraní vhodných pro vážné zájemce o bojová umění. Odborník - a tím Selkie rozhodně byla - by tedy mohl takovouto hůlčičkou bez větších problémů ubít svého protivníka k smrti.

Kapesní zlodějíček, který by ji považoval za unavenou a bezbrannou babičku, a tedy snadnou oběť, inu, ten by udělal chybu. A pokud by se k tomu Selkie rozhodla, byla by to i jeho chyba poslední.

Když došla k prvnímu domu za tím, v němž bydlel její terč, zašeptala, aby ji neslyšeli agenti, ale pes ano: "Skautíku, hovínko."

Pudl byl skutečně velmi dobře vycvičen. Zastavil se, dřepl si a zanechal po sobě na kraji chodníku malou hromádku. Stará dáma se se zjevným úsilím sehnula a zpola si dřepla, načež hromádku nabrala na papírovou lopatku, k tomuto účelu určenou. "Hodnej pejsek!" řekla dost nahlas, aby ji agenti slyšeli. Pak pokračovala dál a dvěma mužům, kteří v autě hráli šachy, nevěnovala větší pozornost. Vsadila by se o cokoli, že se usmívají. Hele, podívej se, to je dobrý ne, jak se ten malinkej pudl vykadil na trávník.

Nevěděla, jestli je ta ostraha nepřetržitá - zřejmě ne, ale o to nejde. Dva muži v zaparkovaném autě na silnici pro ni nepředstavují žádnou větší hrozbu. Teď ji viděli tak, jak potřebovala. Půjde tudy znovu ráno a pak i večer, aspoň celý příští týden, možná i déle. Nepotrvá dlouho a denní i noční hlídači ji zařadí mezi "neškodné". Paní Phyllis Markhamová je jen jedním z několika stínů, jež se mohou stát neviditelnou součástí života muže, na nějž míří. Dalším stínem je muž, který zanedlouho začne pracovat pro Kancelář civilních vztahů vojenského námořnictva v Quantiku. Pak tu byl nový řidič firmy Taco Tio, který občas vozil jídlo FBI, a pak ještě další necelá desítka možností. Vybere si ty, které jí nejvíc vyhovují, ale nejdříve se musí ještě trochu rozhlédnout.

A pokud úkol zlikvidovat terč padne na Phyllis Markhamovou, Michaels nejspíš zemře klidnou smrtí ve své posteli za jeden až dva týdny. Stará paní může dům obejít i poté, co bude úkol splněn, a pak
projde přímo před očima agentů, kteří mají terč hlídat, a jim nebude
nic nápadné. Až se kdokoli dozví, že je terč po smrti, pudl už bude zpátky ve
své kleci ve státě New York a po staré dámě se slehne zem. "Ještě obejdeme blok, a půjdeme domů, Skautíku. Co ty na to?" Pudl zavrtěl ocasem. Rozkošný psík. Bylo to tak, jak se to praví
v tom aforismu: čím víc Selkie znala lidi, tím víc dávala přednost
psům.

*****

PONDĚLÍ, 20. ZÁŘÍ, 8:17 KYJEV

Plukovník Howard si právě vyčistil svou pušku H&K G3A3Z. Šlo o dokonalou malou zbraň. Dělala obrovský rámus a používala se do ní plně automatická munice ráže 7.62 mm. Prázdná nábojnice vyletěla s takovou razancí, že kdokoli, kdo by se nacházel v okruhu dvaceti metrů vpravo za zády střelce, riskoval, že mu rotující kus kovu vystřelí oko. Prázdné nábojnice občas létaly tak rychle, že bylo slyšet, jak pískají.

Otřel z pušky přebytečné suché mazivo a položil ji zpět na stůl. Možná by si mohl vyčistit i pistoli.

Vytáhl z pouzdra revolver S&W model 66 a prohlédl si ho. Byl to šestiranný revolver z nerezové oceli ráže .357 s čtyřpalcovou hlavní a dřevěnou rukojetí Craig Spegel. Většina členů týmu měla taktické pistole H&K USP ráže .40 s plastovými rámy, laserovými zaměřovadly a se zásobníky, jež měly nejspíš dvojnásobnou kapacitu nábojů než jeho stará pistole. Ten smith byl ale jeho

talisman, a navíc mu důvěřoval. Dokázal s ním zacházet tak, že na vzdálenost sta metrů zasáhl terč velikosti dospělého muže. Revolver se mu nikdy nezasekl, jak se stávalo u nových modelů automatických pistolí. Otevřel bubínek a zkontroloval náboje.

"Jestli vaše zbraně budou ještě o trochu čistší, budete s nima moct operovat, pane."

Ohlédl se na Fernandeze. "Víte, méně shovívavý velitel by vás už dávno poslal do vězení a nechal vás tam."

"Ano, pane. Vaše trpělivost je obdivuhodná, pane plukovníku."

Howard zavrtěl hlavou.

"Nula-osm-jedna-osm, pane," řekl Fernandez.

Howard zvedl obočí. "Já jsem se ale neptal, kolik je hodin, seržante."

"Ne, pane, samozřejmě že ne, pane."

Howard se znovu ušklíbl. Zavřel bubínek a vrátil revolver do pouzdra. No a co, tak je nervózní. Už vědí, kde teroristi jsou, a v 11:30 má dojít ke schůzce velitelů skupiny. Jakmile žena z jejich týmu dovedla onoho opilce do prázdné místnosti, kde jej nečekala taková zábava, jakou si asi představoval, byl ochoten jim tuto informaci vyzradit poměrně rychle.

To znamenalo, že Howard by měl být na místě se svými jednotkami aspoň o hodinu a půl dříve, tedy v 10:00. Do čtvrti se skladišti, kde má ke schůzce dojít, cesta trvá patnáct minut. Tuto dobu je třeba vynásobit dvěma pro případné potíže s dopravou, k tomu ještě půl hodiny navíc pro nečekané události, což znamená, že by měli vyrazit v 9:00. Většina členů týmu už postávala před ambasádou a čekala na nástup do vozu.

Ještě mají asi čtyřicet minut, než se budou muset dát do pohybu.

Čas plynul jako vždy, když se něco blíží, pomalu. Velmi, velmi pomalu...

Howardova účast naštěstí nebude problém. Byl zajištěn místní autobus, jaký rozváží pracovníky na různá staveniště v okolí a zpět. On s Fernandezem opustí ambasádu v limuzíně, dojede k autobusu, sedne si na místo, kde jej nikdo zvenčí neuvidí - pokud se bude někdo dívat. Všichni cestující v autobuse pracují pro něj - přibližně pětadvacet lidí. Bojové oblečení je v autobuse. Členové týmu budou mít na sobě civilní svršky. Budou prostě jen další skupinou dělníků přijíždějící na staveniště u řeky. Teoreticky by nemělo dojít k žádnému problému. Šéf CIA Hunter vše dojednal a místní policie by měla dělat, že nic nevidí. Mělo by to jít jako po másle.

Howard tedy neměl jediný důvod k nervozitě, ale nemohl si pomoci. Už byl dvakrát na toaletě a zřejmě půjde i potřetí. Pouhé pomyšlení na jídlo mu cloumalo žaludkem a vypitá káva tísnivý pocit v jeho útrobách jen umocnila. Nedojde zřejmě k mohutné přestřelce

jako někde v džungli, ale dalo se očekávat, že bude vypáleno několik kulek a pár mužů zemře. To vše na jeho zodpovědnost. Za nic na světě to nechtěl zkazit.

"Nula-osm-dva-dva, pane," hlásil Fernandez.

Plukovník tentokrát seržanta nepokáral. Na to se znali až příliš dobře. Howard přikývl. Zvedl jeden ze zásobníků a zkontroloval náboje. Nechtěl, aby tam bylo nábojů příliš, aby nebyly moc těsně u sebe, aby se nezasekly. To by bylo zlé. Samozřejmě už to přepočítal dvakrát. A počet nábojů se od posledního sčítání jistě nezměnil.

Čas se vlekl jako u zubaře, jako v odpolední zácpě na magistrále.

Cítil se ale tak, že by možná raději volil zubařské křeslo.

13 KAPITOLA

*****

PONDĚLÍ, 20. ZÁŘÍ, POLEDNE GROZNYJ

Vladimír Plechanov seděl na mechem porostlém balvanu u vysokého stromu a popíjel studenou vodu z láhve, kterou si s sebou přinesl. Vyhříval se na slunci, jeden paprsek pronikal hustou clonou větví. Zhluboka se nadechl a vychutnával výraznou vůni smůly. Zahlédl, jak po kmeni duglasky šplhají mravenci a vyhýbají se té lepkavé hmotě. Jeden z mravenců zabloudil příliš blízko, a přilepil se. Snažil se ze všech sil vyprostit.

Za dalších několik milionů let možná nějaká bytost, nějaký potomek člověka, objeví kousek jantaru a v něm toho mravence, a bude přemýšlet o tom, jak asi žil.

Plechanov se usmál, natáhl ruku a nehtem opatrně mravence vyprostil. Tvoreček okamžitě spěchal dál. Co si asi myslí, pokud vůbec přemýšlí, o tom obrovském prstu, který se najednou objevil a zachránil mu život? Bude o něm vyprávět kamarádům? O tom, jak ho ruka nějakého velikánského boha vysvobodila ze smrtelné pasti?

Příchod Ukrajince jej vyrušil z rozjímání. Muž byl svalnatý, na sobě měl turistické šortky, boty a tričko. Jeho kroky nebylo na měkké cestičce skoro vůbec slyšet, přesto se měl na pozoru. Zahlédl Plechanova a přikývl. "Dobrý den," řekl rusky.

Plechanov jej pozdravil ve stejném jazyce.

Ukrajinec se zastavil u Plechanovova balvanu. Rozhlédl se. "Zajímavé prostředí," poznamenal.

Plechanov zavřel láhev a uložil ji do svého batohu, který ležel na skále vedle něj. "Ve skutečném světě jsem strávil příliš mnoho času. Proč ho mít s sebou i ve virtuální realitě?"

"Na můj vkus je tu moc ticho," řekl Ukrajinec. "Ale když se vám to líbí."

"Sedněte si."

Ukrajinec zavrtěl hlavou. "Musím se brzy vrátit."

Plechanov pokrčil rameny. "Máte pro mě nějaké novinky?"

"Američané objevili, kde se ukrývají ti, kdo chtějí napadnout jejich ambasádu v Kyjevě. Zanedlouho v této otázce podniknou rozhodné kroky."

Plechanov pozoroval mravence na kmeni. "Dali si na čas. Možná bychom neměli připravovat tak promyšlené akce."

Teď pokrčil rameny Ukrajinec. "Nechápu, proč jsme zastavili přípravu toho útoku."

Plechanov se usmál. "Protože zničit kvalitní ukrajinskou stavbu není k ničemu. Proč tahat z už tak hubeného státního rozpočtu další peníze? Proč riskovat smrt několika vašich nevinných spoluobčanů?"

"Ti spiklenci jsou taky moji spoluobčané."

"Ale zdaleka ne nevinní. Ta banda fanatiků se nedá uhlídat, je to sud střelného prachu. Dřív nebo později by vybuchl a všemu ve své blízkosti by způsobil spoustu škody. Nic takového nemůžeme potřebovat - a Američani nás toho zbaví. Už vynaložili vlastní peníze a čas, aby to spiknutí objevili, a to je znervóznilo. Budou si na to dávat pozor, vynaloží ještě víc času a peněz, aby ochránili své další ambasády. Jednou ranou tak zabijeme víc much, příteli. Ještě stále hrajete kulečník?"

"Da."

"Tak víte, že zejména na začátku hry není moc důležité, zda zahrajete kouli do díry, pokud si však přitom nepřipravíte pozici k další ráně."

"To je pravda."

"Pokud máme ovládnout stůl, musíme při každé další hře zvážit naši následující pozici."

Ukrajinec se mírně uklonil, spíš jen sklonil hlavu.

"Máte jako vždy pravdu, Vladimíre." Podíval se na hodinky. "Musím se vrátit."

Plechanov zvedl ruku a ukázal na cestu. "Prosím. Rád vás zase uvidím."

"Zavolám vám."

"Není to nutné, ale děkuji."

Když Ukrajinec odešel, Plechanov ještě chvíli pozoroval mravence. Podíval se na kapesní hodinky. Má ještě čas, nemusí se hned vrátit. Co kdyby se prošel po té postranní pěšině, kterou chtěl už dávno prozkoumat? Ano. Proč ne? Věci se vyvíjejí ještě lépe, než si představoval i v nejrůžovějších snech. Je tomu opravdu tak.

*****

PONDĚLÍ, 20. ZÁŘÍ, 7:00 QUANTICO

Alexander Michaels seděl na zádi hausbótu a pozoroval, jak se pelikán potápí pro rybu. Tušil, že pelikáni se vyskytují spíš u slané vody, ale líbili se mu, tak je do tohoto scénáře přidal. Byl na jižním toku řeky Louisiany, vlastně spíš na jednom z jejích ramen, zkalená voda pomalu mířila k dalekému a odsud neviditelnému Mexickému zálivu. Z postranního kanálu se blížila zelená loďka s plochým dnem, nepříjemné vrčení jejího přídavného motoru pelikána vyplašil. Michaels vstal, přešel k zábradlí, opřel se o ně a díval se na přijíždějící loďku.

Na její zádi seděl Jay Gridley, jednou rukou držel ovládací páku. Ztlumil motor, otočil loďku bokem a nechal ji doklouzat po hladině k zádi hausbótu. Ozval se náraz kovu o laminát. Gridley hodil Michaelsovi nylonové lano, Michaels je zachytil a jeden jeho konec uvázal k úchytce pod zábradlím. Gridley přistoupil ke krátkému žebříku a začal stoupat vzhůru.

"Žádám o svolení ke vstupu na palubu, kapitáne." Michaels zavrtěl pobaveně hlavou. "Vstup povolen." Když byl Gridley na palubě, rozhlédl se. "Je to zvláštní, čekal bych, že tě najdu v prowlerovi."

Michaels pokrčil rameny. "To už bych si ho v reálu tak neužil. Ve skutečnosti auta nejezdí tak rychle jako tady."

"To je fakt. No, není to špatný scénář. To je komerční software?"

"Ano." Michaels se cítil poněkud nesvůj, ale byla to pravda, a ačkoli si mohl napsat vlastní program - v práci s počítači se přece jen poměrně vyznal - virtuální realita sama o sobě jej nikdy tak neuchvacovala. Bylo samozřejmě mnohem příjemnější seděť na palubě velkého hausbótu a plout kolem hustých cypřišových hájů, než ťukat povely na klávesnici. Ale není to jeho záležitost, i přes jeho pozici v Net Force. Lidem mohl takový lhostejní přístup připadat zvláštní, ale Michaels tento vztah přirovnával ke vztahu řezbáře ke svým nástrojům - ten své dláto nebo pilu taky nemiluje, prostě je jen používá ke své práci. Když nebyl Michaels v práci, moc času na síti netrávil.

Ukázal na židli. "Posaď se."

"Díky."

Když si Jay sedl, řekl: "Prozatím jsme neobjevili nic přínosnýho. Sabotáže se objevují všude možně, což je poměrně zajímavý."

"Pokračuj."

"To totiž znamená, že ti darebové nepůsobí z jednoho místa, jak jsme se domnívali, takže to momentálně vypadá spíš na celý orchestr než jednoho sólistu. Jde o to, že ačkoli útoky vycházejí z více míst, bariéry jsou všechny stejné."

Michaels se v systémech vyznal natolik, aby věděl, co tohle znamená. "Takže jde o jednoho programátora nebo skupinu, a širokou distribuci softwaru."

"Jo." Jay zvedl oči k větvím velkého dubu, které visely nad vodou. Na jedné větvi se slunil velký červenohnědý had.

"Poznáváš styl nějakého programátora?" zeptal se Michaels.

"Ne. Bariéry jsou všechny z Netsoftu, ty mohl nainstalovat kdokoli. Ale stopy, který k těm bariérám vedou. Ty jsou různý, jenže se liší v podobných rysech. Mají... určitý rytmus. Ten náš orchestr řídí jeden jedinej dirigent, na to vsadím boty."

"Myslel jsem si to," řekl Michaels.

Po obou stranách ramene se objevilo menší městečko. Nad lodí se rozevřel zvedací most spojující obě poloviny rozděleného města. Kousek před nimi pluly proti proudu dvě loďky. Z mostu zazněla

varovná siréna a střední část mostu se otevřela. Na obou stranách mostu se zastavila doprava a čekala za červenobíle šrafovanými zátarasy.

Michaels vstal a odešel k židli uvnitř na pravoboku. Přidal plyn, mávl na muže ovládajícího zvedací most, a zatočil k protějšímu břehu, aby uvolnil cestu protijedoucím lodím.

Jay za ním řekl: "Mosty tu nepostavili zrovna moc vysoký, co?"

"Nezvedá to kvůli nám. Spíš kvůli těm dvěma," odpověděl Michaels.

Podplutí mostu bylo ve skutečnosti přesměrování gigabajtové informace z jednoho uzlu na jiný server, tedy operace nutná, když bylo potřeba přemístit bez přerušení velké množství dat. A zvedací most byl jednou z možných metafor.

Jakmile se dostali mimo most a rybářské lodě, Michaels zamířil s lodí do středu řeky, pak vypnul motory a nechali se unášet proudem. Vrátil se na záď. Obyčejně by na okolní kanál dával větší pozor, ale tento scénář zvolil zčásti i proto, že rovné a široké úseky řeky nevyžadovaly jeho plnou pozornost.

Gridley řekl: "Teď zkoumáme jeho styl a snažíme se ho porovnat, ale profesionálních programátorů jsou statisíce."

"Pokud je to profesionál, a ne nějaký nadaný amatér," poznamenal Michaels.

Gridley zavrtěl hlavou. "Určitě je to profík. Na to, aby to udělal nějakej puberťák nebo blázen, to je moc čistě provedený."

Michaels přikývl. "Dobře. Tak hledejte dál. Ještě něco?"

"Asi ne. Máme políčeno všude, číháme na další potíže. Znáš Tyrona Howarda?"

"To je syn toho plukovníka?"

"Jo. Mluvil jsem s ním. On a jeho kamarádi se taky rozhlídnou. Tráví na síti spoustu času, mohli by si něčeho všimnout. Taky se rozhodli prozkoumat CyberNation."

"Co to je?"

"Nový město ve VR. Má se z toho stát celá země."

"To jsou věci. Je to něco, oč bychom se měli začít zajímat?"

"Možná časem, ale nemyslím, že by to mělo něco společnýho s našima současnýma problémama. CyberNation velitele nezlikvidoval a řekl bych, že oni ty problémy na síti nedělají."

"A co náš problém?"

"No. Jestli bude ten chlápek používat stejný nastavení jako dosud, měli bysme ho chytit poměrně rychle."

"Ale nečekáš, že by používal stejný nastavení, co?"

"Ne. Já bych to nedělal - a tenhle člověk je skoro tak dobrej jako já."

Michaels se usmál.

"No fakt, není jednoduchý bejt skromnej, když je člověk dokonalej," řekl Gridley a podíval se na hodinky. "Páni. Už bych měl jít. Za půl hodiny mi začíná schůze kvůli VR. A než se tam s tímhle dostanu, bude mi to trvat skoro dvakrát tak dlouho." Mávl rukou k zelené loďce, a pak ukázal na rameno řeky. "Naštěstí jsem si nechal auto hned za další zatáčkou."

Michaels odhodil lano, Gridley sestoupil do loďky a nastartoval motor.

"Šťastnou plavbu," zavolal.

Alex se díval, jak mladý počítačový génius míří k bližšímu břehu. V malém přístavu stál červený viper. Gridley připlul k molu a přivázal loďku ke břehu. Vystoupil na pevninu, otočil se a zamával k hausbótu, načež zamířil k vozu.

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, 11:50 KYJEV

Schůzka teroristů měla začít v půl dvanácté, ale Howard chtěl počkat ještě dalších dvacet minut, kdyby náhodou přišli později. A i tento přidaný čas právě uplynul. Ve skladišti bylo osmnáct mužů a tři ženy, a přestože nikdo z

nich nebyl viditelně ozbrojen, někteří měli na sobě dlouhé pláště, a nejméně tři přišli s něčím, co vypadalo jako pouzdra na hudební nástroje - violoncello, kontrabas a neurčitý velký dechový nástroj, zřejmě tuba, aspoň soudě podle tvaru pouzdra.

Howarda by velmi překvapilo, kdyby v pouzdrech našli cokoli, s čím by mohl hudebník vylézt na jeviště. Pravděpodobnější bylo, že uvnitř jsou pistole, pušky a raketomet, možná i několik granátů či jiných výbušnin. Jelikož se zde měla odehrát příprava na útok na am-

basádu, dalo se předpokládat, že v budově jsou ukryté ještě další zbraně.

Teroristé byli v kanceláři na druhém patře malého a zjevně jinak neobydleného dvoupodlažního skladiště. V přízemí nebyl nikdo, jen u jižního vchodu stál strážný. Howardův průzkumný tým vedený Fernandezem provedl po příjezdu rychlou prohlídku a objevili téhož strážného za velkými kovovými zvedacími dveřmi na jižní straně budovy. Ačkoli nejzdatnější členové průzkumného týmu by dokázali do budovy proniknout a nainstalovat v ní odposlouchávací zařízení, Howard to nechtěl riskovat. Nebyl si jist, zda bandité nenainstalovali nějaké vlastní alarmy, a nechtěl je spustit a teroristy vylekat.

Nechal kolem budovy rozmístit kamery, senzory pohybu a parabolické antény, dále digitální vysílačku a snímače infračerveného záření. Každý příchozí byl při vstupu do skladiště vyfotografován, a bylo tudíž možno identifikovat všechny, komu se podaří uniknout.

To se však nemělo podařit nikomu.

Howard odolával pokušení vyrazit dveře a poslat své jednotky nahoru, hodit dovnitř pár granátů a vzápětí zlikvidovat každého, koho by výbuchy neoslepily, kdo by nekrvácel z uší a kdo by se začal velmi nerozumně shánět po pušce. Rozmístil členy své jednotky kolem skladiště, a sledovali všechny možné východy. Nejraději by se vyhnul přestřelce uvnitř budovy, ale byl samozřejmě připraven i na tuto eventualitu.

Jediný nezamčený vstup do skladiště stále střežil jen jeden muž.

"Seržante."

"Ano?"

"Myslíte, že by někdo dokázal odstranit stráž bez zbytečného rámusu?" Což byla poměrně zbytečná otázka. Howard věděl, čí je to úkol.

"Ano, pane, myslím, že to není nemožné."

"Tak to proveďte, seržante Fernandezi."

"Rozkaz, pane."

"Vy to provedete osobně? Vy? Takový mechem obrostlý, unavený a starý muž?"

Oba muži se na sebe usmáli.

Howard pozoroval Fernandeze ze svého místa v budově na druhé straně ulice. Fernandez se blížil k zavřeným zvedacím dveřím zjevně neozbrojen. Měl jen tmavé a zamaštěné montérky a zmačkaný žlutý klobouk, v ruce nesl starou nádobu na oběd, kterou kdesi vyhrabal.

Díky parabolickým anténám bylo slyšet, jak si Fernandez cestou píská. Znělo to jako melodie z Labutího jezera. Poměrně trefné.

Fernandez zaklepal na dveře.

Po chvíli zaklepal znovu. Dveře se o necelé dva metry otevřely. Objevil se neozbrojený strážný a zadrmolil cosi, čemu Howard nerozuměl, ale znělo to jako naštvaná otázka.

Fernandez cosi familiárně odpověděl.

Howard se ušklíbl. Pokud odhadoval dobře, Fernandez se muže ptal na cestu na záchod. Než muž stihl odpovědět, Fernandez řekl ještě něco a ukázal kamsi za strážníka. Muž se zmateně ohlédl.

Taktická chyba na straně hlídačově.

Fernandez se rozmáchl a udeřil muže nádobou do pravého spánku. Hlídač se svalil jako podťatý. Fernandez položil nádobu na zem, vzal muže a táhl jej do skladiště. Po chvíli se znovu objevil a mávnutím přivolal své kolegy.

"Skupiny A a B vpřed!" řekl Howard do taktické vysílačky. Popadl svou pušku a utíkal ke dveřím.

14 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, 11:53 KYJEV

Od okamžiku, kdy Julio Fernandez omráčil strážného, až do doby, kdy oba týmy dorazily do skladiště, uplynulo necelých pětačtyřicet vteřin. Dokonalé.

Teď zbývalo jen čekat.

Byl tu výtah, ale pojistky byly vypnuté, takže nefungoval. Jediná cesta, jak sejít z druhého patra, vedla přes dvě schodiště. Dveře pod jedním z nich byly zavřené zvenčí - pane, to by byla krása při požáru. Howard nechal u těchto dveří dva muže, zatímco další muži zvenčí sledovali okna. Tudy se nikdo ven nedostane.

Druhé schodiště bylo široké a rovné, dveře pod ním byly odemčené. Tudy vyšli nahoru a tudy sejdou dolů.

Howard rozmístil své muže tak, aby nebyli shora vidět. Dokud nevydá rozkaz, zůstanou všichni v úkrytu.

Howard si chtěl sám obléknout oděv omráčeného strážného a hlídat u dveří - ale pak mu seržant připomněl, že by to nebyl nejlepší převlek - pokud ovšem ti banditi nejsou barvoslepí.

"No dobře, tak to udělejte vy. Mimochodem, co jste to měl v tom kastrólku, kterým jste praštil toho chlápka?"

"Šest kilo střeliva, pane. Všechno zabaleno v koženém vaku. Hrubé násilí je občas nejúčinnější."

Hlídačovo oblečení si tedy oblékl Fernandez, tvář schovával ve stínu, aby, až schůze skončí a teroristé se zvednou k odchodu, měli pocit, že dole je stále vše v pořádku.

Howard si našel místo za kupou dřevěných palet, a za ní se schoval. Mezerou mezi paletami bylo poměrně dobře vidět na spodní část schodiště. Cítil lesní vůni neopracovaného dřeva a maziva ze strojních součástí v krabicích. Taky cítil, jak se nervozitou potí.

Jakmile bude většina spiklenců dole, pustí se do nich. Odhadoval, že zbraně nebudou mít nijak vystavené, a pokud se jim nepodaří tasit opravdu hodně rychle, nebudou je mít čas beztrestně použít. Pak pochopí, že jsou v pasti a že odpor nikam nevede. Takhle si to aspoň představoval. Kdyby se mu podařilo dostat je všechny živé, bylo by to úplně nejlepší. Vyšetřovatelé si s nimi už poradí.

Po schodech se blížily hlasy hovořící rusky a ukrajinsky a s nimi i klapot bot. To je ono. Zhluboka se nadechl.

Hlavně to nezvorat, Johne-

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, 00:53 SAN DIEGO

Ružjo se posadil na posteli, srdce mu rychle bušilo. Navzdory klimatizaci byl celý zpocený, nohy měl zamotané do prostěradla.

Odkopl přikrývky, přehodil nohy přes okraj postele a vstal. V pokoji byla tma, jen ze dveří do koupelny pronikal proužek světla. Zamířil k nim a podrbal se na zarostlé hrudi. Nenechal v koupelně rozsvíceno proto, že by se snad potmě bál, bylo to spíš z praktických důvodů: ona noční můra jej budila poměrně pravidelně, a často k tomu docházelo v pokoji, v němž nikdy předtím nespal. Rozsvítit lampu a v ostrém světle pak hledat cestu do koupelny mu

připadalo.. . příliš. Za ta léta laciných pokojů a rychlých přesunů se naučil jedno: nechat na záchodě rozsvíceno, přivřít dveře tak, aby zůstala jen škvírka, a úlevu pak hledat u světla. Být věřící, možná by v tom objevil určitý metaforický význam, ale víru ve Všemohoucího Ružjo v duši neměl, měl-li vůbec duši.

Žádný bůh hodný toho jména by totiž nenechal Annu zemřít tak mladou.

Kromě zrcadla nad umyvadlem bylo další po obou stranách a proti záchodové míse - taková hloupost, dávat zrcadlo sem - copak se někdo chce na sebe dívat i tady? V zrcadlech se odrážel jeho zevnějšek, jež jej téměř vždy překvapil, jelikož se moc často neprohlížel. Zrcadla říkala, že je urostlý, svalnatý muž, má krátce ostříhané hnědé vlasy, jež mu na spáncích začínají šedivět. Vypadal na svých čtyřicet let, možná o trochu víc, a v očích, přestože byly ještě poněkud rozespalé, se mu zračily chladnokrevnost a zkušenosti. Tyhle oči viděly umírat hodně lidí. Patřily muži, který byl zodpovědný za víc než jen několik těchto smrtí. Ale jeho metody byly aspoň rychlé. Zraněné nenechával dlouho trpět v bolestech.

Dokud žila Anna, nezkoumal své nitro tak zevrubně. Nebylo to nutné. Kladla mu hluboké otázky a často na ně sama odpovídala. Jemu stačilo poslouchat, usmívat se a přikyvovat, nechat ji o těchto věcech hovořit. Po jejím odchodu se na určitou dobu zcela uzavřel, nedělal nic krom životně důležitých úkonů, nechtěl vzpomínat, přemýšlet, cítit. Až později, když se rána změnila z prudkého lijáku na drobný, ale neutuchající déšť, pak teprve strávil chvíli ve svých myšlenkách. Vrátil se k tomu, v čem se vyznal nejlíp a co se mu stále dařilo - jen už ho to netěšilo. Jeho pýcha, že dokáže zabíjet skutečně bravurně, se podstatně zmenšila. Prostě to dělal. A bude v tom pokračovat tak dlouho, než mu to někdo oplatí.

Vymočil se, sklopil víko mísy, nespláchl a vrátil se do své pronajaté postele. Dlouho ležel potmě, ale spánek se k němu nevracel. Nakonec vstal a rozsvítil. Protáhl se, posadil se na podlahu a začal posilovat břišní svaly. Udělá to stokrát, pak sto kliků až do chvíle, dokud nebude mít sílu udělat ani to, ani ono. Občas to pomohlo. Někdy se unavil natolik, že vyčerpáním usnul.

Někdy ale zůstal jen hrozně unaven, a přece vzhůru. To nebývalo nejlepší.

Bohužel však ani nejhorší.

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, 11:54 KYJEV

"Teď!" řekl Howard do mikrofonu. Zároveň vystoupil ze svého úkrytu a zvedl pušku k boku. "Ani hnout!" zakřičel ukrajinsky větu, kterou jej naučil Fernandez.

Na chvilku se skutečně nikdo ani nepohnul. Teroristi, z nichž většina už sešla ze schodů a jen dva ještě stáli na schodišti, se zarazili, bezpochyby šokováni tím, že se najednou z úkrytů vynořuje víc než desítka ozbrojených mužů a míří na ně puškami.

Pak jeden z teroristů cosi vykřikl, nejspíš nadávku, ačkoli Howard nerozuměl. Muž strčil ruku do kapsy a vytáhl malou pochromovanou pistoli...

Kdosi vypálil dvě střely - bum! bum! - a muž se svalil.

Všechno proběhlo velmi rychle. Většina teroristů se pokusila vytáhnout zbraně.

Jeden z nich si všiml, jak je to hloupé, a zakřičel: "Nět! Nět!" jenže pozdě.

Rozkazy, jež Howard vydal svým jednotkám, byly jasné - pokud možno zajmout muže živé, ale má-li být někdo zastřelen, pak hlavně ať to nejste vy.

Čas se zastavil, protahoval se, a Howard měl pocit, jako by mu před očima běžel film, a on jej sledoval z první řady v kině. Viděl trochu zkresleně, ale slyšel dokonale. I v přestřelce, jež v tom skladišti zněla až nepříjemně silně, zřetelně rozeznával křik mužů i dopad prázdných nábojnic na betonovou

podlahu cink, cink, cink!

Jeden vousatý muž zvedl od opasku cosi, co vypadalo jako luger z první světové války, a chtěl zamířit, ale zabránilo mu v tom několik střel z poloautomatické pušky, které ho zasáhly do hrudi.

Muž, který vykřikl "Nět!", se zhroutil na podlahu, hlavu si přikryl dlaněmi, schoulil se do klubíčka a nepřestával panicky křičet.

Muži na schodech se otočili a chtěli utéct tam, odkud přišli.

Hubený, proplešatělý muž s chybějícím zubem vytáhl pušku s upilovanou hlavní a namířil ji na Howarda. Howard vnímal tak ostře, že si dokonce všiml prstenu na mužově pravém prstu. Otočil prst kolem spouště.

Howard neměl čas zvednout pušku k líci a zamířit. Trhl puškou, jako by to byl bajonet a stiskl spoušť. Velká puška sebou škubla jednou-dvakrát-třikrát! Hlaveň se po druhé a třetí ráně poněkud zvedla. První kulka zasáhla muže do hrudní kosti, druhá do spodní části krku a třetí dopadla na ustupující vlasovou čáru. Howard viděl, jak se z rány na hlavě zvedl tmavočervený oblak.

Jedna by bohatě stačila. Třicítky jsou takové všechny, dobrý zásah je bezkonkurenční prostředek, jak zastavit útočníka. To žádná pistole nedokáže, ale náboje ráže 7.62 mm, to je věc...

Mrtvý muž se neuvěřitelně pomalu skácel k zemi. Život dal, život vzal, země vstává a propadá se, čas otupí i ostré hroty...

Když muž dopadl na beton, bitva skončila.

Howard si uvědomil, že mu zvoní v uších a nos se mu plní zápachem spáleného střelného prachu. Ježíši!

Jeho muži se dali do pohybu a zajistili zbylé teroristy. Dva Ukrajinci vyběhli po schodech, ale pochopili, že další únikové východy jsou též blokovány. Se zvednutýma rukama se znovu vrátili dolů po schodech. Muž, který křičel, bitvu přežil. Když se rozplynul dým, zjistilo se, že z jedenadvaceti teroristů jich je devět po smrti, šest zraněno - dva tak vážně, že jim Howardovi lékaři nedávali velkou naději, další čtyři se zraněními neohrožujícími život. Zdravotníci jeho jednotky byli na místě a odváželi mrtvé a raněné.

Nikomu z Howardových jednotek se vůbec nic nestalo.

A on sám zabil muže, tváří v tvář, protože ten muž ho chtěl zabít.

"Pane," řekl Fernandez, "měli bysme odsud zmizet."

"Souhlasím, seržante." Podíval se na hodinky. Ještě není ani poledne. Pane jo.

Podle Huntera mají ještě asi deset minut, než budou muset místní úřady přestat předstírat, že nic nevidí, a zakročit. "Zabalte to," řekl Howard svým lidem. "Jo, hm, dobrá práce."

Několik z nich se usmálo, vzrušení z boje už mizelo. Cítil se unavený, starý a náhle posmutnělý. On i jeho muži byli lépe vycvičeni, lépe vyzbrojeni a měli na své straně moment překvapení. Nebyl to boj, bylo to jednoznačné přepadení. Tito takzvaní teroristé neměli sebemenší šanci.

Jakou radost může mít člověk, když přechytračí hlupáka? Nebo když předběhne vězně v okovech? Pramalou. Přesto - vůbec to nezvoral. A to není málo.

15 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, POLEDNE QUANTICO

Toni Fiorellaová procvičovala sempok a depok, pohyby, s jejichž využitím může bojovník přejít rychle ze stoje do sedu, a přitom stále dbát na svou obranu. Řádné provedení těchto cviků vyžadovalo velkou dávku rovnováhy a síly v nohou a Toni se je snažila zahrnout do každého svého cvičení. Silat zahrnuje

bojové techniky pro zápasy na zemi, nicméně součástí tréninku je i schopnost rychle vstát. Nikterak to ale neprospívá kolenům.

Když Jesse Russell vstoupil do tělocvičny, ztěžka oddychovala a byla celkem zpocená. Tentokrát žádné šortky. Měl na sobě vybledlé černé tepláky, velké černé triko a tenisky.

"Ahoj," pozdravil.

"Dobrý den, pane Russelle."

"Rusty. Prosím."

"Tak dobře, Rusty."

"Jak ti mám říkat v hodině? Na znamení úcty? Sensei? Sifu?"

"Termín, který se používá pro učitele, je ‚guru'."

Usmál se. "Vážně?"

"Velká část indonéské kultury pochází z pevniny, zčásti z hinduismu a islámu."

Zasmál se.

Toni zvedla obočí.

"Jen jsem si tak představil," řekl Rusty, "jak půjdu za kamarádem a řeknu mu:‚Dneska jsem byl u svý guru.' ‚Fakt, ty ses dal na meditace?' ‚No, ani ne, spíš se učím, jak někoho pěkně nakopat'."

Toni se usmála. "Myslíš to s tím učením vážně, Rusty?"

"Ano, myslím. Pět let jsem se věnoval taekwondu a jsem si poměrně jist, že se v převážné většině situací o sebe dokážu postarat, ale spíš při delších zápasech. Tenhle tvůj rychlý styl mě překvapil. Opravdu bych se to chtěl naučit."

"Dobře. Musíš si dát pozor hlavně na tři věci: základnu, úhel a rovnováhu. A jeden ze základních principů je založen na zaujetí středové linie - musíš kontrolovat oblast před svým tělem a hlavou a před tělem a hlavou tvého soupeře. Ukážu ti první djuru. Sleduj mě, pak ti to vysvětlím."

Přikývl. "Ano, madam."

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, POLEDNE QUANTICO

Když se Alex Michaels obtěžoval s obědem, jedl obvykle na svém pracovním stole. Sekretářka jeho oddělení si od něj vzala objednávku, zapsala ji na seznam, a ten pak poslala do rozvážkové služby, jejíž zaměstnanec přivezl jídlo do recepce chvíli po poledni. Než byla tato rozvážková služba vybrána jako oficiální dodavatel, Net Force prověřila zázemí majitele firmy, jeho ženy a dětí, i minulost muže, který jídlo rozvážel. V současném zpřísněném režimu to bylo ale tak, že když si chtěl někdo nechat přivézt jídlo, jeden z agentů musel osobně donést objednávku do obchodu a na přípravu pokrmu dohlédnout. Bezpečnostní opatření byla přísná, a aby ne - proč by měl člověk po někom střílet, když mu může otrávit jídlo?

Alex ten sendvič, bramborový salát a sterilované, na čtvrtky nakrájené okurky, se kterými bylo jídlo dodáváno, pojídal bez většího potěšení. Obyčejně si objednával to samé.

Ve dnech, kdy mohl na pár minut vypadnout ven, dal přednost novým restauracím pár mil odsud. Když bylo dobré počasí, vzal z krytého skladiště zahálející trojkolku.

Dnes bylo počasí o něco chladnější než dříve, už nebylo tak teplo a dusno, zkrátka ideální počasí na projížďku. S trojkolkou mohl vyjet i na silnici, ale od plotu vedla stezka pro běh a jízdu na kole, a ačkoli byla dvakrát delší, byla to mnohem příjemnější projížďka. Od Dayovy vraždy uplynuly dva týdny a za tu dobu nedošlo k žádnému útoku na federální úředníky - pokud ovšem nepočítáme případ soudce z Devátého obvodu, kterého žena praštila pánví, když se hádali kvůli jeho nevěře - takže bezpečnostní opatření trochu povolila. Teď šlo jen o to, mít se na pozoru, ale Alex nemusel chodit všude s bodyguardy.

Obul si boty na cyklistiku, oblékl šortky a triko, do malého batohu přidal taser, doklady a virces a nasadil si helmu. Vyšel ven ke skladišti kol. Trojkolka ho stála dva týdenní platy, i když ji koupil použitou, ale jízda na ní ho hodně bavila. Na nejlehčí převod mohl vyjet sebeostřejší stoupání v okolí, i když trochu s potížemi, a na rovné silnici bez aut mohl jet skoro šedesátkou. No, možná o něco méně, ale měl přitom pocit, jako by letěl. Byl to dobrý způsob, jak se udržet v kondici, když zrovna neběhal, a to v poslední době moc neděla. Trénink byl většinou první, co oželel, když se mu nahromadila práce. Nebylo těžké si to rozumově zdůvodnit - na běh nebo posilování je přece čas vždycky, ne?

Posadil se na sedadlo, zasunul chodidla do klipsen a navlékl si rukavice. Chytil se řídítek. Dnes se chtěl projet o kousek dál - cítil se nějaký ztuhlý. Jídlo bylo pouhou záminkou, aby někam jel. Možná se cestou zpátky jen staví někde na něco k pití.

Projel vrátnicí a zamířil na cyklistickou stezku.

Udržoval poměrně těžký převod, ačkoli šlapat takhle pomalu nebylo zrovna jednoduché. Páku od přehazovačky měl na pravé straně pod sedlem a mohl snadno přehodit, když byl převod příliš těžký.

Minul několik lidí, jež znal ze základny, i oni využili pauzu na oběd k běhu, a mávl na ně nebo je pozdravil. Pak dojel jednu mladou ženu v přiléhavém červeném triku a těsných šortkách s batohem na zádech, která běžela poměrně rychle jeho směrem. Měla dokonalou

postavu. Obdivoval hru jejích stehen a zadních partií. Když ji předjížděl, prohlédl si ji i v zrcátku na řídítkách, ale její obličej nepoznal. Bylo tu moc lidí. Třeba je od námořnictva, jedna ze stážistů v FBI, možná pracuje v kanceláři. Nebo třeba bydlí ve městě a tudy se vrací.

V poslední době, i přes to, co stále cítil ke své ženě - bývalé ženě - získával neurčitý pocit, jejž ani trénink a dlouhá pracovní doba ani piplání se s prowlerem nemohly docela zahnat.

Vzdychl, přehodil na těžší převod a šlapal ještě usilovněji. Dříve nebo později se bude muset znovu začít v téhle otázce nějak angažovat, nedokázal si představit, že zbytek života stráví jako mnich. Ještě na to není čas. Schází mu ovšem trénink - a myšlenka na to, že požádá nějakou ženu o schůzku, byla prozatím stále nad jeho síly.

Asfaltová stezka se vlnila mezi vzrostlými stromy, jejichž listy rychle žloutly a zlátly. O kus dál se cesta vinula kolem nového areálu, kde se nacházely převážně kanceláře nebo skladiště. Tmavočervený vysokozdvižný vozík nesl kupu dřevěných palet na ještě větší hromadu u plotu. Motor trochu zachraptěl, řidič nechal klesnout palety a odjel.

Michaels se usmál. Jedno léto, když byl na střední škole, taky jezdil s ještěrkou v závodě na zpracování hliníku, převážel pláty a tyče na velké ploché tahače. Jakmile se do toho člověk dostal, byla to v podstatě jednoduchá práce. Šlo o to náklad zvednout a o kousek dál složit, a jedinou starostí bylo, aby to nespadlo. Když se několik tun kovu svezlo z vidlic, ozvala se vždycky rána jako z děla, navíc většina zaměstnanců podniku pak zastavila svou práci a začala tleskat. Jako když upustíte talíř ve školní jídelně.

Je to tak, jak se říká: život je jako střední škola - jen větší.

Dorazil na dlouhou rovinku, k další zatáčce to bylo skoro kilometr, a zařadil nejtěžší převod. Ze všech sil se opřel do pedálů, díky klipsnám mohl zabírat nahoru i dolů. Po několika desítkách metrech se mu nohy skutečně zahřály a v půlce projížďky mu stehna i lýtka doslova hořela. Podíval se na tachometr. Padesát. To jde. Měl namontované přední sklo, ale bez nainstalovaného rychlého převodu nemohla trojkolka dosáhnout o mnoho vyšší rychlosti.

Předjel dalšího cyklistu, který šlapal vytrvale, ale pomaleji. Měl na sobě Červenožluté oblečení a jeho kolo bylo jedním z těch Švýcar-

ských exemplářů s karbonovým rámem, jejichž cena je oproti trojkolce

nejméně dvojnásobná. Když jej Michaels míjel, muž zamával. Nejspíš si naordinoval šedesát, sedmdesát kilometrů a sprint si nechává až na konec. Michaels věděl, že ani po téhle vzdálenosti by s ním nedokázal držet krok, pokud je to opravdový nadšenec. Ti totiž bývají úplně šílení.

Bylo mu stále větší horko, ale Alex šlapal dál, nepolevoval. Když byl od zatáčky asi sto padesát metrů, dovolil si oddech. Zpomalil a projel zatáčkou. Nebyla moc dobře klopená. Být o pár stupňů sklopenější, mohl jí projet v plné rychlosti. Tušil však, že projektanti nechtěli, aby chodci a běžci v zatáčce při dešti klouzali dolů. A deště tu nebyly nijak neobvyklé.

Cítil se dobře, byl rád, že dělá něco pro tělo. A rozhodl se, že to bude dělat častěji.

*****

ÚTERÝ, 21. ZÁŘÍ, 12:09 QUANTICO

Když terč projel kolem ní, Selkie zpomalila svůj běh. Samozřejmě ji viděl, a pokud je to normální heterosexualní muž, rozhodně ji nemohl v těch červených šortkách přehlédnout. Postavu měla dokonalou, a ačkoli běh nebyl její nejoblíbenější disciplínou, dokázala v případě potřeby uběhnout pár kilometrů bez újmy na zdraví.

Skutečnost, že ji terč viděl a s velkou pravděpodobností si prohlížel její zadek, nic neznamenala. V tomhle oblečení ji už neuvidí.

Mohla ho zabít, když ji míjel. Klidně mohla ze svého batůžku vytáhnout ten malý revolver S&W ráže .38 a vystřílet všech pět nábojů nic netušícímu muži do zad. Sundala by ho z té jeho trojkolky, znovu by nabila, klidně by k němu došla a vpálila by mu ještě několik nábojů do hlavy. I kdyby ji nakrásně někdo viděl, bylo velmi nepravděpodobné, že by se mu podařilo ji zastavit. S revolverem uměla zacházet velmi obratně, předčila by i experta, přinejmenším by se vyrovnala ostřelovačům s virtuálními pistolemi při bojových cvičeních, a to bez ohledu na krátkou hlaveň a nepřesná mířidla. Šlo o jeden z jejích pracovních nástrojů a ona byla ve svém oboru nejlepší.

Taková vražda by ale nebyla elegantní. Namířit zbraň a vystřelit umí každý, ale expert nemůže najít v tak jednoduché metodě žádné potěšení. Potřeby klienta musí samozřejmě dostat přednost. Někteří klienti chtějí mít jistotu, že terč je skutečně po smrti. Chtějí tedy hodně krve. A někteří dokonce požadují suvenýry - prst, ucho -nebo jiné, méně viditelné části těla. Selkie neměla mučení ve zvyku a obyčejně nebrala narychlo ujednané kontrakty, ale pokud klient požadoval anatomický důkaz o tom, že je terč zlikvidován, obvykle ho dodala. Ti, kdo ji o takovéhle věci žádali, ji už víckrát nekontaktovali. Klienti, kteří požadují části těl, aby si je mohli vystavit ve sklenici, většinou někoho pěkně naštvou, a dostanou se do vlastních potíží.

Kývla na pozdrav jednomu běžci, který běžel proti ní, ale vyhnula se mu pohledem.

Dobří zabijáci zlikvidují svůj terč a vytratí se.

Nejlepší zabijáci umějí svůj terč zlikvidovat a ještě to zaonačit tak, aby nikoho ani nenapadlo, že k nějaké vraždě vůbec došlo. To bylo mnohem větší uspokojení. Nedostala žádné instrukce, jak má její terč zemřít, a pohrávala si s myšlenkou, aby to vypadalo jako přirozená smrt nebo možná sebevražda. Má to pod kontrolou, zvolila si to sama.

Jako vždy.

16 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 22. ZÁŘÍ, 9:00 WASHINGTON, D.C.

Zazvonilo a Tyrone Howard se připojil k proudu studentů, který se valil ze tříd na zašlé chodby Eisenhowerovy střední školy. Všiml si, jak Sean Hughes před ním do někoho zezadu vrazil a ramenem jej odstrčil stranou. Hoch tvrdě narazil do skříněk. Oklepal se, otočil a chystal se něco říct - pak ale viděl, kdo ho napadl, a změnil názor.

Skutečně velmi dobré rozhodnutí.

Tyrone zpomalil, aby se moc nepřiblížil. Hughes měl postavu býka, měřil metr osmdesát, vážil skoro metrák, bylo mu patnáct a byl o dva roky starší než většina jeho spolužáků. Byl to magor, který nejméně dvakrát propadl, absolvoval nepočítané letních škol, vyměnil několik soukromých učitelů a realizoval se tím, že buzeroval všechny, kdo byli inteligentnější než on - což byl ve škole skoro každý, snad s výjimkou žáků tříd pro mentálně postižené. Ale možná i několik z nich mělo víc rozumu než on. Hughes měl ve škole přezdívku, jakou se mu ale nikdo neodvážil říct do očí.

"Metodik je dneska zase v ráži, co?"

Tyrone se podíval vlevo a uviděl, že se na něj zubí James Joseph Hatfield.

Označení "metodik" vzniklo z iniciál M.D. Ty pocházely z pojmenování "mameluk debilní" a "mastodont", neboť tak Hughesovi ří-

kali lidé od počítačů. Tyrone netušil, kdo vymyslel tu první přezdívku, ale o to nešlo. Hughes měl všechnu grácii a rozumové schopnosti onoho pravěkého tvora nadopovaného uspávacími prášky.

Jimmy Joe byl kluk ze západní Virginie, malý, tak bledý, že skoro svítil, a s tak špatným zrakem, že místo čoček musel nosit silné brýle. Ve škole patřil mezi nejlepší odborníky na síť, držel rekord v tom, že nejrychleji dokončil prvních deset úrovní hry "Temná zákoutí naprosté zkázy". Tento rekord platil nejen na škole, ale i mimo ni. A byl to Tyronův nejlepší přítel.

"Ahoj, Jimmy Joe. Jak je?"

"Té dé dé, Tyrone." Což znamenalo TDD - tok dat dobrý.

"Hele, mluvil jsem s Jayem Geem. Potřebuje naši pomoc."

"Jay Gee potřebuje naši pomoc? Kecy."

"Bez keců," řekl Tyrone. "Někdo na ně má zálusk."

"To není žádná novinka, kámo. Na ně má pořád někdo zálusk."

"Jasně, souhlas, ale tohle je něco jinýho. Nějakej klasa programátor chce poděl at celej web."

"Stopro?"

"Stopro."

Jimmy Joe zavrtěl hlavou. "Přemejšlej. Když ho nechyt Jay Gee, jak ho máme chytit my?"

Měl pravdu. Jay Gridley měl v počítačové komunitě skvělou pověst.

"Máme přístup tam, kam on nechodí," řekl Tyrone. "Můžeme využít naše fígle."

"Jo, to jo, to je jasný. Můžu indukovat a dekukovat linky, projít samoty. To můžu zkusit. Taky by šlo vypustit průzkumný torpéda. Znám se s několika lidma z CyberNation, mají tam hodně dobrý sítě. Nechtěl by ses přidat? Myslím k CyberNation?"

"Vždycky si představím, co by na to řekl táta, kdyby se mu doneslo, že jsem to zkusil," namítl Tyrone.

"Rozumím. Můj by asi vyhodil pojistky, ale je to tam fakt dobrý. Ale tohleto je vážně příliš. My že máme dělat pro Jaye Gee."

"Jo-"

Tyrone narazil do zdi. Jenže to nebyla skutečná zeď, ale Metodik.

"Čum, kam šlapeš, blbe!"

Tyrone uskočil o dva kroky zpět. Přestal dávat pozor. Metodik zjevně zapomněl, kam má namířeno, a zastavil se, aby si to promyslel. Hloupé. Ale ne tak hloupé jako narazit mu přímo do zad!

"Promiň!" omlouval se Tyrone.

"Jo, prominu," začal Metodik, "ale až tě rozmáčknu-"

Než však stihl výhrůžku dořící, prošla kolem Belladonna Wrightová, a za ní se vznášela vůně nějakého dráždivého sexy parfému.

Metodik přestal přemýšlet úplně. Ohlédl se za Bellou - Tyrone též - byl na ni skutečně hezký pohled. Měla na sobě miniaturní sukýnku a tričko a nesla se na svých korkových pantoflích. Nejhezčí holka v celém D.C. Metodik na ni mohl pomýšlet asi podobně jako na to, že když bude mávat svými velkými dlaněmi, tak doletí až na Měsíc. To mu ovšem nebránilo v tom, aby se podíval - víc si ale dělat netroufl. Bellu si totiž v současnosti nárokoval Herbie "Kostilam" LeMott, kapitán zápasnického družstva epitomeské střední školy. Byl starší a i Metodik vedle něj vypadal jako tintítko. Když se jednou k Belle přimotal Theo Hatcher a "nedopatřením" jí sáhl na zadek, měl pak šest týdnů ruku zalitou do sádry, kterýžto doplněk mu opatřil LeMott. Bella by mohla nechat rozlámat každého kluka ve škole, stačila by jí k tomu pouhá dvě slůvka zašeptaná Kostilamovi do ucha. A to si uvědomoval i Metodik.

Jimmy Joe chytil Tyrona za ruku a táhl ho, odkud přišli. "Mizíme, lovče, mizíme! Až mu mozek zase naskočí, musíme už být na úplně jiný adrese!"

Tyrone pochopil. S tímhle stopro souhlasil, žádný kecy. Určitým způsobem ho to ale štvalo. Sice se mu ještě umřít nechtělo, ale dříve nebo později bude muset s Metodikem něco provést.

Základním problémem ale pořád zůstávalo co podniknout a jak.

*****

STŘEDA, 22. ZÁŘÍ, 6:00

SAN DIEGO

Ružjo televizi nijak nezbožňoval, ale čas od času sledoval mezinárodní zprávy, aby zjistil, zda se nedozví něco o své domovině. Pustil

si CNN a šel si uvařit kávu v malém kávovaru. Káva byla dávkovaná a vyčichlá, ale pořád to bylo lepší než nic.

I tuto noc měl zlé sny. Poté, co se mu podařilo ještě na hodinu, na dvě usnout, se znovu probudil a věděl, že už nemá smysl to zkoušet. Kdysi se v armádě seznámil s jedním člověkem, který prý byl schopen usnout i u jídla. Ružjo tak dobrý nebyl, ale když byl vojákem, naučil se žít i s minimálním odpočinkem, pak odpočíval, kdykoli to šlo. Stačily mu dvě hodiny denně.

Vzal si kávu a vrátil se před obrazovku.

V Idahu se členové jisté sekty zavřeli do stodoly a zapálili ji, aby se prý osvobodili od hmotného těla a spojili se se svým bohem. Ružjo netušil, jak moc jsou teď svobodní, ale jejich těla byla skutečně dobře propečená, alespoň soudě podle obrázků v televizi.

Ve Francii zase demonstrující studenti napadli kordon policistů před hotelem, kde měl promluvit francouzský prezident. Devět demonstrantů bylo hospitalizováno se zraněními způsobenými gumovými projektily, další dva stejným zraněním podlehli.

V Indii se následkem povodní utopilo dvě stě lidí, nepočítané posvátných krav a pod vodou se ocitlo i několik vesnic.

Na ostrově Kjúšú zemřelo devětaosmdesát lidí v sutinách domů, které se zhroutily následkem ničivého zemětřesení. To způsobilo obrovské škody ve městě Kagošima. Během zemětřesení též došlo k nehodě nového rychlovlaku, jenž právě ostrovem projížděl, a to poté, co se před vlakem najednou propadla země o šest metrů. Při nehodě šedesát lidí zemřelo a více než tři sta lidí utrpělo zranění.

O Čečně CNN mlčelo.

Ružjo usrkával onu nekvalitní kávu a vrtěl hlavou. Vzhledem k neradostnému tónu ostatních zpráv byl rád, že o jeho domovu neříkali nic. Svět není vůbec bezpečný, všude panuje bída. Na celém světě budou lidé oplakávat ztrátu svých blízkých, příbuzných nebo přátel, kteří zemřeli při nehodách, nemocech nebo

vraždách. V těch vzácných okamžicích, kdy jej jeho práce přiváděla do rozpaků, mu stačilo pustit si televizi, přečíst si noviny nebo si jen s někým popovídat. Život je plný utrpení. On sám není víc než pouhá kapka v moři bídy. Co na tom záleží, když vezme člověku život? Kdyby to neudělal on, udělal by to někdo jiný nebo něco jiného. Koneckonců na tom vlastně vůbec nezáleží.

Ozvalo se pípání jeho vysílačky. Usrkl kávu a podíval se na displej. Ne, nezáleží na tom. A i kdyby - mohl se spolehnout, že ani v budoucnu nebude mít o černotu nouzi.

*****

STŘEDA, 22. ZÁŘÍ, 16:45 WASHINGTON, D.C.

Selkie seděla nahá na malém kuchyňském stole a prohlížela si svou hůlku.

Prohlížela si dřevo, není-li odřené nebo nalomené. Jednou za několik měsíců vzala jemný smirkový papír a saténovací olej, aby tento již tak jemný kus dřeva ještě více vyhladila a vyčistila. Hůl byla sice z tvrdého dřeva, ale snadno se odírala, a Selkie měla ráda, když se hůl leskla. Výrobce doporučoval minerální olej, ale po něm nebyl povrch tak pevný. A taky tak příjemně nevoněl.

Pořádné provedení trvalo pár hodin, ale jedna z prvních věcí, které pochytila od svého otce, bylo dobře o své náčiní pečovat, aby ji při používání nezradilo. Chlapíci, kteří tyhle dřevěné zbraně vyrábějí, odvádějí špičkovou práci. Měla od nich pět holí pro tři různé styly, k tomu ještě hůlky escrima a na zakázku vyrobený pár šestipalcových holí yawara.

Hůl, kterou nejradši používala v okamžiku, kdy neměla pistoli, byl model Běžný souboj. Byla z hikory, měřila devadesát centimetrů, měla světlou barvu a uvnitř byla dutina o průměru dva a půl centimetru. Do ní byl zasazen násadec zakončený napodobeninou zobáku plameňáka. Hikora je na pouliční použití nejlepší, je těžší než turnajové modely z ořechového dřeva a odolnější než dub. Koncová část vyřezávaného háku - neboli rohu - byla natolik ostrá a nevypočitatelná, že by opravdu dokázala uškodit. Na spodním konci hole byl zaoblený, bezelstně vyhlížející bod, jenž po doplnění gumové koncovky umožňoval použití hole i pro podpírání. Do násadce bylo vyryto několik ozdobných zářezů, jež měly sloužit jako rukojeť.

Tu hůl měla doma. Ta, kterou si právě prohlížela, model Instruktor, byla s předchozím typem téměř totožná, ale násadec byl o vlásek širší a roh nebyl špičatý, ale zaoblený. Tato hůl se víc podobala

hůlce, se kterou by se procházela starší dáma. Nemělo by smysl, aby se nějaký přepečlivý polda začal zajímat o ostrý roh a vyptávat se: Ale, babičko, pročpak máte tak ostrou hůlku...

Zbraň se zdála být v pořádku, takže Selkie odešla z kuchyně svého pronajatého bytu do obývacího pokoje, kde si postavila cvičný terč. Byl to kus jedenapůlpalcové hliníkové tyče zakončený šroubem. Tyč byla obalena polštářem s biogelem, s tím samým, jaký se používá při vycpávání cyklistických sedadel nebo vystýlání podrážek běžeckých bot. Gel byl pak překryt napnutou jelenicí a přelepen izolační páskou. Nebylo to úplně totéž jako lidské maso a kost, ale pro její účely to stačilo. Doma měla podobného cvičného panáka, takže mohla zkoušet mnoho úderů, ať už se zbraněmi, nebo jen rukama a nohama. Na ulici musel stačit pouze jeden úder.

Najednou si představila, jak se snaží tohohle panáka pronést se svými zavazadly do letadla a jakou reakci by asi vzbudila, a usmála se.

Z očního důlku terče vedlo slabé nylonové lanko druhého háku, který přišroubovala ke stropní traverze. Druhý konec lana přivázala ke klice. Tak mohla nastavit výšku terče. Právě teď byl ve výšce kolen. Ta jsou pro hole ideálním terčem - zlomené koleno je velkým oslabením pro jakýkoli bojový styl.

Kroužila kolem terče, několikrát se nadechla a vydechla a zaujala své základní postavení, hůl měla před sebou opřenou o podlahu a oběma rukama

svírala násadec. Uvědomovala si, že nebýt zatažené závěsy, určitě by vypadala velmi zajímavě: nahá žena s hůlkou u klína stojící uprostřed pokoje, ve kterém visí cosi podivného ze stropu. Usmála se. Vždycky ráda trénovala nahá, cítila v tom něco prapůvodního.

Soustředila se. Ještě ne. Ještě ne...

Krátkým obloukem zvedla hůl ze země, pravou rukou ji chytila v polovině, levačkou stiskla vyřezávanou rukojeť, aby dodala ráně na síle.

Když dřevo dopadlo na obalenou tyč a ozvalo se duté bum!, pocítila velké uspokojení. Dobrý zásah.

Otočila hůlku, zachytila terč násadcem, přitáhla jej k sobě, pak hůl přetočila a udeřila terč z opačné strany.

Další kvalitní úder, terč se zastavil a přestal se houpat.

Správně!

Přitáhla si hůlku zpět, přidržovala ji jako kulečníkové tágo a její konec vymrštila vpřed. Zasáhla terč tak vysoko, až se zakymácel.

Správně.

Šlo jen o trénink, ale Selkie přesto byla v zóně - ve smrtící zóně. A nikde jinde nebylo tak živo.

17 KAPITOLA

*****

PONDĚLÍ, 27. ZÁŘÍ, 15:00
MAINTENON, FRANCIE

Plechanov seděl ve staré kamenné zvonici a na kolenou měl položenou pušku Mauser Gewehr model 1898 s dlouhou hlavní. Vážila čtyři a půl kila, byla velmi přesná, používaly se do ní náboje ráže 7.92 mm a na vrchní straně měla teleskopická mířidla M73B1. Ačkoli mířidla byla americká, původně používaná pro pušku Springfield 1903, určitá část této optiky se dostala až do Německa. Bylo to poněkud ironické, zvláště vzhledem k jejich původně zamýšlenému účelu. Vinou dlouhého závěru byla puška poněkud pomalejší a do zásobníku se vešlo pouze pět střel, ale vzhledem k velké vzdálenosti zbude dost času na útěk, i přes relativně nízkou operační rychlost.

Zvonice kostela byla nejvyšším bodem v pohledné bezejmenné vesnici jihozápadně od Maintenonu a nabízela dobrý výhled na blížící se armády. AEF - Americká expediční armáda - se do první světové války zapojila pozdě, ale přece už dorazila, a pomůže zvrátit vývoj bojů. Nedávné bouře v okolí s sebou přinesly velké deště, a tak se jedna z amerických brigád teď brodila zabahněnými poli pod Plechanovovýma očima.

Spolu s Američany pochodovala mnohonárodnostní jednotka složená z ruských, srbských, čečenských, korejských, japonských, thajských, čínských a indických vojáků.

Plechanov si sundal z hlavy těžkou helmu a rukou si uhladil zpocené vlasy. Usmál se. Historická přesnost v tomto scénáři poněkud utrpěla, neboť během první světové války žádná z asijských zemí své vojáky na zdejší bojiště nevyslala, ačkoli Japonsko a Čína byly považovány za spojence Německa. Rozhodně zde však nebyli žádní Korejci ani Thajci - v té době dosud zvaní Siamci - ani Indové, pokud ovšem Britové nezařadili do svých jednotek několik Gurkhů nebo Bengálců. Britové jsou staří zbabělci, takže Plechanov měl pocit, že tomu mohlo tak být. Nepřipravil se na to dostatečně podrobně, ale nebylo to nutné. Při psaní tohoto programu si vzpomněl, že kdysi četl o tom, jak Brity rozzlobilo, když bengálský nabob, jistý Surádžud-Dau-láh, vyplenil v roce 1757 Kalkatu. Po bitvě nacpal 146 britských zajatců do těsné a velmi horké místnosti ve Fort William. Když je druhého dne propustil, zůstalo jich naživu

jen třiadvacet. Ostatní zemřeli, většinou na přehřátí. Tak se zrodila známá "kalkatská černá díra".

Pozor, starouši, odbočuješ. Radši se vrať ke svým povinnostem.

Plechanov si znovu nasadil helmu, přesedl si na prázdné bedny od vína a opřel si pušku o římsu pod okrajem věže. Mohl sice použít scénář s procházkou, ale jelikož prováděl tento úkol osobně - nikomu jinému nemohl věřit natolik, aby ho tím pověřil - domníval se, že bude vhodnější použít akčnější prostředí. Německý ostřelovač, který na dálku ohrožuje nepřátelské jednotky, mu připadal jako vhodný příměr. Ba přímo poetický.

Nabil a zamířil na obtloustlého amerického důstojníka, jenž mu připomínal karikaturu zaměstnance wallstreetské burzy, a to i přes uniformu. I s použitím dalekohledu byl muž na tu vzdálenost poměrně malý - Plechanov odhadoval, že to je skoro dvě stě metrů. Dalekohled byl zaostřen na sto metrů, takže Plechanov mířil o trochu výš, na hlavu, aby kulka příliš neklesla. Zhluboka se nadechl, zadržel dech, stiskl spoušť...

*****

Z počítače napojeného v New York City na federální banku odešly osobní údaje všech uživatelů na všechny připojené terminály...

*****

Tlustý Američan s kulkou v hrudi ještě ani nedopadl na zem, a Plechanov vyhodil prázdnou nábojnici a umístil do komory další náboj.

Aha. Támhle jde v čele svých mužů ten bělogvardějec se šavlí v ruce. Plechanov mu zamířil na krk, znovu zadržel dech, vystřelil...

*****

V Moskvě se vymazalo a následně přestalo fungovat počítačové spojení s Evropskou komisí zajišťující přenos statistik o vzájemném obchodě...

*****

Pak korejský důstojník, který volal na své vojáky, ať se ukryjí. Plechanov vyhodil další prázdnou nábojnici a nabil. Nashle, pane Kinte...

*****

V soulském podniku Kim Electronics došlo při výrobě čipu pro nový střediskový počítač k drobné změně nastavení uvnitř přístroje, který čipy vyráběl. Změna byla příliš nepatrná, aby si jí kontroloři všimli, ale stačila k tomu, aby ovlivnila určité části silikonových obvodů čipu. Virus byl časově omezen, takže nastavení se po čase obnoví, do té doby však dojde k poškození tisíců čipu. Výkonné a nákladné systémy, jež mají být těmito čipy kontrolovány, se tak změní na časované elektronické bomby, a je jen otázkou času, kdy vybuchnou...

*****

Na tom rozbahněném francouzském poli se jeden Ind rozhlížel kolem sebe a hledal, kde by se ukryl. Promiň, Paňdžábe, starý brachu, tady se nemáš kde schovat...

*****

U nově instalovaného dopravního počítačového systému v Bombaji došlo k přerušení obvodů s trojnásobnou redundancí. Na dopravní signalizaci všech dvou stovek hlavních tepen se rozsvítila zelená světla. Rovněž na kolejnicové signalizaci pro osobní i nákladní železniční dopravu se rozsvítil signál volno. K témuž došlo i na železničních přejezdech...

*****

Zbývala mu ještě jedna kulka. Bude ji muset použít, než se dostanou příliš blízko. Terč už si vybral. Přesunul hlaveň doprava. Siamský velitel měl v ruce pistoli a zuřivě z ní pálil. Na tuto vzdálenost nemohl Plechanova zasáhnout, i kdyby ho viděl, leda náhodou. Přesto se vyplatilo mít se na pozoru. Plechanov si vybavil poslední slova amerického generála Johna Sedgwicka, když hovořil k ostrostřelcům Konfederace během bitvy o Spotsylvanii: "Na tuhle vzdálenost nemůžou trefit ani slona..."
Usmál se.
Zamířit. Stisknout...

*****

Sbírka fotografií patřící předsedovi thajské vlády, jejíž součástí byly i pornografické záběry z jeho záletů s různými ženami - na některých fotografiích byl premiér i se svou ženou - se neznámým způsobem přesunula z jeho domácího počítače na počítač Jihoasijské zpravodajské služby. Dva z těchto záběrů se pak objevily ve vydání zpravodajské relace SEAN NetNews namísto předem plánovaných záběrů.

*****

Plechanov zvedl oči od mířidel. Z hlavně stoupal kouř a mísil se se zápachem spáleného střelného prachu. Stále ještě stovky metrů daleko od něho se nepřátelští vojáci motali v panice dokola a hledali nepřítele. Někteří z nich palbu opětovali, ale žádná z kulek nedolétla k jeho úkrytu.
Na jeden den už to stačilo. Pověsil si pušku na rameno a zamířil ke schodišti z věže.

*****
PONDĚLÍ, 27. ZÁŘÍ, 8:11 QUANTICO

Ať se Jay Gridley podíval na síti kamkoli, všude ječely sirény. Na virtuálních dálnicích se to hemžilo hasičskými vozy, sanitkami a policejními hlídkami. Ohromná spousta lidí se pustila do opravy škod a odklízení virtuálních mrtvol. V několika minutách došlo k rozsáhlým škodám na nejméně třech ze čtyř zdánlivě bezpečných systémů po celém světě.
Jay jel ve viperu, aby se na ta místa dostal co nejrychleji; kam to šlo, tak legálně, kam to nešlo, ilegálně. To, co viděl, se mu nelíbilo. Zase ten samý člověk rozhazuje po silnici ostré hřebíky. Rozeznal ten vzorec, stejně rozmazané a neidentifikovatelné stopy jako posledně, i teď se rychle vytrácely a mizely do neznáma. Místní operátoři to možná nevěděli, ale Jay si tím byl jist. Nedokázal sice říct, kdo tím teroristou je, ale věděl, že jde o jednoho člověka.
Zastavil s viperem na dlouhém a poměrně rovném úseku nové dálnice mezi Thajskem a Barmou. U ještě doutnající limuzíny stál reportér a několik policistů a psal si nějaké poznámky. Jay ho trochu znal, byl to jeho bratranec z bůhvíkolikátého kolene.
"Ahoj, Chuane, jak je?"
"Čau, Jayi. Co ty tady? Neprošvihl jsem něco?"

"Ne, jen se tak courám."

Druhý muž se otočil a dělal, že se dívá jinam. "Aha, pořád si hraješ na strážce dálnic. Koukám, žes ještě tu raketu na kolech nevyhodil. Podle jakýho plaza nebo ještěrky se to vlastně jmenuje?"

"Viper, jako zmije." Jay ukázal na limuzínu. "Copak je to za škvarek v tý pojízdný troubě?"

"To je, co? Inu, to je náš milovaný premiér Sukho. Teda aspoň to, co zbylo z jeho kariéry. Někdo se dostal přes bezpečnostní pojistky v jeho osobním systému a pak prokázal značnou obratnost v tom, jak naložit s obrázkama, který tam našel. Předal je teda mým vedoucím. Naší službě se jaksi podařilo pustit jich pár do světa - to aspoň tvrdí editoři. Ale znám pár lidí, který by to rádi zveřejnili i úmyslně. Takže během sportovních zpráv se místo fotografie indonéskýho fotbalovýho mužstva, který vyhrálo světovej pohár v Brazílii, objevil náš premiér, jemuž asistovala jedna profesionálka, jež je v Bangkoku známá jako Nablýskaná Neena. A po chvíli mohli naši diváci v mezinárodním zpravodajství místo malajskýho premiéra, jak obklopen hrstkou papalášů přestřihává pásku novýho podniku v Cyberjaye, zhlédnout Sukha na kulaté posteli se dvěma dočista nahými dívkami z Bangkoku, jež se zájmem sledovaly, co kam přijde. Nepochybuju, že tyhle fotky během přestávky přiměly pár lidí k činu." Usmál se. "Hele, už jsi byl někdy v Cyberjaye? Myslím v RS?"

Jeho bratranec hovořil o zóně šesti set třiceti kilometrů čtverečních, jíž se přezdívalo Multimediální superkoridor. S jeho výstavbou se začalo v roce 1997, rozpínal se jižně od Kuala Lumpuru a na jižním okraji byl součástí nového mezinárodního letiště a nového federálního hlavního města Putrajayi. "Jednou," přikývl Jay. "Byl jsem tam pár dní asi před rokem na semináři o nový grafický platformě. Neuvěřitelný místo."

"Prý odtamtud pocházejí programátoři CyberNation."

"Fakt? To jsem neslyšel. Doneslo se mi, že nikdo vlastně neví, odkud jsou."

"Říká se to." Pokrčil rameny. "Takhle končí pohádka o kariéře jednoho politika. Musím se vrátit a předat článek."

"Ten váš premiér je pěknej smolař."

"To si piš, to je jeho konec. Thajsko není Amerika, kde se politici z takovýchhle zápletek vylížou. Tady se berou řeči o rodinnejch svazkách vážně. Navíc se všeobecně ví, že Sukhův bratr byl před svou smrtí jedním z tajných povstaleckých diktátorů. Jeho žena prý dosud kdesi v džungli vychovává pár synů týhle bandy. Rozsekali by tě na kousky, ani bys o tom nevěděl. Premiérova žena je kvůli tomu terčem hroznýchpomluv. Na některejch fotkách byla i ona, fotili to asi skrytým foťákem. Tuším, že o tom ani nevěděla." Mávl rukou k doutnající limuzíně. "Já být Sukhem, vyberu svý konta ve Švýcarech a odjedu na odpočinek do nějaký hodně vzdálený galaxie. Udělal bych to pod jiným jménem, a když už bych se tak chystal, nechal bych si za padesát táců udělat i falešný zuby, nový vlasy a plastiku."

"Byl bych čekal, že bude mít počítač zabezpečenej víc, než je obvyklý, vzhledem k tomu, co ukrýval, a navíc, když je to premiér."

"Jo, taky bych řek. Tipuju, že první místní obchodník se zabezpečovacím softwarem na tom vydělá majlant."

"A nejen tady."

"To nepochybuj. Měj se, Jayi."

"Nazdar, Chuanny."

Když jeho bratranec odjel, Jay přemýšlel o situaci. Takže v Thajsku budou muset zvolit nového premiéra. Na svět to může a nemusí mít vliv, Jay však musel předpokládat, že ten, kdo tenhle nepořádek udělal, si své terče vybral velmi pečlivě. Nakolik pečlivě, to Jay nevěděl, ale cosi v žaludku mu napovídalo, že situace není nikterak růžová.

Nejspíš by se měl vrátit. Šéf bude chtít vědět o nejnovějším vývoji.

Cestou zpět jej však cosi zaujalo.

Do prdele!

"Alexi? Asi by ses měl na něco podívat."

Michaels zvedl oči a ve dveřích uviděl Toni.

"V konferenční místnosti," dodala.

Šel za ní. Byla tam zapnutá velká obrazovka. CNN.

Před jejich očima běžely obrázky, zatímco v pozadí kdosi četl komentář.

"Bombaj v Indii - místními nazývaná Mumbaí - je hlavním městem Maharáshtry a hlavním hospodářským centrem západní Indie. Leží na pobřeží Arabského moře, je to město s bohatou historií. Od viktoriánských fasád z dob britského panování až po turistické ghetto v Colabě a tepající Fort, je Mumbaí domovem osmnácti milionů lidí. Většina z nich žije v chudobě."

Objevil se letecký záběr na město. Tuctový obrázek.

Michaels se podíval na Toni a zvedl obočí. Proč se má dívat na dokument o Indii?

"Tohle je jen úvod," řekla. "Vydrž, oni se dostanou k hlavním zprávám." Neříkala to moc vesele.

"Modernizace přivedla do jedenadvacátého století alespoň část Bombaje," pokračoval komentátor. "A modernizace zde dnes ukázala svou nepřívětivou tvář."

Obraz se změnil. Na křižovatce se střetly dva autobusy. Jeden červený poschoďový autobus ležel na boku, druhý byl opřený o zadní část vozu s ovocem. Všude na ulici ležely žlutooranžové melouny. Na obou úzkých chodnících v té křivolaká uličce ležela lidská těla. K autobusům přibíhali záchranáři a vytahovali z trosek další a další mrtvé a raněné. Před kameru přišel muž úplně zalitý krví a neustále cosi křičel. Na obrubníku seděl malý chlapec a zíral na ženu, která ležela vedle něj a nejevila známky života.

"V celém městě se všechny počítačem ovládané signalizační systémy v jednom okamžiku přepnuly na zelené světlo."

Objevil se další obrázek. Velká křižovatka, kde do sebe narazilo nejméně deset vozů. Všechny hořely a jeden výbuch rozhoupal záběr a srazil kameramana na zem. Kdosi anglicky křikl: "Kurva, kurva, kurva!"

Pak přišel záběr z helikoptéry - desítky aut, nákladních vozů, motorek a kol, vše slisováno do neproniknutelné změti. Hlas, který

o události informoval, byl rozrušený, ale ovládal se: "V rozsáhlé hromadné nehodě na Marine Drive je potvrzeno úmrtí nejméně padesáti osob, další stovky jsou zraněny a počet obětí dalších dopravních neštěstí ve městě se odhaduje až na šest set..."

Obraz se znovu změnil, tentokrát se objevil záběr na nádraží. Vedle kolejí ležel osobní vlak pohozený jako dětská hračka. Nákladní vagony se nárazem propojily s jinými vagony, některé z nich ležely na boku.

"V nádraží Churchgate Railway zřejmě porucha vlakové signalizace způsobila srážku osobního vlaku společnosti Central Railways, jedoucího na sever z Goy, s nákladním vlakem, který mířil na jih. Dosud je potvrzeno šedesát obětí a nejméně tři sta zraněných. Máme nepotvrzené zprávy o kolizích elektrických příměstských vlaků, při nichž prý též došlo ke ztrátám na životech. Doprava ve městě však není možná, a na tato místa se nelze dostat jinak než vzduchem."

Další záběr. Dvoumotorový letoun ležící na zemi v plamenech. Těla - a části těl ležely kolem něho jako rozlámané panenky.

"Poruchy řízení leteckého provozu prokazatelně způsobily nejméně čtyři letecké nehody. V tomto případě šlo o vyhlídkové letadlo japonských turistů, jež narazilo do čedičového útvaru známého jako Brána do Indie v severovýchodním cípu rekreační oblasti Colaba. Při nehodě zahynulo všech čtyřiadvacet cestujících v letadle a nejméně patnáct lidí na zemi, další desítky lidí jsou zraněny. Máme nepotvrzené zprávy o tom, že letoun Air India se dvěma sty osmašedesáti cestujícími na palubě se zřítil do Backova zálivu jižně od hlavní pláže."

"Panebože," řekl Michaels. "Co se to sakra stalo?"

"To ten programátor." Toni skutečně neměla veselý hlas.

"Tohle udělal někdo schválně?"

"Vypadá to tak. Jay to kontroluje, ale má moc práce, takže ti to nemůže říct sám."

Michaels sledoval záchranné vozidlo s rozsvícenými světly, jak se nemůže v zácpě pohnout. Páni. Mají co do činění se šílencem. S vraždícím šílencem. Dokud ho nechytí, nikdo nebude v bezpečí.

18 KAPITOLA

*****

PONDĚLÍ, 27. ZÁŘÍ, 8:41

QUANTICO

Vyšetřování vraždy Steva Daye moc nepokročilo.

V laboratoři sice archivovali všechny možné vzorky vlasů a látek a nábojnic, ale bez lidí, oděvů a pistolí, k nimž tyhle věci patřily, to bylo všechno k ničemu - a nic takového neměli.

Alexe Michaelse to štvalo víc než jen trochu. Seděl za svým stolem a hleděl do zdi. Věděl, že tomu nepomůže, že nejlepší mozky FBI se právě ze všech sil snaží najít sebemenší stopu a stát nad nimi a křičet "Pospěšte si!" by nikam nevedlo.

Ne že by neměl co na práci. Jako hlava Net Force najednou zjistil, co znamená nevědět, kam dřív skočit. Krom toho, že rozděloval nejdůležitější případy tak, aby byly co nejlépe vyřešeny, se musel starat i o politiku. Musel ospravedlňovat, co jeho organizace dělá, proč to dělá a kolik to stojí. Nejprve to vysvětloval řediteli, pak, když se vyskytly pochybnosti - což bylo skoro vždy - i Kongresu. Ve čtvrtek musel předstoupit před bezpečnostní výbor vedený senátorem Cobbem a odpovědět na otázky o čemsi, co Day provedl před rokem a co pana senátora rozezlilo. Cobb, jemuž se mezi lidmi z rozvědky poněkud nepřívětivě přezdívalo Pískle, si neustále vymýšlel různá spiknutí, ať se podíval kamkoli. Cobb se domníval, že armáda se chce násilím zmocnit vlády, že se Němci tajně ozbrojují, aby

mohli schramstnout východní Evropu, nebo že dívčí oddíl skautů ovládají komunisti. Byl prokletím Steva Daye a zdálo se, že stejné utrpení bude působit i Michaelsovi.

Jako by to nestačilo, politická stránka Alexovy práce vyžadovala další značně protivnou činnost - společenský život. Od té doby, co přišel do funkce, se zúčastnil čtyř honosných politických večírků a vytrpěl zuhelnatěné kuře nebo lososa, jenž byl přetaven v cosi hodně blízkého houbě na tabuli. Všech těchto událostí se účastnili řečníci, kteří by dokázali uspat i sál plný lidí nadopovaných povzbuzujícími prostředky, vedle nichž by i Šípková Růženka vypadala jako chronický nespavec.

Tuhle stránku své práce rozhodně nemiloval.

Aspoň se nemusel starat o přiznání žádané částky. To byla práce ředitele. A podle toho, jaké nové struktury Net Force nedávno vybudovala, právě budovala či budovat chtěla, to bude samo o sobě taky pěkný bonbonek. J. Edgar Hoover by už budovu FBI zcela jistě nepoznal, jak se za posledních pět šest let rozrostla. Stala se městem ve městě.

Michaels pozoroval hromadu papírů a blikající seznam věcí nutných k vyřízení na obrazovce. Musel přečíst kupu věcí, hodně toho podepsat, zkrátka všechny ty drobné povinnosti středního úředníka, které bylo nutné vyřídit, zatímco důležité věci čekaly. A to nevyřídí, pokud tu bude jen seděť a dívat se.

Měl před sebou dlouhý den. A až skončí, půjde domů do svého prázdného bytu, sám se nají, podívá na zprávy, přečte si dopisy a projde vzkazy na počítači.

Možná při čtení usne - to se stávalo nejčastěji. Buď tohle, nebo návštěvu večírku klubu Nudných politiků.

Stýskalo se mu po Megan. I po dceři. Bylo mu líto, že nemá nikoho, s kým by trávil den, komu by záleželo na tom, že už je doma, že žije nebo nežije...

Zavrtěl hlavou. Ty chudinko. Ty seš tak strašně smutnej, viď?

Michaels se usmál. Souostroví sebelítosti je jen ztrátou času, nikdy tam nedokázal zůstat moc dlouho. Má před sebou práci, a jeho úkolem je najít řešení, nebo snad ne? Ostatní je putna.

Natáhl se pro papíry.

*****

PONDĚLÍ, 27. ZÁŘÍ, 9:44 NEW YORK CITY

"Ano, budu tam," řekl Genaloni. Mluvil úsečně a zlobil se, ale jako vždy se snažil zachovat klid. "Ahoj."

Jemně položil sluchátko, ačkoli by s ním nejradši praštil, až by ho rozbil i s telefonem. Zatracený ženský.

Maria nebyla žádnou nadprůměrnou manželkou. Zůstávala doma, starala se o děti, dohlížela na služky, sklepníka, kuchaře a zahradníka a zabývala se charitou. Seznámili se na škole. Byla moudrá, a když si ji bral, vypadala úchvatně. Jelikož cvičila a strávila nějaký čas na plastické chirurgii, vypadala na svůj věk velmi přitažlivě - na jakýkoli věk byla nádherná. A mimo to vše ještě zmoudřela. Vedle něho vypadala velmi dobře, a ať šli kamkoli, byla vždy oblečena lépe než kdokoli jiný, ale občas ho hrozně štvala. Protože byla chytrá a dobře vypadala a protože pocházela z bohaté rodiny, byla zvyklá, že si vždycky prosadí svou. Genaloni tedy bude muset zrušit návštěvu u své milenky Brigette a jít se ženou na jakýsi dobročinný ples, a to ho netěšilo.

Už mu blesklo hlavou, že Maria možná o Brigette ví, a schůzku mu překazila úmyslně.

Kdosi zaklepal na dveře. Zvedl oči a uviděl, že v otevřených dveřích stojí Johnny Žralok Benetti. Žralok byla pro Johnnyho dobrá přezdívka. Byl mladý, rychlý a dokázal rozřezat člověka na kousíčky nožem ne větším než ukazováček. Navíc měl diplom z ekonomie. Jak z organizace odcházeli lidé buď na odpočinek, nebo z právních důvodů, Genaloni je nahrazoval lidmi stejně silnými, ale vzdělanějšími. Chytří lidé mají sice taky své mouchy, většinou jsou až příliš ambiciózní, ale s tím se dalo vyrovnat. Když člověka zasypete penězi až po bradu, dvakrát si rozmyslí, než se svému chlebodárci zprotiví. V delším časovém horizontu působí nevzdělanci větší problémy. Krom toho, vždycky je třeba hlídat si záda - nikdy nelze věřit nikomu.

Dokud se Sampson nevrátí, bude ho Žralok Johnny zastupovat.

Pokud se ovšem Sampson vrátí. Kdovíco se děje, ale rozhodně to nevoní a Genalonimu se to ani trošičku nelíbí.

"Ano?"

"Ahoj, Rayi. Lidí, které můžeme zmáčknout, o Luigim nic nevědí. Nabídli jsme solidní peníze, ptali se u všech, kdo nám něco dluží, a nic. Propadl se."

"Hledejte dál." Aspoň jeden z federálů za tohle zaplatí, ačkoli se nedalo přesně odhadnout, kdy to bude. Selkie nechvátá a nemá smysl na něj tlačit a popohánět ho.

Zazvonil interkom.

"Znovu vaše žena."

"Ježíši. Nejsem tady, jasný? A zapomněl jsem si mobil."

"Ano, pane."

Genaloni zavrtěl hlavou. Podíval se na Johnnyho, který se usmíval.

On se usmívá. Ježíši. "Jak dlouho jsi ženatý? Rok a půl?"

"14. prosince to budou dva roky," odpověděl Johnny.

"Takže pořád líbánky. Přijď za mnou za patnáct let, pak si povíme o ženách."

Následoval další úsměv.

Genaloni zavrtěl hlavou. Johnnymu bylo čtyřiadvacet, což znamenalo, že ještě stále ví úplně všechno. Genaloni už byl však ve věku, kdy si uvědomoval, že toho ví každým rokem čím dál míň. "Zajímáš se trochu o historii?"

"Byl to můj druhý obor."

Genaloni to věděl, ale není na škodu ukázat podřízenému, že jste pomalejší, než ve skutečnosti jste. Když měl Genaloni čas, četl knihy o historii. "Víš, kdo to byla Marie Kateřina Horonyová?" zeptal se.

Johnny přemýšlel, pak se zamračil. "Nemám tušení."

"Byla to Maďarka, šlapka, říkalo se jí Nosatá Káča."

"Aha, Hollidayova milenka?"

"Jsem rád, že nemáš ten titul pro nic za nic. Káča byla kurva, pila a ráda se rvala. Západem se prošoustala, propila a probila, dala se do kupy s Hollidayem, bandou kolem Wyatta Earpa a jinejma ostrejma lidma."

Johnny přikývl. "Aha."

"Mohla toho nechat, jakmile se spojila s Hollidayem, ale nedokázala se usadit. Pořád se ke svýmu povolání vracela, i když byli spolu. Ani doma nebyla žádná zakřiknutá puťka. Vysvobodila Holli-

daye z vězení, když probodla jednoho muže kudlou, a jednoho strážce přitom přizabila. Vedla bordel v Tombstonu v 80. letech, byl to první bordel ve městě. Šlo vlastně o velkej stan, měla tucet holek a prodávala lacinou whisky. Celou dobu se tam lidi stříleli a zabíjeli. Navíc se s Hollidayem hrozně mlátili - přičemž on ne vždy vyhrával. Poté, co Hollidaye sklátila tubera, Káča ještě pár let šlapala. Vdala se, opustila manžela, potulovala se a spala s kdekým a skončila v pečovatelským domě. Umřela v roce 1940. Bylo jí devadesát."

"To je neuvěřitelný," řekl Johnny a zvedl obočí.

"Takže tahle ženská, děvka - což bylo v tý době pořádně nebezpečný povolání - se stýkala s drsňákama, kterým nikdy nevadilo někoho zastřelit. Dokázala zmlátit Hollidaye, jednoho z nejchladnokrevnějších zabijáků všech dob, a žila ve čtvrtích, kde tě mohli znásilnit a zavraždit, a nikdo by ani nemrknul."

"A z toho plyne...?"

"Káča je všechny přežila - svou práci, Hollidaye, zabijáky, chlast, města s nevalnou pověstí, všecko." Genaloni se usmál. "Zemřela na sešlost věkem." Odmlčel se a pak řekl: "Víš, co si mezi sebou vyprávěli kavaleristi, když v Dakotě bojovali proti Siouxům? Jestli tě zajmou, modli se, aby ses nedostal do rukou ženskejm.

Ženská je schopná ti uříznout koule, usmažit je na cibulce a nechat tě je sníst - a přitom všem se bude usmívat. Na to nezapomeň. Bez ohledu na to, co říká, jak dobrá je v posteli, svoje věci si nech vždycky pro sebe. Vězení jsou plný chlapů, který něco vyblábolili svým ženám a pak je něčím nasrali. Ženský jsou na hodně věcí dobrý, ale žádný nesvěřuj svůj život. Nikdy."

"Budu si to pamatovat."

"Dobře. A teď jdi a zjisti, proč federálové schovávaj Luigiho."

Když mladík odešel, Genaloni se v duchu usmál. To nebyla špatná přednáška. Vždycky si říkal, že by byl dobrým profesorem.

19 KAPITOLA

*****

ÚTERÝ, 28. ZÁŘÍ, 18:54 WASHINGTON, D.C.

V převlečení za Phyllis Markhamovou se Selkie belhala k domu svého terče, malý pudlík zatím u každého druhého keře nebo stromku předváděl variace na kropicí konvičku.

Stráže v hlídkovém autě už odjely. Trochu ji rozesmutnělo, když je viděla

odjížděť. Bývaly doby, kdy šla po nějakém mafiánovi, zabijákovi nebo politikovi hlídaném tuctem strážců, a o to byl její úkol těžší. Ale jeden jediný člověk, který nemá ponětí, že na něj někdo míří, a jehož jedinou ochranou je alarm v bytě? To už není taková zábava.

Byla na tak vysoké úrovni, že si většinou vymýšlela vlastní překážky.

Pracovala na tom už skoro týden a byla připravená. Znala zvyklosti svého terče. Když si objednával čínské jídlo, věděla, že má rád pálivé a kořeněné kuře s nudlemi. Když šel ráno běhat, běžela o půl bloku před ním a proběhla s ním celou jeho trasu. Věděla, kdy jde za investorem, kam si sedá, když mu nepřidělí židli, a kdy se omluví a odejde. Věděla o jeho bývalé ženě a dítěti v Idahu, o autě, se kterým si hraje v garáži, a o tom, že jeho asistentka je do něj blázen, soudě dle toho, jak si ho prohlíží. A že on o tom nemá tušení. Věděla, kolik měří, kolik váží, kam chodí k holiči a že o svou současnou pozici tak úplně nestál. Věděla o svém terči hodně - jen ne, proč byl vybrán.

Skautík zaslechl něco v keříku vlevo. Vyštěkl po tom. Asi kočka. Nechala ho párkrát štěknout a pak ho okřikla. Poslechl, ale třásl se jít ten keřík prozkoumat. Ten psík nevěděl, že je jen hračkou, měl dojem, že je synem vlka, a chtěl dostat svou kořist. Usmála se.

Nejhorší kousnutí od psa, jaké kdy zažila, nebylo od žádné velké potvory, jako je vlčák, ale od jezevčíka, který si bezesporu myslel, že je přímým potomkem Bílého tesáka. Možná že ti malí si potřebují něco dokazovat.

Terč vypadal jako poměrně solidní muž. Byl celkem přitažlivý, hezky se usmíval a svou práci dělal dobře. Na byrokrata byl hodně dobrý. Miloval svou dcerku na dalekém venkově a od rozvodu moc sexuálně aktivní nebyl, takže plamen lásky k bývalé ženě ještě stále nevyhasl. Byl platnějším členem lidské společnosti než většina ostatních, byl to čestný, morální a spolehlivý muž.

Skutečnost, že ho má zabít, ji nijak netrápila.

Někteří profesionálové se o svých terčích nechtějí dozvědět vůbec nic, nenechávají se vtáhnout víc, než je k provedení likvidace nutné. Zůstávají v klidu, do ničeho se nemíchají, nepřipouštějí si pohlížet na terče jako na lidi. Jí to odjakživa připadalo hloupé. Pokud máte někoho zničit, měli byste ho poznat. Připadalo jí to poctivé a mnohem lepší, než být zabit někým neznámým. V jejím způsobu se alespoň odrážela určitá úcta k lidem, kteří si úctu zaslouží. Bylo v tom i jisté ocenění zvoleného terče.

Už věděla víc, než bylo nezbytně nutné. Není to zlý člověk, ale ani přehnaně zajímavý, takže k žádným překvapením nedojde.

"Tak pojď, hochu. Jdeme."

Psík nedobrovolně vykročil, cestou se ještě ohlížel za keřem, pro případ, že by ono stvoření vylezlo z úkrytu a on se na něj mohl vrhnout.

Ten malý Skautík náhle zlákaný voláním divočiny byl k smíchu.

Kdy provede útok? Když si mohla sama zvolit dobu, když byla příprava co nejdokonalejší, čekala, dokud nevycítila, že to je ten pravý okamžik. Dřív ne. Tedy pokud člověk usiloval o dokonalost. Smrt tohohle muže vyšle na její stopu celou armádu federálů. Takže to dokonalé být musí.

Blížila se k jeho domu. Podívala se na hodinky, byly to analogové hodinky, typ Lady Bulova, jaké by si Phyllis Markhamová určitě koupila, jelikož podobné určitě měla i její vroucně oplakávaná matka. Malinko zvolnila a nechala psa očichat značku jiného samce o trochu déle.

Zítra mají odvážet odpadky - sběrné vozy sem přijíždějí dvakrát týdně - a domy v této ulici nemají průjezd dozadu.

Brána domu terče se otevřela, on vyšel ven a v ruce nesl jeden papírový pytel z recyklovatelného papíru. Přesně včas. Každý večer před odvážením odpadků přišel domů, převlékl se a ze všeho nejdřív vynesl odpadky.

Dorazila před jeho dům právě v okamžiku, kdy položil pytel na zem.

Usmál se na ni. "Dobrý den," řekl.

"Dobrý večer, mladý muži," řekla Selkie hlasem Markhamové. "Krásná noc na procházku."

"To je, madam." Sklonil se, nechal psa očichat hřbet dlaně, načež Skautík zavrtěl ocasem. Terč jej podrbal mezi ušima. "Pěknej pejsek."

Selkie se usmála. Mohla by ho tady složit jediným úderem své hole - ani by nevěděl, co ho praštilo. Mohla mu rozbít hlavu, když hladil jejího psa, pak by mu nůžkami z kabelky prořízla krční tepny. Vykrvácel by během několika minut.

Nebo by ho mohla požádat, jestli by nebyl tak laskav a nedal jí napít vody, a on by ji samozřejmě pozval do svého bytu. Byl příliš slušný, než aby nechal stařenku, ať se vrátí domů z procházky žíznivá. Mohla by ho oddělat uvnitř, a nikdo by o tom neměl tušení. Jenže to by bylo moc jednoduché.

Usmála se na terč. Teď? Měla by s ním jít dovnitř?

Ten okamžik se protahoval. Měla v rukou život toho muže. Tohle je skutečná moc. Tohle je nadvláda.

Ne. Dnes večer ne. Ještě to nebylo ono. Možná zítra.

"Tak pojď, Skautíku. Ten hodný pán nemá čas si s tebou hrát."

Terč se zvedl a žena, jež ho zanedlouho zabije, se odbelhala.

"Dejte na sebe pozor, madam," řekl jí.

"Děkuji, mladý muži. Dám. Vy taky."

*****

STŘEDA, 29. ZÁŘÍ, 3:14
KDESI MAD SEVERNÍM ATLANTIKEM

Velké motory Boeingu 747 vydávaly monotónní hluk a většina cestujících spala. John Howard měl zapnuté světýlko, ale zprávu na obrazovce před sebou nečetl už tak dlouho, že spořič obrazovky obrazovku vypnul a slova se zakryla.

"Dáte si teplé mléko a melatonin, plukovníku?" zeptal se Fernandez.

Howard se na něj podíval, seržant se vracel z přední části kabiny. "Jen pracuju na zprávě, seržante."

"Ano, pane, to vidím. Má to být podrobná studie o významu vypnuté obrazovky?"

Howard se usmál a ukázal Fernandezovi na místo přes uličku.

"Nebyla to žádná pořádná operace, že Julio?"

"Pan plukovník promine, ale o čem to sakra hovoří? Lokalizovali jsme teroristickou buňku, zpacifikovali jsme bandu radikálů, kteří po nás stříleli, a provedli jsme to bez jediného zranění na naší straně. To je u nás doma důvod k oslavě."

"Vy víte, jak to myslím."

Fernandez se rozhlédl. Poblíž nikdo nebyl a ostatní spali. Přestal tedy hovořit oficiálně. "Podívejte, Johne, jestli myslíte tak, že to nebylo jako vyloděni v Normandii, jo, to je pravda. Ale naším úkolem bylo najít nepřátele a zastavit je. To jsme udělali, ochránili jsme naši ambasádu, ani v nejmenším jsme se nezapletli s místníma a na základnu se vracíme se všema klukama, aniž bychom spotřebovali jedinou náplast. Těžko to mohlo bejt lepší."

Howard přikývl. Fernandez měl samozřejmě pravdu. Odjeďte, udělejte svou práci, vraťte se domů, a pokud možno celí. Vyhrál na body. To měl voják udělat. V Net Force jím byli nadšeni. Několik jeho kamarádů, kteří se o tom už dozvěděli, mu poslali zakódovaný blahopřejný e-mail. Vzato kolem a kolem, dosáhl vítězství.

Tak proč z toho nemá lepší pocit?

Protože to bylo moc jednoduché. No bodejť, pravidlo šesti P znovu zapracovalo - přímo přísernému provedení předejdeš pořádnou přípravou - ale když došlo na věc, nikdy nepochyboval o tom, že vy-

hrají. Jeho muži byli nejlepší z nejlepších, přišli z SEAL, Zelených baretů, Rangers. Když je vyhodíte v džungli za nepřátelskou linií jen s kapesními nožíky, postaví z kostí nepřátel zámek. Ti teroristé byli jen hrstkou netrénovaných pupkáčů, kteří mají velké ideje, ale prakticky žádnou strategickou nebo taktickou zkušenost. Jak by je mohla taková chátra porazit?

Svěřil se s tím Fernandezovi.

Fernandez se zasmál.

"Co je?"

"No, jen jsem si tak představil, co asi tak velitel britský armády říkal svým důstojníkům ke konci války za americkou nezávislost. ‚Cože? Hrstka netrénovaných pupkáčů s velkýma idejema a prakticky žádnou strategickou nebo taktickou zkušeností právě rozsekala prdel nejlepším mužům Jeho Veličenstva? Jak je jen mohla taková chátra porazit?'"

Howard se usmál. Fernandez měl dar dívat se na věci z takového úhlu, jaký byste nečekali od pěšáka, který se ke své hodnosti dostal za zásluhy v poli. Navíc s tak dokonalým britským přízvukem. A měl pravdu. Teroristé mohli být zkušenější. Krev na podlaze skladiště mohla být i jeho mužů. Ta možnost tu byla vždy.

"Jde o to, Johne, že v tomhle případě možná sláva není tak výrazná, ale výhra je výhra. A kvůli ní jsme tam jeli, ne?"

"Jo, máte pravdu."

"Sakra, já s sebou nemám kazeťák. Smím si dovolit probudit nějakého svědka, aby mi to pan plukovník ještě zopakoval, pane? Hlavně to, že mám pravdu, pane?"

"O čem to hovoříte, seržante? Nevzpomínám si, že bych něco takového řekl."

"To jsem si myslel, pane." Usmál se. "Asi se pokusím trochu si zdřímnout."

"Dobrou noc, Julio. A díky."

"Prosím. A pokud vás to uklidní, mám pocit, že to nebyla poslední bitva v téhle válce. Příště to možná bude jinak."

Howard se díval, jak si nejlepší z jeho mužů vybírá místo v řadě prázdných sedaček. Ano. Je to vždycky tak. Vítězství v bitvě neznamená vítězství v celé válce.

*****

STŘEDA, 29. ZÁŘÍ, 22:54 PORTLAND, OREGON

Ružjo pozoroval vchod do McCormickovy restaurace. Byla od středu města vzdálena, nacházela se poblíž rezidenční čtvrti na západě. Specializovala se na pokrmy z ryb. Jídlo tu bylo zřejmě vyhlášené, a Ružjo měl po krátké předchozí obhlídce pocit, že oprávněně. Byl to nejlepší podnik poblíž firmy, kde se vyrábějí nejrychlejší počítačové čipy pro domácí využití. Společnost sídlí v Beavertonu, městečku pojmenovaném po vodním savci, proslulém stavbou hrází.

Ružjo seděl ve vypůjčeném autě na druhé straně ulice, parkoval ve tmě před korejskou cestovní kanceláří. Ode dveří jej podle údajů jeho přístrojů dělilo dvaašedesát metrů, tedy snadná vzdálenost. Vůz byl velký, měl silný motor, ale Ružjo nečekal, že bude k útěku potřebovat všechen jeho výkon. Obě oči měl otevřené a díval se velkým otvorem HOLOhledu Bushnell. Viděl obraz dveří s červeně svítícími vlákny vlasového kříže optického zařízení. Šlo o špičková mířidla. Oproti laseru nevysílala dopředu žádné světlo, a tudíž střelce neprozrazovala. Stála víc než puška, na níž byla namontovaná, to byla páková winchestrovka na jeleny, sama o sobě též dokonalá součást výbavy střelce. Mířidla zakoupil v obchodě v San Diegu, pušku v Sacramentu z druhé ruky, na inzerát v novinách. Pušku a mířidla dal dohromady a vyzkoušel je v kamenolomu západně od Forest Grove v Oregonu.

Se zaměřenou puškou dokázal Ružjo trefit prostor mezi palcem a ukazováčkem na sto metrů. To bohatě stačí.

Přemýšlel, jestli má použít tlumič, ale projektil by po opuštění hlavně stejně prorazil zvukovou bariéru a hlasitě třeskl, takže nemělo smysl hluk tlumit. V těchto podmínkách se bude navíc výstřel odrážet a nebude jasné, odkud přesně vyšel. A i kdyby to věděli, k ničemu by jim to nebylo. Představitelé místní počítačové firmy nechodí ani ozbrojení, ani s bodyguardy.

Nikdy to nikdo nepotřeboval. A nikdo to po dnešní noci potřebovat nebude, ačkoli tomu jen sotva kdo uvěří.

Až přijede policie, bude Ružjo na míle daleko. V paměti měl tři únikové cesty, na všech byly rychlé zastávky, kde ho nikdo neuvidí

a kde se zbaví pušky. Na rukou měl nepromokavé tenké rukavice ze syntetického hedvábí - na mířidlech, na pušce nebo na nábojích v pušce tedy nebudou žádné otisky prstů ani pot.

Podíval se na hodinky. Něco po jedenácté místního času. Společnost byla v restauraci už skoro dvě hodiny. Jejich auta parkovala před budovou. Uvidí je tedy dlouhou dobu.

Sklonil pušku.

O osm minut později se dveře restaurace otevřely.

Ružjo si dal do uší silikonové špunty. Nechráněné ušní bubínky by po výstřelu v automobilu mohly prasknout.

Objevilo se šest mužů, povídali si, smáli se, nikam nespěchali.

Ružjo zvedl pušku. Nadechl se, zpola vydechl a zadržel dech. Odjistil pušku, namířil na druhého muže ve skupině, zamířil mu na čelo, přímo mezi oči...

Vypálil ránu.

Při zasažení střelou z pušky člověk neuslyší výstřel, který ho zabije.

Muž zemřel dřív, než výstřel zaslechl.

Ružjo položil pušku na podlahu auta a nastartoval. Vyjel z parkoviště cestovní kanceláře a zamířil pryč. V tuto noční dobu byl provoz poměrně řídký. Zhruba o kilometr dál, u vjezdu na dálnici jej minulo první policejní auto s rozsvícenými světly a zapnutou sirénou a hnalo se k restaurantu.

Neohlédl se. Neměl proč. Nikdo ho nesledoval.

20 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 8:01 GROZNYJ

"Máte další hovor, pane doktore," volala Saša ze své kanceláře. Interkom stále fungoval spíše sporadicky, ale to teď nebylo důležité. "Pan Sikes z Bombajských městských systémů."

Plechanov se usmál. Posledních několik dní u něj zvonil telefon téměř neustále. Přesně tak, jak doufal.

To, co zasel, začínalo přinášet své plody. Když poruchy počítačů zabily stovky lidí v Bombaji, mohli zodpovědní lidé zavolat Bertranda, programátora, který jejich bezpečnostní systémy instaloval. Bertrand měl tolik znalostí, aby zjistil, co se stalo, nemohl však poskytnout záruku, že to spraví tak, aby se to neopakovalo. Takže pak zavolali Plechanovovi - kterému měli zavolat hned - a on jim samozřejmě zaručí, že k žádné takové poruše bezpečnostních systémů už nedojde, pokud jim nový ochranný systém nainstaluje on. Proč by jim to taky nezaručil. Jeho obranou dokáže proniknout jen málo zdatných programátorů, pouze jeden by se do toho pustil, ale ten měl zájem na tom, aby systém zůstal neporušen.

Vzhledem k tomu, kolik lidí se takových nehod obávalo, budou stačit už jen dva podobné útoky na semafory, a většina zastupitelstev velkých měst - ne-li všechna - přijdou Plechanova prosit o pomoc. Takže až se letos sejdou v Číně na svém výročním zasedání

představitelé dopravních společností z velkých měst celé Asie, bude většina z nich už dávno v Plechanovově táboře. Odvede pro ně skvělou práci a za více než rozumné ceny. Všichni mu budou zavázáni. Nikdo si ho nebude chtít rozzlobit, aby nemusel na vlastní kůži vytrpět podobné hrůzy jako nešťastné

oběti bezesporu teroristických útoků. Vždyť kdo kromě teroristy by útočil na městskou dopravu? Co by z toho měl?

"Haló?"

"Vladimíre? Tady Bill Sikes, Bombajská dopravní."

"Dobrý den, Bille. Jak se máte?"

"Nijak dobře. Slyšel jste o našem problému?"

"Ano, slyšel. Hrozné. Je mi to skutečně líto."

"No, víte, mléko už je rozlito, ale nechtěli bychom, aby se to opakovalo. Byl byste ochoten nám s tím pomoci?"

"Ale samozřejmě, Bille. Samozřejmě vám pomůžu."

"Další telefon!" volala Saša od svého stolu. "Z Koreje!"

Plechanov se opřel o opěradlo a radostně se usmíval.

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 8:15 WASHINGTON, D.C.

Tyrone Howard se sešel s Jimmym Joem ve striptýzovém podniku Velký dudy. Jejich věkové skupině sem byl vstup zakázán, a žádný z nich se věku, kdy je sem pustí, ještě ani nepřiblížil, ale byli převlečení za dospělé muže a měli tolik schopností, aby dokázali obelstít běžnou kontrolu. Proniknout do podobné místnosti ve VR dokázal i poloviční blb. Nebylo tu k vidění víc než nahé ženy. Dostat se do podniků ještě nižší kategorie bylo mnohem obtížnější a Tyrone to navíc nechtěl riskovat. Kdyby se to jeho rodiče dozvěděli, dostal by co proto, a jelikož jeho táta pracoval s někým, jako je Jay Gee, mohl se to dozvědět, kdy se mu zachce. "Tak co, Jimmy Joe, našels něco?"

"Malounko, kamaráde. Akorát vyšší procento útoků na SDV." Tyrone přikývl. Síť na Dálném východě měla v posledních pár dnech označení TDNM - Tok dat nic moc. Všiml si toho sám. Onen

šílenec se tam postaral o pořádný vzrůšo.

Na pódiu před rozsvícenými světly a kapelou ukazovala jedna modrooká bruneta publiku, že barva jejích vlasů je přirozená. Bum, tata, bum! Díval se na ni. Usmála se na něj, netušíc, že jeho podoba je falešná. Její beztak rovněž. Může to být obtloustlý šedesátník.

Když člověk hledá pravdu, VR není nejlepší místo.

"Projdu ještě samoty a uvidím, jestli to k něčemu bude," vzdychl Jimmy Joe. "Jeden chytrák s filtrovacím programem a nulovým životem bude sledovat malý rybky. Třeba nás nějaká z nich navede na tu velkou."

"Jasně, rozumím," řekl Tyrone. Tmavovlasá striptérka odešla z pódia. Objevila se nová. Pane, pane, no to se podívejme: Belladonna Wrightová osobně. To byla práce Jimmyho Joe, přepsal program tak, aby ta žena měla Bellin obličej a tělo. Tyrone by nikdy nic takového neriskoval, ani ve VR. Kdyby se to dozvěděl Kostilam, bylo by... zle.

"Radši půjdu," řekl Tyrone.

Jimmy Joe se široce usmál. Potom, jako by kvokal, zaskřehotal: "Vzchop se - vzchop se - vzchop se - vzchop!"

"To určitě. Nechce se mi strávit šest týdnů obnovováním kostní tkáně, ty gorilo. Rozhodně ne za přepis, kterej navíc není pravej."

"Tvoje chyba," řekl Jimmy Joe. "Kdo se to dozví?"

"Stačí pošeptat dvě slovíčka Kostilamovi, a je z tebe fašírka."

Jimmy Joe pokrčil rameny. "Lepší něco než nic." Ohlédl se na pódium, kde falešná Bella odhazovala své svršky.

"Já mizím," řekl Tyrone. Ale cestou ke dveřím se ještě rychle ohlédl.

Možná se podívá do CyberNation, aby zjistil, jestli to tam za něco stojí.

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, S:20 QUANTICO

Jay Gridley seděl ve viperu na druhé straně ulice a sledoval Tyrona Howarda, jak vychází ze striptýzového podniku. Chlapec ho neviděl. Jay se usmál. Plukovník jej požádal, aby jeho syna čas od času zkontroloval, a Gridleyovi to nevadilo, ačkoli by to nikomu neřekl. Dospívající kluci jsou zvědaví, a virtuální striptérka je mnohem méně nebezpečná než jiné věci, s nimiž se může takový kluk zaplést na síti i mimo ni. Kdyby ho nelákalo podívat se na nahou ženu, pak by byl čas, aby se jeho táta začal strachovat.

Vlastně je všechno v pořádku.

Tyrone nasedl na harleye a odjel.

Gridley se za ním podíval a pak nastartoval. Měl spoustu jiných věcí na práci.

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 11:55

QUANTICO

Toni Fiorellaová se v tělocvičně rozcvičovala, protahovala si nohy. Zvedla oči a všimla si, že přichází Rusty. Zamával na ni. Už byl převlečen na trénink.

Byl to dobrý student. Velmi pružný, možná se trochu moc soustředil na rychlost a sílu, což nebylo v bukti negara potřeba. Pokud se dostane až k serak, možná to využije, ale to je ještě daleko, pokud ho cvičení neomrzí. Zatím se objevil na každé hodině a jeho pohyby naznačovaly, že cvičí i doma. Pořád se ještě stavěl trochu neochotně k těsnému kontaktu, chtěl cvičit s větším odstupem, aby si techniky natrénoval co nejlépe, ale to se časem změní.

"Ahoj, guru."

"Ahoj. Začneme."

Přikývl. Postavil se s nohama od sebe, ruce mu visely podél těla, dlaně otočené dopředu a prsty mířily k zemi.

Na rozdíl od některých tradičních japonských umění bylo pro nácvik její verze silatu potřeba znát jen malé množství indonéských termínů. Jeden z nich označoval "do střehu". "Jagah," řekla Toni.

Postavila se proti Rustymu. Její guru měla pravdu. Výuka pomáhá zdokonalit vlastní dovednosti. Člověk musí nad věcmi přemýšlet, nejdříve je dostat do vlastní hlavy, a teprve pak je poslat dál. Slavnostní úklona, kterou provádí celá léta, byla toho dobrým příkladem. Pro ni samou šlo o cosi automatického, o dlouhý a plynulý cvik, ale pro začátečníka to byla série drobných pohybů, z nichž každý něco znamená:

Na počátku předstupuji před Stvořitele...

Levá noha se přiblížila k pravé a skončila trochu před ní, kolena byla pokrčená, ruce u levého boku s dlaněmi dolů, levá položená na pravé.

Stojím tu s nejlepším vědomím o Umění...

Ruce se zvedly a vzdálily od těla jako při prosbě, dlaně směřovaly vzhůru, jako by na nich ležela kniha. Pravá ruka se zaťala v pěst, levá se otočila kolem ní a obě se přitiskly k hrudi.

Žádám Stvořitele, ať mi svěří všechny věci, jež nevidím...

Další pohyb jako při držení knihy, otevřené dlaně se pak zvedly a zakryly oči.

Ať je vryje do mého srdce...

Dlaně se spojily v namaste, klasickém gestu při modlení, a nad srdcem se dotkly hrudi.

Až do samého konce.

A závěrečný pohyb, opakování druhého, kdy dlaně leží na levém boku.

"Teď djuru, prosím," řekla.

Rusty přikývl a začal.

Byla to nejjednodušší sekvence, ale od ní se odvíjely všechny složitější. Je to jako metafora života, uvědomila si Toni náhle.

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 12:30 QUANTICO

Selkie si v čínské restauraci, kam si její terč občas vyjel na oběd, koupila kolu, sladkokyselé kuře a lepkavou rýži. Bylo teplo, díky mírnému vánku se vlhký vzduch dal snést. Seděla u litinového stolku venku před restaurací. Měla na sobě dlouhé šedé tričko a velmi volné černé bavlněné kalhoty, baseballovou čepici a tmavé brýle. Na hlavě měla hnědou paruku, a ačkoli jí velkou část ukryla pod čepicí, její vzhled se tím změnil natolik, že se nepodobala nikomu, koho terč dosud viděl.

A už se blížil, od zpocené tváře a krku se mu odráželo slunce.

Otevřela papírové obaly a vysypala kuře a rýži na papírový talíř. Zamíchala to hůlkami na jedno použití a počkala, až se omáčka vsákne do rýže. Venku sedělo dalších dvanáct lidí, užívali si jídla a slunce, ale ona se vyhýbala očnímu kontaktu s kýmkoli z nich, včetně terče.

Když zaparkoval trojkolku, sundal si rukavice a helmu, pověsil je na řídítka a vešel dovnitř. Stehna měl po jízdě naběhlá. Elastické kraťasy skrývaly jen málo z toho, nač by se zvědavý divák mohl chtít podívat. A nebylo to nezajímavé. Selkie nebyla žádná jeptiška, ačkoli když pracovala, raději se sexu vyhýbala. Mora Sullivanová mohla střídat postele od rána do večera, ale Selkie si to riziko nemohla dovolit.

Vždycky tomu tak nebývalo. Jednou na začátku kariéry, se se svým terčem sblížila v baru. Byl to pohledný muž, ona s ním odešla do hotelu a vyspala se s ním. Šlo o velmi vášnivý románek.

Když upadl do spokojeného a vyčerpaného spánku, vzala dvaadvacítku s tlumičem a dvakrát jej střelila do týla.

Nikdy se nedozvěděl, nač zemřel, a tehdy byla sama se sebou spokojená. Zpříjemnila mu jeho poslední chvíle. Když má člověk umřít, existují horší způsoby, než se vášnivě pomilovat, usnout a už se nikdy neprobudit.

To, co udělala, bylo bláznovství. Na místě vraždy zůstaly její vlasy a tělní tekutiny, byla viděna hotelovým personálem, ačkoli v převlečení. Nic z toho nebylo - už je to hodně let, onen spis je dávno pohřben pod kupou jiných - ale byla to hloupost. Někdy jindy a jinde by si mohla s terčem v posteli něco užít, ale nehodlala takhle riskovat, a nechat se chytit.

Pojídala kuře. Už jedla i lepší. Ale horší taky.

Dojde k tomu dneska? Selkie se podívala k frontě, v níž čekal i terč.

Usmála se.

21 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 7:00 KYJEV

V Kyjevě bylo slušných restaurací několik, ale snídaně byla objednána v uzavřeném apartmá nového hotelu Hilton, nedaleko od břehů krásného Dněpru, na místě, kde kdysi stávalo divadlo a řada obchodů. Zde na rozdíl od veřejné restaurace bylo možno zajistit, aby v místnosti nebylo žádné odposlouchávací zařízení. Okna v šestém patře byla vybavena jednoduchými vibrátory schopnými odrazit paprsek laseru, jejž by na ně někdo namířil ze vzdálenosti půl bloku. Číšníci sem neměli přístup, dveře byly zamčené, takže tajemství zůstala jen mezi hráči samotnými. Ne že by je ale někdo mohl špehovat. Nikdo mimo tuto místnost neměl pořádně tušení, co se děje uvnitř. Ale opatrnosti není nikdy

nazbyt.

Plechanov zachovával neutrální úsměv, a nedával najevo své myšlenky. Tato schůzka byla jen jednou z mnoha. Hráči se již dozvěděli, o kolik jde, a jejich majetek závisí na něm. Dnes jsou to politici, zítra armáda. Za pár dní bude v dalším hotelovém pokoji v jiné zemi a bude podobně hovořit s politiky a generály. Nic neponechá náhodě.

Dojedli míchaná vajíčka a lososa, dopili džus a kávu. Plechanov si vychutnával ostrou a hořkou chuť nápoje, tak tmavého, že připomínal espreso. Tak dobrou kávu by na podobném místě nečekal.

"Máte všichni nová převodní čísla?" zeptal se Plechanov.

V místnosti byli další tři lidé, dva muži a jedna žena, všichni řádně zvolení členové Nejvyšší rady zdejšího parlamentu.

"Ano," odpověděli jednohlasně.

Plechanov přikývl. Elektronické peníze, k nimž dal všem třem volný přístup, byly nepodstatné, šlo o půl milionu ve zdejší měně pro každého. Pro pěstitele brambor, univerzitní profesorku a bývalého důstojníka to ovšem byly obrovské peníze. Těmito penězi se měla promazat zadřená kolečka, uhladit a potřít drsné plochy, byly to úplatky, dary, politické příspěvky, všechno možné. Později toho bude ještě víc a připojí se k tomu vliv. Z téhle trojice měl po příštích volbách vzejít budoucí prezident a jeho dva nejbližší poradci. Ještě zbývalo rozhodnout, kdo bude vykonávat kterou funkci. Dojde k tomu brzy, takže by neměl se svým rozhodnutím otálet.

Zítra se má sejít se dvěma loajálními ukrajinskými generály, kteří mají povýšit jak služebně, tak i na společenském žebříčku. Na vrchol hory se lze dostat několika způsoby, ale ty dvě základní společenské skupiny dají člověku největší moc v podobě zásob munice a aktovek zákonodárců. S oběma v kapse je člověk takřka neporazitelný. S pouze jedním z nich nedotknutelný.

Škoda že církev zde nemá takovou moc jako kdysi...

"Soudruhu Plechanove?" pronesla žena.

"Ano?" Rodiče Ludmily Chomjakovové pocházeli z Moskvy a kdysi byli velmi aktivní v kruzích komunistické strany. Už dlouho mu nikdo neřekl "soudruhu" - rozhodně ne v takovém významu, jak to slovo chápala ona.

"Vyskytly se jisté... potíže v odborářských kruzích. Igor Bulavin vyhrožuje, že pošle své členy do stávky, pokud projdou ty nové reformy."

"Bulavin je kozák a navíc blázen," pronesl Razin, bývalý důstojník. Než se dal na politiku, byl majorem.

"Ty jsi taky kozák, Jemeljane," řekla Chomjakovová.

"Právě proto to vím," namítl Razin. "O Bulavina nemějte starost. Může ošklivě nabourat v tom svém starém autě, na které je tak pyšný. To není těžké zařídit."

Plechanov se podíval na ženu. "Máte pocit, že ten Bulavin je takovou hrozbou, aby byla taková nehoda opodstatněná, Ludmilo?"

Zavrtěla hlavou. Bylo jí přes čtyřicet, ale stále to byla pohledná žena. "Je sice hrozbou, ale zabít ho není možná úplně nutné."

"Smrt je konečná," řekl Razin.

"Da, ale Bulavin je démon, o kterém víme. Když ho přivážeme ke kůlu v naší osadě a když bude naživu, může nám ještě pomoci."

"A jak ho tam asi chcete dostat? Je příliš hloupý, aby se bál výhrůžek, úplatek nepřijme a vydírat ho nemáme čím. Já říkám, že nejlepší je ho zlikvidovat."

Třetí muž, Demitrius Skotinos, etnický Řek, jenž stále vedl malou bramborářskou farmu na venkově, neříkal nic.

"Možná bychom mu mohli něco podstrčit," navrhla Chomjakovová.

Razin se ušklíbl.

Plechanov se na ni nechápavě podíval.

"Bulavin má rád alkohol i ženy," vysvětlovala. "Dává si sice pozor a snaží se tyto aktivity udržet v takové míře, aby to v případě zveřejnění neurazilo

členy jeho odborů. Na veřejnosti moc nepije, občas zaflirtuje se sekretářkou. Muži jsou muži; něčím takovým se netrápí. Možná bychom mu mohli přivést ženu, která by byla ochotná mu nalévat a zapojit ho do činností, jež by jeho odboráři - a jeho žena -považovali za poněkud nechutné. V této oblasti je mnoho možností. Ta žena by s sebou samozřejmě měla dokonalou holografickou kameru."

Razin vybuchl: " Pchá! Chcete mu nastrčit do postele kluka? Nebo ovci? Takhle přemýšlejí jen ženské! Přeřízni všechno, co se hýbe!"

"Možná je to ale lepší než myšlení mužských. Všechno, co se hýbe, zabij," řekla s úsměvem.

Plechanovovi se líbila její odpověď i její návrh. Kruťas se najde kdekoli, ladné řešení je cennější. Živý nepřítel v kapse je někdy lepší než mrtvý nepřítel pod zemí. Někdy.

No, aspoň už věděl, kdo se stane budoucím ukrajinským prezidentem.

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 23:00 WASHINGTON, D.C.

"Tys asi ještě neviděl někoho umřít, co, Skautíku?"

Psík zavrtěl ocasem, na okamžik odvrátil svou pozornost od očichávání a očurávání. Když se zdálo, že ona poznámka nevyústí v příkaz, vrátil se ke své povinnosti.

Selkie, převlečená za starou paní, mířila k bytu terče. Rozhodla se to provést dnes. Terč ještě nespal, bylo na něj sice trochu pozdě, ale měl rozsvícenou lampičku. Bude to jednoduché, čisté. Než se někdo dozví, že je po smrti, ona už bude doma a Phyllis Markhamová navždy zmizí.

Selkie se sklonila a pohladila psa. Zároveň mu odepnula obojek, ale přikázala: "Skautíku, k noze."

Narovnala si bílé bavlněné rukavičky, opřela se o hůlku a pomalu a bolestivě se narovnala. Když znovu vykročila, pudlík cupital vedle ní. Kdokoli, kdo by je viděl na víc než několik metrů, by si myslel, že pudlík je stále na vodítku, obzvlášť pokud by je už někdy spolu viděl. Lidi věří tomu, co vidí.

Když dorazila k bytu terče, přinutila se několikrát zhluboka nadechnout. Bez ohledu na to, kolikrát už to podnikla, vždycky ji to znovu znervóznělo. Srdce jí bušilo, dýchala rychleji, byla napnutá a neklidná, nemohla se dočkat. Ono rozrušení a část nervozity mohla využít. Kdyby se někdy dostala do bodu, kdy by necítila trému, kdy by jí v žaludku nešimrali motýli, nechala by toho bez ohledu na to, kolik peněz by jí ještě chybělo do vysněné mety. Kdyby brala svůj úkol takhle netečně, bylo by to příliš nebezpečné.

Tmou prostupovaly vůně podzimu: spadané listí, tráva, vůně aviváže z čísi sušičky prádla. Na místech, kde neměla kůži pokrytou make-upem, cítila chladný vzduch. Hvězdy probleskovaly září města, vypadaly jako připevněné klenoty na jinak jasné obloze. Kolem prolétla můra, a její let zanechal v nočním vzduchu tajemnou stopu. Vždycky, když se hra na život a na smrt přiblížila ke svému vyvrcholení, se pocity až omamně zostřily. I proto byla ta hra tak přitažlivá.

Nejvíce života člověk pocítí, když tančí se Smrtí.

Rozhlédla se a přesvědčila se, že je sama. Poslala Skautíka do křoví vlevo od předních dveří, kde ho nikdo neuvidí. "Skautíku, lehni, zůstaň."

Pes si poslušně sedl a pak se natáhl. Vyzkoušela si ho a zjistila, že v téhle pozici vydrží přes hodinu. Ona však nebude potřebovat ani pět minut.

Selkie odešla ke dveřím a zazvonila.

*****

Alex Michaels usínal v posteli, technickou zprávu měl rozloženou na kolenou. Zvonek u vchodových dveří jej probudil. Podíval se na hodiny u

postele. Kdo to může v tuhle dobu být?

Vstal, oblékl si župan a přepásal ho páskem.

Další zazvonění.

Zamračil se, ještě stále v polospánku. Bude to asi někdo z práce.

Opravdu? A proč nezavolali? Vždyť mají tvoje číslo.

Otevřel zásuvku nočního stolku, vzal z ní taser a hodil ho do kapsy županu. Ne že by se tak bál, ale v D.C. už došlo k několika loupežím, kdy pár svalovců zabušilo na dveře a vloupalo se dovnitř. Vždycky je lepší být připraven.

Když se podíval špehýrkou, uviděl tu starou paní s pudlem. Uklidnil se a otevřel dveře.

Vypadala rozrušeně. "Promiňte, že vás ruším," řekla, "ale Skautík se mi utrhl." Mávala s malou plastikovou krabičkou, z níž čouhal konec vodítka. "Asi proběhl vaší bránou dozadu. Mohl byste mi ji otevřít? Nechtěla jsem na něj volat uprostřed noci a budit lidi, víte?"

"Jistě," řekl Michaels. "Pojďte, projděte domem."

"No, víte, nechci vás obtěžovat. Můžu to obejít."

"To nevadí." Usmál se, nechal ji vejít a zavřel dveře. "Pojďte za mnou." Provedl ji obývacím pokojem.

Stará dáma za jeho zády řekla: "Nevím, co to do něj vjelo. Nikdy to nedělá. Asi zaslechl něco ve křoví."

"Všichni mí sousedi mají kočky," řekl. "Ale většina z nich je větší než váš pes. Jestli na nějakou narazí, nemusí se mu to vyplatit."

Když byli v kuchyňce, skoro u posunovacích dveří, Michaels zaslechl štěkot. Měl pocit, že vycházel zpředu. Psík možná kočku ztratil a vrátil se hledat svou paničku.

"Aha, tamhle je," řekl. Otočil se...

A uviděl tu starou dámu, jak drží svou hůlku napřaženou jako baseballovou pálku.

V obličeji měla chladný, ale rozhodný výraz.

Ohnala se po něm hůlkou, jako by se pokoušela o vítězný odpal...

Doprdele!

Michaels se pokusil o dvě věci najednou. Sáhl do kapsy pro taser a zároveň uskočil vzad. Ani jedno neprovedl dobře. Narazil na okraj stolku, župan se mu zamotal o jednu židli a převrhl ji. Dopadla mezi něj a stařenku - a to mu zachránilo život.

Hůlka zasvištěla tam a zpět, ale když se Selkie chtěla k Alexovi přiblížit, narazila holení do židle a zastavila se.

"Kurva!" pronesla. Ke starší dámě se nehodilo nejen to slovo, ale ani její hlas. Byl hlubší, jemnější a mladší.

Michaels stále vrávoravě ustupoval, až došel k stahovacím dveřím. Tvrdě do nich narazil temenem - ozval se zvuk téměř jako od gongu, ale sklo vydrželo...

Dáma odkopla židli z cesty, vykročila k dalšímu kroku, hůlku měla napřaženou, aby mu vyrazila mozek z hlavy, ale jemu se už podařilo vytáhnout taser, namířil jím na ni a stiskl spoušť...

Ale ne, to není spoušť, ale žárovka! Hergot!

Objevila se červená tečka - ale na zdi vedle stařeny. Pohnul s taserem, umístil červenou tečku ženě na hruď...

Vykřikla a mrštila hůlkou...

Zasáhla Michaelse do břicha pod nataženou paži. Nepocítil žádnou bolest, ale úder byl dost silný, aby se mu roztřásla ruka. Tečka uhnula stranou, mimo stařenu...

Otočila se a utíkala. Když se vzchopil, byla už pryč, skoro u vstupních dveří. Sakra, to je rychlost! Taser se dal účinně použít jen na pět šest metrů, ale třeba by ji mohl zasáhnout i na tuhle vzdálenost...

Vyběhl za ní. Neměl ponětí, co je zač ani co tu dělá, ale je to sakra jeho byt. Překvapení náhle přerostlo ve vztek...

Co si ta zatracená ženská o sobě myslí? Jak se vůbec opovažuje?

Zaslechl, jak něco nesrozumitelného křičí, ale než doběhl ke dveřím, byla už o dvacet metrů dál a uháněla pryč. Náhle si uvědomil, že pohled na sedmdesátiletou dámu, která sprintuje jako na olympiádě, je poměrně uchvacující, ale přesto mu bylo jasné, že jde o ženu mnohem mladší, jenže převlečenou.

Rozběhl se za ní, ale měla příliš dobrý start. A běžela rychle. Neměl šanci ji v županu a pantoflích chytit.

Nebezpečí už pominulo. Zahnal ji. Teď už zbývalo jen zavolat policii. Ať se za ní pustí oni.

Michaels se otočil zpět k domu, vtom ale zaslechl něco ve křoví, a zastavil se. Namířil taser a přejížděl červeným bodem tam a zpět a hledal terč. "Kdo je tam? Nehýbejte se, budu střílet!"

Byl odhodlán zpražit kohokoli, kdo se mu dostane na oči.

Nic.

Opatrně vykročil ke křoví.

Na zemi ležel pudlík té stařenky a díval se na něj. Jednou vyštěkl a zavrtěl ocasem.

Michaels nevěřil svým očím. Ježíšku na křížku!

Sklonil se. "Pocem, pejsku. No tak, Skautíku."

Psík vyskočil a rozběhl se k němu, hlavu měl skloněnou a ocásek si mohl uvrtět. Michaels psa zvedl. Skautík mu olízl ruku.

Michaels se zamračil a uvědomil si, že dýchá nějak moc rychle. Zhluboka vydechl a snažil se uklidnit.

Co se to tady propánakrále děje?

22 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 30. ZÁŘÍ, 23:55 WASHINGTON, D.C.

Do háje!

Selkie ujížděla marylandskou nocí a znovu se rozzuřila. Pravou dlaní praštila do volantu. "Doprdele, doprdele, doprdele!"

Věděla, že je to ztráta energie, že tím ničemu nepomůže. Už se prostě stalo, a nemohla to svést na nikoho jiného než na sebe. Byla to její chyba. Řekla tomu zatracenému psovi, ať si lehne, ale neřekla mu "ticho". Nějaká praštěná kočka ho určitě vyčmuchala, a on na ni samosebou vyštěkl, protože ona mu neřekla, ať je ztichal

Taková hloupost. Amatérská chyba, taková prkotina, nikdy se jí to nestalo. A přestože to byla ztráta energie, ji to štvalo. Znovu udeřila do volantu.

Nemohla tomu uvěřit, ale tak to bylo vždycky, když se štěstí změnilo v pech. I sebemenší drobnost zklame v ten nejnevhodnější okamžik. To štěknutí, zrovna když se chystala k úderu, jí zničilo připravovanou likvidací. Stát se o vteřinu dříve, byla by stále usmívající se stařenkou pajdající za terčem. O vteřinu později by terč ležel mrtvý na podlaze a čekal by na poslední ránu - mat, převrhni krále.

Kdyby ten čokl neštěknul. Kdyby terč neměl v kapse taser. Kdyby se jí do cesty nepřipletla ta židle...

Kdyby, kdyby, kdyby.

Hergot!

Takže teď mají jejího psa i hůlku, a pokud nejsou až neskutečně tupí, vědí, že Alexander Michaels byl napaden atentátníkem. Najdou byt v nedalekém domě, ačkoli v něm není nic, pomocí čehož by mohli odhalit její pravou identitu. Dozvědí se, že ho sledovala. Domnívala se, že z toho, co najdou, moc užitku mít nebudou, ale jedno bylo jisté:

Dostat se k terči teď bude mnohem, mnohem těžší.

Při té myšlence se usmála, i přes svůj vztek. Ale jistě, ještě stále byla rozhodnuta terč zlikvidovat, o tom nebylo pochyb. Překážky budou větší, riziko jakbysmet, ale nikdy nevzala zakázku, aniž by ji nesplnila. Nikdy.

No co. Pořád chtěla nějakou výzvu. Tak teď ji má.

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 00:34 WASHINGTON, D.C.

Alex se snažil tvářit, jako by se nic nestalo, ale Toni věděla své. Byl otřesen. Vypadal klidně, stál tam bos v kalhotech a tričku, v ruce držel pudla, který tvořil součást převleku toho atentátníka. Bezmyšlenkovitě psíka drbal, zatímco policisté se s ním rozloučili a odešli. Nedovolili sice místním policistům, aby celé okolí rozsvítili jako ve dne, ale i tak bylo kolem Alexova domu na pokročilou denní dobu až příliš mnoho ruchu. Sousedi vykukovali z oken a snažili se vypátrat, co se děje.

Toni si oddychla, že se Alexovi nic nestalo, že se ten útok nevydařil. A byla ráda, že jí zavolal jako první a až pak všem ostatním. To něco znamenalo.

Toni se postarala, aby ten případ byl svěřen jí. Spadal do kompetence Net Force jako součást případu vraždy Steva Daye. Místní policie byla přivolána, jen aby roztáhla síť, v níž by ta žena mohla uvíznout, ačkoli na to už bylo asi pozdě. Ta žena se nejspíš neschovává pod keřem blok odsud. Pokud je to žena. Možná je to převlečený malý muž.

"Alexi?"

"Hmm?"

"Budeme potřebovat toho psa."

Podíval se na pudla a pak na ni. "Psa? A proč?"

"Musíme ho prohlídnout skenerem, podívat se, jestli nemá nějaký identifikační implantát nebo tak něco."

"Ne, asi si ho nechám. Ať sem někdo z laborky přijde a prohlídne ho tady."

"Alexi, je to důkaz."

"Ne. Jen díky němu neležím vedle Steva Daye." Podíval se na psa a podrbal ho za uchem. "Je to hodnej pes, viď, Skautíku?"

Toni přikývla. Každý, kdo by Alexe neznal, by měl pocit, že je na návštěvy atentátníků zvyklý, vůbec mu to nevadí, vždyť je dnes taková hezká noc. Ale ona ho znala. Možná dokonce líp, než znal sám sebe. "Myslím, že bychom se zatím mohli podívat na tohle." Zvedla hůlku a zabalila ji do plastikového obalu.

"Měla rukavice," řekl Alex. "Bílé, asi hedvábné nebo bavlněné. Když si je nasadila, tak hůl nejspíš pořádně otřela."

"Za podívání nic nedáme," řekla Toni.

Pokrčil rameny.

Poslední z policistů odešel, ale byli tu ještě další agenti Net Force. U každého vchodu do domu jeden muž, jeden v autě na druhé straně ulice, další u posunovacích skleněných dveří. Zůstanou s Alexem, dokud se tohle nevyřeší.

Toni pocítila záchvat vzteku, ale musela jej zkrotit. Ať je to kdokoli, ta ženská - nebo chlap - bude pykat, jestli se k ní Toni dostane dřív než všichni ostatní.

"Jsi v pořádku?"

"Jo. Bylo to hlavně překvapení, když jsem viděl, jak mi ta hodná stařenka chce odpálit hlavu někam do levýho pole."

"Chápu."

"Vídal jsem ji tady nejmíň týden."

"Agenti, kteří hlídali tvůj dům, ji viděli taky. Nešlo o žádný rychlý přepadení. Někdo si tě vyčíhnul."

Přikývl. "Protože sedím na Stevově židli. Tahle ženská s tím asi má něco společnýho."

"Jo, taky už mě to napadlo."
"No jo. Vezmi tu hůl do laborky."
"Můžu tady chvíli zůstat, jestli chceš." "Ne, vrať se do práce. Jsem v pořádku."
Nechtělo se jí, ale odešla a obrázek Alexe, jak drbe toho pudla, s ní zůstal celou dobu, než dojela do centrály.

*****
PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 7:37 NEW YORK CITY

Žralok Johnny stál u stolu Raye Genaloniho a v ruce držel arch papíru.
"No, co je?"
"Tohle jsme právě dostali od našeho člověka z washingtonský fízlárny," řekl Johnny. "Myslel jsem si, že se na to budete chtít podívat."
Genaloni vzal papír, nasadil si brýle na čtení a podíval se na něj.
Nestihl přečíst ani šest slov, když Johnny povídá: "Vypadá to, že se nějaká ženská pokusila zabít velitele Net Force."
Genaloni zvedl oči od papíru a přes okraj brýlí se díval na Johnnyho: "Pokusila? Pokusila?" Potom mu došlo celé to sdělení. "Nějaká ženská? Chceš říct, že Selkie je ženská?"
Johnny zvedl dlaně a pokrčil rameny. "Tohle nám poslal náš člověk z D.C."
Genaloni si přečetl papír. Byla to kopie hlášení o nehodě, stručná, bez velkých detailů. Rovněž to vypadalo, že policie u toho moc dlouho nezůstane. Vyšoupli je z toho federálové.
Genaloni zavrtěl hlavou. Ženská. Nemohl tomu uvěřit. Třikrát, možná čtyřikrát mluvil se Selkie v telefonu, ale nikdy by ho to nenapadlo - měla hlas jako muž. Ženská. To mu vadilo víc než to, že se o útok pokusila a nevyšlo to. Ne že by ho tohle netrápilo. Co když ji chytí? Co když si schovává nějaké záznamy, ze kterých vyplyne její spojení s ním?
Samozřejmě se o to obával už dříve, ale jen okrajově. Selkie vždy odváděl - odváděla - dobrou práci. Bylo v tom hodně peněz, a nepomohlo by jí nějak se ze závazku vyvlíknout. Ale teď? Bylo to zlé. O to horší, že je to ženská. Ženským se nedá věřit ani za mák.
"Pracuje pro nás pár počítačových maniaků, ne?"
"Některý z nich jsou esa."
"Ať se dají do práce. Chci, aby vyhledali Selkie. Ať ji najdou - pokud to je opravdu ženská."
"A až ji najdou?"
"Nic. Jen ji najděte. Potom uvidíme, co dál."
Johnny přikývl a odešel. Genaloni se podíval na zprávu. Celá ta záležitost s Luigim a FBI byla pořádný bordel. Vůbec se mu to nelíbilo, a navíc se to ještě zhoršuje. Možná je čas sečíst ztráty a nějak se pojistit. Najít Luigiho a odstranit ho, aby neřekl něco, co nemá. Najít Selkie a odstranit ji. Osobně se postarat o toho chlapa, kterýho chtěla zabít, nic neponechat náhodě.
Panejo. Takovýhle trable nepotřebuje. Podle toho, jak to teď vypadá, bude celá jeho cesta k počestnosti z obou stran lemovaná mrtvolama.
Proboha.

*****
PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 12:12 NEW ORLEANS

Jay Gridley přeřadil ze čtyřky na trojku, a když zpomalil a sjížděl z dálnice, zaposlouchal se do silného chrapotu viperu. Zastavil na křižovatce, nechal přejet několik nákladních vozů a zatočil doprava do jedné uličky.
Vítejte v New Orleans. Laissez les bons temps rouler - ať se dobré časy rozjedou...
Chtěl prověřit jednu informaci. Prý se tu děje něco nekalého, balík peněz

má snad změnit majitele a otisky prstů na smlouvě jsou prý neviditelné. Může jít o toho člověka, po kterém pátrá.

Počkal na dalším semaforu a mezitím se podíval k trafice na rohu. Noviny a časopisy v horkém a vlhkém vzduchu visely, a ani se nehnuly. Na stánku visela jedna z velkých barevných map: CyberNation1. Na tohle se opravdu bude muset podívat trochu podrobněji. Člověk v jeho funkci by měl o takových věcech vědět.

Jeho pozornost upoutal jeden nadpis. Mávl na prodavače, v ruce držel bankovku a ukázal na noviny, které si chtěl koupit. Muž z trafiky vstoupil do vozovky, vzal si od Jaye dolar a podal mu noviny.

Nadpis hlásal: THAJSKÝ PŘEDSEDA VLÁDY ZAHYNUL PŘI AUTONEHODĚ.

Prodavač mu nevrátil drobné.

Než se rozsvítila zelená, stihl si Gridley zběžně přečíst první odstavec.

Ministerský předseda Sukho zřejmě sjel se svým vozem z mostu. Když došlo k nehodě, byl sám. Hloupá nehoda.

Jeho manželka se k tomu nevyjádřila.

Gridley vzdychl. No jo.

Provoz v ulicích Crescent City byl hodně hustý, silnice byly ucpané místními i turisty, kteří si přijížděli prohlédnout řeku, ochutnat kořeněná jídla, možná navštívit strip show na Bourbon Street ve francouzské čtvrti. Když se člověk napojil na oficiálně podporovanou stránku města ve VR, musel se smířit se situací jako v RS, a i v říjnu tu bylo nehorázné horko a vlhko.

Podnik, kam měl namířeno, se jmenoval Algiers a neležel v nejlepší čtvrti, navzdory snahám radnice onen okrsek oživit. Něco si o tom přečetl, dost na to, aby věděl, že je lepší sem jen nakouknout a hned zase zmizet. Viper je dost rychlý vůz, aby dokázal ujet spoustě potíží, ale není to tank. Spoléhal na svou rychlost a zkušenosti. Dosud se mu dařilo ve VR na bandity vyzrát, jenže i mistr se může dostat do úzkých.

Proplétal se úzkými uličkami a dával si pozor na okolní provoz. Stejně tak pozoroval chodce, kteří postávali na rozích, popíjeli pivo z úzkých lahví, případně neznámé tekutiny z lahví ukrytých v malých papírových sáčcích. V této části města byla většina tváří tmavých nebo aspoň snědých a žádná z nich nevypadala přívětivě.

Viděl, jak se peníze směňují za malé balíčky nebo lahvičky, viděl ženy v krátkých sukních a na vysokých podpatcích, jak se opírají o lavičky na autobusových zastávkách nebo postávají před vchody do barů a čekají na potenciální zákazníky.

Jay Gridley nechtěl s těmito ženami nic mít ani ve VR.

Podíval se na itinerář, který dostal. Na další křižovatce doprava, a ocitl se v ulici, kam by se stěží vešla dvě auta vedle sebe. Před sebou viděl pobočku Bank of Louisiana, která ale vypadala jako nákladní přívěs bez kol, postavený před pozemkem s hromadou stavební suti.

Před pobočkou parkoval nablýskaný kabriolet corvette se staženou střechou a nastartovaným motorem. Z banky rychle vyšel muž. Vypadal mladě, ale měl pohyby starého muže, v kvalitním obleku a s kufříkem v jedné ruce. Jeden by si ho spletl s obchodníkem nebo zákazníkem - jen kdyby neměl na obličeji masku.

Rozhlédl se, uviděl Gridleye a rozběhl se k autu. Kufřík hodil na sedadlo spolucestujícího, otevřel dveře a naskočil do auta.

Gridleymu najednou nemusel nikdo nic vysvětlovat. Je to on! Ten programátor! Vůbec o tom nepochyboval.

Ušklíbl se a sešlápl plyn. Odřízne toho smrada, zatarasí mu cestu.

Maskovaný muž měl ale náskok. Odjel od chodníku a zůstaly za ním stopy pneumatik.

No klidně, klidně, to nevadí! Corvette byla rychlá, ale s viperem se nemohla rovnat, ani co do rychlosti, ani vzhledem - prostě na něj nemá, to je jasná věc!

Gridley sešlápl plynový pedál a cítil, jak viper vyrazil vpřed, jako by ho

předtím dusil. Dotahoval se na kabriolet. "Klidně už to zabal, kámo, stejně mi neutečeš," řekl nahlas.

Tu úzkou uličku nestavěli pro silná auta, která by se tudy hnala stotřicítkou. Ostrá zatáčka vpravo sedřela oběma vozům z pneumatik další gumu, ale Gridleymu se podařilo udržet viper na silnici, přeřazoval, dupal na plyn, stále získával. Byl třicet metrů pozadu, což je vzdálenost, kterou překoná za pět vteřin...

Řidič z kabrioletu vyhodil do vzduchu hrstku zářivých desetníků.

Tak to aspoň zpočátku vypadalo. Teprve v okamžiku, kdy desetníky dopadly na zem, si Gridley uvědomil, že to žádné mince nejsou, ale je to cosi ostnatého.

Napínáčky!

Dupl na brzdu. Viper začal brzdit, auto se cukalo a zpomalovalo, ne však dost rychle. Levá přední pneumatika praskla jako první a ozval se zvuk jako po výbuchu granátu. Viper se naklonil vlevo. Gridley strhl volant, částečně auto vyrovnal, už se mu to málem podařilo - ale vtom jej opustila pravá pneumatika. Viper se znovu vychýlil, nebylo možné jej ovládat, narazil do chodníku, nadskočil na zadních pneumatikách a narazil do výkladní skříně obchodu. Sklo se rozlétlo, viper proletěl oknem do malého pekařství a rozbil všechny

poličky. Vůz se pak zhoupl dozadu, naklonil se na stole a zastavil se o pult. Při nárazu spadla na trup viperu stará kovová pokladna.

Auto bude potřebovat důkladnou opravu.

Gridley zasypaný sklem a pečivem si všiml zmateného pekaře v bílé zástěře a klobouku, který stál asi třicet centimetrů od dvířek viperu.

Gridley zavrtěl hlavou. Ten chlap ho dostal, ujel mu a zmizel. Podíval se na pekaře, který na něj zíral s vytřeštěnýma očima.

"Dobrej. Ty koblihy máte čerstvý?"

23 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 13:32 WASHINGTON, D.C.

Tyrone Howard stál u své skříňky a čekal, až čtecí zařízení na otisky prstů skříňku otevře, když zaslechl samotný Hlas zkázy. Nezněl však tak, jak si ho představoval. Byl příjemný, sexy, bez sebemenšího katastrofického nádechu.

"Ahoj, ty jsi Tyrone?"

Otočil se a uviděl Belladonnu Wrightovou, stála tam v celé kráse svých čtrnácti let, nejhezčí holka na Eisenhowerově škole, a dost možná v celém D.C. Usmívala se na něj.

Usmívala se na něj.

Je s ním ámen.

Co od něj chce? Kdyby se o tom kdokoli zmínil před Kostilamem LeMottem, mohl by dát světu sbohem rovnou, a měl by to už aspoň odbyté. Ježíšku!!

"Ehm, hm, jo?" Ke své hrůze - na což nikdy nezapomene - mu přeskočil hlas.

"Sára Petersonová mi řekla, že se dost vyznáš v počítačích, že prej to umíš vysvětlit tak, že to pochopí i takovej trouba jako já. Musím ze základů dostat nejhůř dvojku, jinak jsem v rejži. Myslíš, že bys mi mohl pomoct?"

Pud sebezáchovy na něj začal řvát - zpoza velkého balvanu, kam se schoval, když si uvědomil, kdo to s Tyronem mluví.

Ne! Hrozba! Hrozba, příteli! Varuju tě, varuju tě, uteč, uleť, protrhla se přehrada, vybuchla sopka, blíží se vesmírná zkáza! Ne, je mi líto, to nepůjde, no fakt, ne, ne, odpojit se, padáme!

"Jo, jasně, proč ne," ozvalo se z Tyronových úst.

Kdo to řekl? Zbláznil ses? Smrt! Rozčtvrcení! Zničení! Ojojojoj! řval pud sebezáchovy a snažil se ten balvan podhrabat.

"Díky mockrát. Hele, tady je můj telefon," řekla Bella. "Zavolej mi, domluvíme se na někdy, jo?"

No jasně, to víš, že jo! Až nás Kostilam LeMott rozebere jako rozvařený kuře, to bude paráda!

Tyrone si vzal lístek a instinktivně se usmál. "J-j-jo."

Usmála se, otočila se a odkráčela. Vlastně odplula asi jako polynéská princezna na bílé písečné pláži pod horkým sluncem. Vládkyně všeho, nač se podívá.

Tyronovi se srdce zaplavilo touhou. Zároveň mu však strach vysušil ústa tak, že připomínala hromadu kostí, jež několik století vysušuje žhavé slunce pouště Gobi.

Takhle skončíš, blázne! Uteč, schovej se, změň si jméno, ujeď z města!

"Tyrone! Tys mluvil s Bellou?"

Tyrone zíral na Jimmyho Joe. Nezmohl se na víc, než na připitomělé kývání.

"Ty bláho! Už se bal, Tyrone! Páni zlatí! Jo, gratuluju k černýmu pásku."

Tyrone se zamračil. "Cože? K jakýmu pásku?"

"K tomu, bez kterýho se neobejdeš, až Kostilam zjistí, že se pokoušíš zkompletovat žhavej obvod s Bellou. Buď pásek, nebo pistoli. Já bych volil pistoli."

"O žádnej obvod se nepokouším! Jen se tu zastavila a o něco mě prosila! Mám jí pomoc se základama počítačů!"

"Jo tak."

"Ale vážně! Dala mi svůj telefon, mám jí zavolat, domluvíme se, že se sejdeme a... a..."

"Někde o samotě, jako třeba u ní doma?" pokračoval Jimmy Joe.

"Ty vole, ani náhodou!"

"Ale to víš, že jo. Řeknu ti, jak to bude: Kostilam se u ní zastaví, uvidí tě, jak se nakláníš nad Bellino pohledné rameno a ruku máš na její... myši, a je to sayonara, Tyrone-san."

"Nene!"

"No, možná ne. Taky bys mohl mít moc práce a odmítnout, že jo."

"To určitě. Ona se naštve a řekne Kostilamovi, že jsem ji urazil, a pak mě zabije."

"Vypadá to, že seš v pěkný kaši, to jo."

"Čemu se teda směješ? To není žádná legrace, Jimmy Joe!"

"Záleží, jak se na to díváš, ne? Hele, jestli máš umřít, tak je lepší si předtím něco užít, ne? Ať máš aspoň nějakou radost, než se odpojíš."

"Asi si budu muset odskočit," řekl Tyrone. Zničehonic začal hrozně potřebovat na záchod.

Jimmy Joe se za ním díval s jen stěží potlačovaným úsměvem.

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 21:45 GROZNYJ

Plechanov se odpojil z VR, seděl ve svém křesle a těžce dýchal. Jak se k němu ten člověk z Net Force dostal tak rychle? Sice ho pak zastavil, zničil mu program, ale bylo to jen tak tak. Vůbec k tomu nemělo dojít.

Vydechl a uklidnil se. No. Je sice nejlepší, ale někde musí existovat druhý, třetí nejlepší. Útoky na velitele Net Force a jejich operace byly nezbytné, aby se pozornost jejich schopných programátorů upřela jinam. Nejlepší z nich se s ním sice nemohou rovnat, ale na nejvyšších úrovních nejsou rozdíly až tak obrovské. Špičkoví hráči jsou nebezpeční. Kdyby se jeden z nich nacházel v pravou chvíli na pravém místě, mohlo to být velmi vážné.

Promnul si oči. Protivník ho už zaměřil. Nebylo to samozřejmě nijak vážné, únikovou cestu si předem naplánoval, a ne jen jednu, pro případ, že by nevyšla ta první, ale to se nestalo. Toto opatření mělo sloužit pro podobné neočekávané případy. A unikl jim, nebo ne? Ten kluk, Američan s thajskými

předky - jak že se jmenuje? Groly? Gridley? - je sice dobrý, ale nemá ještě dostatek zkušeností. Kdyby
se tihle dva měli utkat ve virtuálním ringu, mladík by měl navrch, ale pravidla barona de Coubertina jsou v této aréně nepoužitelná. Když nejsou lidé svazováni pravidly, staří a podlí vždy přemohou mladé a obratné...
Bude ale muset být ještě obezřetnější. Dokonalost zločinu nespočívá v tom, že člověk při zpozorování uteče, dokonalý zločin je ten, o němž nikdo nemá ani tušení. Tak vysoko nikdy nepomýšlel, ale vyzrát na pronásledovatele ho netěšilo tolik jako nebýt zpozorován. Bude na tom muset zapracovat.
V kalendáři měl však zatím cesty do Běloruska a Kyrgyzstánu. Musí pokračovat se setbou, brzy bude mít co sklízet.

*****
PÁTEK, 1. ZÁŘÍ, 16:02
QUANTICO

Michaelsovi zavolal jeho šéf a neměl pro něj zrovna nejradostnější zprávy.
"Prezident začíná mít obavy, Alexi. Už je to víc než tři týdny."
"Jsem si toho vědom, pane." Byl si rovněž vědom toho, jak křečovitý má hlas.
Walt Carver se nedostal do křesla ředitele FBI za to, že by přehlížel drobnosti. "Nevzdávej to. Jenom tě upozorňuju na něco, co už víš. Hlavní roli tady hraje politika."
"Rozumím," řekl Michaels.
"Potřebujeme vítězství," pokračoval Carver. "Nemusí jít o triumf, jen něco, co můžeme hodit psům, aby na nás přestali štěkat. Čím dřív na něco narazíte, tím líp, a když říkám čím dřív, myslím tím několik dní."
"Ano, pane."
"Uklidním senátní výbor, ale do pondělka potřebuju něco o Dayově vraždě vědět. V úterý nejpozději."
"Ano, pane."
Když rozhovor skončil, Michaels vstal. Potřeboval pohyb, aby se zbavil nervozity. Jako by nestačilo, že včera v noci málem přišel o život. Teď má za zadkem prezidenta Spojených států. Pokud s něčím
nepřijde, už si v tomhle městě ani neškrtne. Pokud mocenské kruhy usoudí, že Alex Michaels je lenoch, může dát své kariéře sbohem.
No co. Svou práci má rád, baví ho, ale může přece začít dělat i něco jiného, to není problém. Pokud dostane vraha Steva Daye dřív, než přijde o práci, nebude ho to tak mrzet. Nelpěl na téhle židli stůj co stůj - ne za každou cenu.
Pocítil náhlou chuť zavolat dceři. Podíval se na hodiny. Tady je něco po čtvrté, ale v Idahu je o několik hodin méně. Bude už doma ze školy? To nevěděl. Měl by to vědět, ale nevěděl. Má operátor? Zavrtěl hlavou. Ani to nevěděl. Ale i kdyby měla, nechtěl by jí dostat do problému a rušit ji při hodině. Měla by starost, ale co by jí řekl, až by zavolala? Ahoj, zlato. Hádej, co se stalo - tátu včera v noci málem zabili a možná přijde o práci.
To určitě. O tomhle nemohl nikomu říct, i kdyby nakrásně chtěl. Navíc nechtěl. Neměl v úmyslu fňukat o tom, jak je život těžký - tím se nikdy nic nevyřešilo a nikoho to nezajímalo.
Byl tak nervózní, že nedokázal klidně sedět. Možná by měl jít do tělocvičny a zpotit se. Tím nic nezkazí, možná mu to prospěje. Cvičení mu občas pročistilo hlavu natolik, že dostal pár dobrých nápadů. To je ono, chvilka na posilovacím stroji mu udělá dobře. Když bude jenom sedět, stejně nic nevymyslí.
Uvědomil si, že být úředníkem není žádná velká zábava.

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 16:42 QUANTICO

Jay Gridley vešel do virtuálního obchodu Cane Masters v Incline Village v Nevadě. Kdyby si mohl vybrat, raději by se vydal za tím gangsterem z New Orleans, ale ten programátor holt bude muset počkat. Celkem podrobně si prohlédl jeho vůz, zjistil, jak se pohybuje, a když prozkoumal místo loupeže, dozvěděl se něco o pracovních postupech toho muže. Některé věci se dají ukrýt, jiné zase neodbytně vystupují na povrch. Dobří programátoři se jeden od druhého odlišují převážně stylem, a Gridley tušil jedno. Pokud ještě někdy v budoucnu objeví stopu toho muže, pozná ho. To byla velká výhoda, a Jay ji hodlal při nejbližší příležitosti využít.

Někdo se však včera v noci pokusil zavraždit jeho nadřízeného, a to dostalo přednost.

V obchodě byly řady nablýskaných dubových, hikorových a ořechových holí. Pak další dřevěné zbraně pro bojová umění - pruty, hole escrima, tréninkové gumové pásky, videokazety, knihy, bundy a trička s logem "pozvednuté hole".

Pohledná Asiatka za pultem se usmála na Jaye, který pod paží držel hůl použitou při včerejším útoku na Alexe Michaelse.

"Přejete si?" zeptala se.

Gridley jí podal hůl. "Je tohle od vás?" Už věděl, že je, protože si prošel popis výrobku a soubory o všech výrobcích holí v Severní Americe, dokud nenašel, co hledal.

Žena si hůl prohlížela. "Ano, je to model Instruktor, z hikory. Je s ní něco?"

"Ne, funguje dokonale, aspoň pokud vím. Ale potřebuju o ní něco zjistit. Schováváte si záznamy o prodejích?"

"Samozřejmě."

"Je nějaká možnost, jak zjistit, kdo si tuhle hůl koupil?"

Žena se přestala usmívat. "Záznamy o našich klientech bohužel nesdělujeme, pane."

"Mohl bych si promluvit s vaším vedoucím?"

"Počkejte tady."

Za pár vteřin se za prodavačkou objevil vysoký zamračený muž. "Můžu vám nějak pomoci, pane?"

Gridley mu ukázal průkaz Net Force. Ukázal na hůl, kterou s sebou přinesl. "Tahle hůl byla použita při pokusu o vraždu zaměstnance federálního úřadu," vysvětloval. "Potřebuju vidět záznamy o vašich prodejích."

"To bohužel nepůjde," zavrtěl muž hlavou.

"Ale půjde. Buď mi je dobrovolně poskytnete, čímž nám oběma ušetříte spoustu času a problémů a získáte si mou vděčnost. Nebo si opatřím federální povolení k prohlídce a za hodinu se vrátím s hordou programátorů z berňáku, a ti rozeberou vše, co vaše společnost za posledních deset let udělala. Odhaduju, že ti hoši skoro jistě ob-

jeví ve vašich záznamech nějakou nesrovnalost. Víte, jak jsou dneska složité všechny daňové předpisy, prostě není možné zůstat zcela bezúhonný, ani když člověk chce."

Muž si vzal Gridleyův průkaz, zkontroloval ho skenerem a počkal na ověření. Pak řekl: "Rádi vládě pomůžeme, jak jen to půjde. Deniso, můžete převést na tohoto pána naše záznamy?"

Gridley přikývl, ale neusmál se. Škoda že tohle nemůže použít, když se chce protlačit do nějaké slušné restaurace.

Vyšel ven a nasedl do nového viperu. Tento program, ačkoli šlo o zálohu programu, který se mu zničil v New Orleansu, byl stejně starý jako jeho starý model, oproti zničenému programu navíc postrádal některé výstražné systémy. Nabouranou jednotku se snažil co nejvíc vylepšit a aktualizace se neobtěžoval zálohovat. Nebyla to žádná tragédie, ale bude na tom muset ještě hodně zapracovat, aby to běhalo tak, jako ten předchozí.

V autě si záznamy prohlédl. Cane Masters fungují už nejméně patnáct let a za tu dobu prodali tisíce holí. Za posledních deset let prodali několik stovek kusů té hole, o kterou se Net Force zajímá. Prozkoumávat několik stovek možností je ale pořád lepší než nemít žádnou.

Nastartoval a trochu se zamračil nad nedokonalým zvukem motoru. Bude to muset doladit. Zařadil a odjel od obchodu.

24 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 1. ŘÍJNA, 23:14 LAS VEGAS

Grigorij vyhrál tři stovky v žetonech. Ve velkém kasinu, které připomínalo pyramidu, hrál pětidolarových jedenadvacet. Na oslavu toho se opíjel a vykládal o tom, že si najde prostitutku. Ta prostitutka ho nejspíš připraví o podstatnou část jeho výhry, výměnou za to mu však poskytne několik okamžiků rozkoše bez lásky - a riziko nákazy smrtelnou chorobou.

Ružjo netušil, jak rozšířený je virus HIV mezi americkými šlapkami. V některých částech Afriky a jihovýchodní Asie je jím nakaženo osm z deseti. Proti obvyklejším formám nemoci sice existují vakcíny, ale vypadalo to, jako by se každý týden objevila nová forma. A Had se nejednou chvástal, že za žádných okolností nepoužívá kondom. Mohl by něco chytit, pomalu a bolestivě shnít, a Ružjoovi by to vůbec nevadilo. Bylo mu jen líto Grigorijovy ženy, která se možná taky nakazí, než bude mít její manžel tu čest zemřít. Litoval ji už proto, že si takového hňupa vzala...

Ružjo stál u elektronického automatu a poslouchal, jak se okolní automaty zastavují a blikají, jak lidé u nich mechanicky a bez radosti tahají za páky a mačkají knoflíky, jimiž se stroje ovládají. Zdálo se, že nikdo z nich se nebaví. Nikdo se neusmíval, nikdo nikoho neplácal

po zádech, všude jen intenzivní manická soustředěnost, jako kdyby se vlivem tohoto soustředění automat slitoval a začal platit. Čas od času se tak stalo a krom zářivých světel se ke všeobecnému hluku přidala kakofonie automatu, který jako by chtěl říct: Koukej, lidi vyhrávají! Vhoď další peníze! Třeba příště vyhraješ ty!

Hrabivost je prý zábava, ale tak tomu skutečně je, jen když člověk vyhrává.

Nevěděl, proč na tenhle tah s Hadem vůbec vyrazil. Ružjo nebyl žádný hazardní hráč. Karty, kostky, rulety, to vše šlo zcela mimo něj. Risk jej nelákal. Nemohl vyhrát nic než peníze a výhra pro něj znamenala prakticky totéž co prohra.

Možná chtěl sám sobě dokázat, že se ještě dokáže uvolnit a pobavit. Pokud ano, pak tohle nebyl nejlepší nápad. Nebyla ještě ani půlnoc, a už byl unaven hlukem, duněním automatů a nešťastných lidí v kasinu, nejvíc ho však unavoval Grigorij. Už stihl svým čtyřem spoluhráčům u stolu vyžvanit, že je ruským válečným hrdinou. Zanedlouho bude vyprávět o svých medailích. Ružjo už o tom nechtěl slyšet ani slovo. Nikdy.

Dny, kdy byl Ružjo schopen proflámovat celou noc a pak jít bez spánku druhý den do práce, už byly tytam. Dekadentní způsob života je jen pro mladé nebo hloupé.

Zastavil se u něj Winters. Měl na sobě džíny, pásek se širokou přezkou, černé kovbojské boty a tričko se znakem jiného kasina, které vypadalo jako lev. V ruce držel sklenici s hnědavým nápojem. Vypadal, jako by sem patřil. Napil se a zamračil se. "Hrozný chcanky," řekl. Ale znovu se napil. "Vítej v Disneylandu pro dospělý. Všiml sis cestou sem loděk na projížďku po řece Smrti? Těch bůžků s psíma hlavama a tak? Vypadá to tady jako procházka po Dávnolandu. Po levé straně odplouvá loď k pyramidě s mumiemi."

Ružjo se podíval na hodinky.

"Náš kamarád chce vyhrát pár babek?" zeptal se Winters.

"Ano, je v plusu. Ještě tři kola, pak chce odejít a vyhledat profesionální ženskou společnost."

"To je nápad. Vyhodit peníze za děvky je mnohem lepší. Aspoň má člověk hezkou vzpomínku. Ne jako když o ně přijde při hazardu."

"Grigorij má systém."

Winters se zasmál, dopil sklenku a pak ji postavil na podlahu vedle své boty. "Systém? Pokud máš prachy a systém, kasino pro tebe pošle letadlo. Dají ti zadarmo pokoj, jídlo a pití. Jediný, co při oku pomáhá, je počítání karet, a když přijdou na to, že to děláš, vyhodí tě. A náš Grigoušek nemá na víc, než aby spočítal, kolik má v ruce karet. Několikanásobný zásobníky na stole sledovat nezvládne. U baru s hracíma stolkama a automatama jsem vyrostl. Věř mi, když zůstaneš u stolu, vždycky vyhraje kasino."

Ružjo se podíval na Winterse a pak na Hada. "Jdu k sobě do pokoje."

"Ještě chvíli počkám s Griggym. Třeba ho dostanu z průšvihu."

Venku bylo chladno, přestože odpoledne byla teplota kolem sedmatřiceti stupňů. Suchý, prašný vzduch se mísil s větrem vanoucím z pouště. Listy palem lemujících parkoviště u obrovské černé pyramidy zářily jako přírodní vlajky. Ze samé špičky stavby vycházel jasný paprsek světla. Byl tak zářivý a horký, že do sebe vsakoval prach a vyháněl jej vzhůru k noční obloze. Světlo majáku by proti tomuhle laseru namířenému z pyramidy vypadalo jako podvyživený příbuzný.

Disneyland pro dospělé. Ano. Extrémní úpadek.

Co bude dělat, až dokončí tenhle úkol? Kam půjde? Domů, mezi ty tísnivé vzpomínky, jimž se nemohl ubránit, kdykoli se rozhlédl? Rozhodně ne. Možná půjde do pouště podobné té, která je za tímhle umělým kouskem zeleně. Daleko ode všech, stane se poustevníkem, společnost mu budou dělat jen pavouci, škorpioni a opravdoví hadi. Během dne jej bude vysoušet slunko, v noci bude ležet na zádech v mrazivém větru, jaký se prohání pouští, a z dálky bude poslouchat vytí kojota...?

Usmál se své fantazii. Ne, do pouště nepůjde. Vezme další úkol od Plechanova - od člověka, jako je Plechanov, bude úkolů vždycky dost - a provede jej. A nepřestane s tím, dokud se jednoho dne nestřetne s mladším, rychlejším a lačnějším protivníkem. A pak bude konec.

Neskočí z mostu, nestrčí si do úst pistoli, neuteče a nebude se schovávat. Stále bude dělat jedinou věc, kterou kdy pořádně uměl,

a bude ji dělat co nejlépe. To je vše, co má. Krom Anny je to vše, co kdy měl. Je to jeho cesta, a on po ní půjde až na samý konec. Sel k hotelu a do zad mu foukal suchý pouštní vítr.

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, POLEDNE QUANTICO

Toni se předklonila, dotkla se prstů u nohy a pak rychle klesla do dřepu. Křuplo jí v kolenou. Vstala a protřásla nohy. Kromě ní byli v tělocvičně Net Force ještě dvě osoby. Většina lidí v sobotu nepracuje, ale dokud nebudou mít něco nového o Dayově smrti, plus o té nové záležitosti s Alexem, žádné volno mít nebude. Stejně jako ostatní.

Zvedla oči a uviděla Rustyho, jak vychází z pánské šatny. Dneska ho tu nečekala. Stážisté mívali v této fázi výcviku o víkendech volno.

"Guru," pozdravil ji krátkou úklonou.

"Ahoj, nemyslela jsem, že dneska přijdeš."

"No, věděl jsem, že ty tu budeš, a neměl jsem nic jiného na práci. Tedy, pokud to nevadí."

"Vůbec ne."

Toni si uvědomila, že ji učení baví. Nutilo ji zamyslet se, ujistit se, že

má pravdu, a až tehdy to předat dál. Její guru měla pravdu: učitel se učí tolik, co student.

Dalších pět minut se uvolňovali, protahovali a rozhýbávali klouby. "Tak začneme," řekla pak.

Rusty se postavil čelem k ní. Uklonili se a ona začala procvičovat první djuru.

Rusty se pohyboval dopředu a dozadu, opakoval prostou kombinaci blok-loket-úder, Toni upravila jeho postoj, předvedla mu, jak pracovat s nohama, mírně opravila práci jeho rukou. Sama musela procvičovat každý pohyb stokrát, než si ho zafixovala, ale Rusty se učil rychle. Dělal velké pokroky.

Po deseti minutách jej Toni zastavila. "Dneska procvičíme cviky sapu a beset."

Přikývl, ale vypadal zmateně. "Aha."

Toni se usmála. "Sapu je máchnutí vnitřní stranou chodidla nebo celé nohy. Doslova to znamená ‚koště'. Beset je pomalý pohyb, při kterým používáš patu nebo zadní stranu nohy. Vykroč pravou a zaútoč."

Rusty přikývl a poslechl. Silou vymrštil pravou pěst, kdyby použil menší razanci, musel by to opakovat. Toni jej otevřenými dlaněmi zablokovala a pak postavila pravou nohu vedle jeho pravé nohy. "Vidíš, kde máš chodidla? Jsem vně tvé útočné nohy. Říká se tomu luar. Teď se vrať a zaútoč znovu, úplně stejně."

Poslechl.

Tentokrát jej zablokovala a udělala krok dovnitř. "Tahle pozice směřuje dovnitř, neboli dalam."

Podíval se dolů. "Luar je ven, dalam dovnitř. Fajn."

"Správně. V silatu jsou čtyři základní pozice, které je možno zaujmout ve vztahu k chodidlům útočníka. Můžu tedy své chodidlo nastavit vůči tvým vpravo nebo vlevo na vnější straně, či vlevo nebo vpravo na vnitřní straně. Pokud budeš mít vpředu levou nohu, mohu zvolit stejnou pozici. Mám tedy čtyři základní reakce bez ohledu na to, kterou nohu dáš dopředu."

"Fajn."

"Udeř znovu, jen pomaleji. První technika, kterou ti ukážu, je beset luar."

"Kterou rukou?"

"To je jedno. Co můžeš udělat levou, lze udělat i pravou. Co lze udělat dovnitř, zvládneš i ven. Co uděláš nahoru, uděláš i dolů."

"To bych si skoro měl zapsat."

"Tím se netrap. Neslyšel jsi to naposled. Spíš naopak. Silat není založen na rychlosti a síle. Jde v něm o zákony a principy. Naučit se to takhle je sice zdlouhavější, ale jakmile se to podaří, máš něco, co můžeš použít kdykoli. Musím tě samozřejmě naučit i drobnosti, ale cílem je zvládnout celek. Udeř znovu, pomaleji."

Vykročil a pravou pěstí líně namířil na její nos.

"Tohle je blok zvenčí. Potom tvou ruku odrazím a otočím ji, takhle." Ohnula mu paži dolů, levou rukou ji přidržovala nad loktem. "Teď vykročím pravou nohou a postavím ji za tvou nohu. Je to krok přímo, nikoli okolo." Ukázala mu chybný pohyb a pak správný. Do-

šlápnutí přehnala a dupla. "Svým bokem se dotknu tvého a zarazím ho. Je to jako djuru, rozumíš? Prostor mezi rameny a boky?"

"Jo."

"Tohle je moje základna. Pak levou rukou zatlačím tvou paži dolů a dozadu. To je úhel. Lidi mají jen dvě nohy, takže bez ohledu na to, jak stojí, mají slabiny nejméně ve dvou směrech. Teď máš sílu směrem dopředu nebo dozadu, ale když použiju tvoje chodidla jako středovou linii, nemáš v úhlu větším než devadesát stupňů žádnou sílu."

"Geometrie," usmál se.

"Přesně tak. Pak ti položím pravou ruku na krk. Mohla bych tě udeřit nebo šťouchnout, ale jenom ji tam položím. Loket směřuje dolů. To je moje páka. Teď

mám tedy všechny tři - základnu, úhel i páku. Co se stane?"
"Spadnu?"
"Správně. A když jen o vlásek zvýším tlak mé pravé nohy na tvou, tedy beset, spadneš trochu rychleji."
Zvýšila tlak, pohnula nohou a Rusty se svalil na záda. Tvrdě narazil na matraci. Vstal.
"Ještě jednou," řekla. "Pomalu, ať to vidíš."
Naznačil ránu. Zablokovala jej, vykročila k němu a svým bokem jej zapřela. "Je důležitý dostat se blízko, abys cítil, jak se tvůj protivník pohybuje," vysvětlovala. "V silatu je nutný se na protivníka nalepit. Vypadá to nebezpečně, zejména když jsi zvyklý bojovat na dálku, ale pokud víš, co děláš, je potřeba být blízko. Oči používej na vzdálenost, tělo na těsný kontakt, abys pohyb cítil, a nemusel to sledovat očima. Cítíš, jak tě tlačím bokem?"
"Ano, guru. To teda cítím."
Znovu jej svalila. Všimla si onoho nepříliš ukrytého dvojsmyslného tónu v jeho slovech. Usmála se. Jestli se mu tohle líbí, ať si počká, až mu ukáže dalam.

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, 12:18 QUANTICO

Alex Michaels se coural halou, byl příliš nervózní, aby mohl jíst. Gridley si vzal na starost hůl, kterou proti němu ta žena použila, a další lidi rozhazovali sítě na internetu, zabývali se přepadením virtuální banky v New Orleansu. Do Net Force směřovaly veškeré dostupné informace, a nebylo v jeho silách to nějak popohnat. V půl druhé se má sejít se svými lidmi, do té doby nemá do čeho píchnout.
Věděl, že Toni většinou kolem poledne cvičí, a tak se vydal k tělocvičně.
Když tam došel, uviděl Toni s tím vysokým stážistou, kterému vysvětlovala své bojové umění. Stáli proti sobě s propletenýma nohama, Toni tlačila svým pasem do jeho rozkroku. Michaels sledoval, jak muž natáhl ruku přes Toninu hruď, jako by jí chtěl sáhnout na ňadro, pak se podivně zkroutil a shodil ji na matraci.
Michaels se zastavil a zamračil se. Z nějakého důvodu mu to bylo proti srsti.
Toni se zasmála, zvedla se a znovu se postavila proti svému studentovi. Dali se do pohybu, on ji chtěl udeřit, ona se schoulila pod jeho paži a složila ho pohybem, který Michaels nestihl pozorovat. Oba se zasmáli, stážista znovu vstal. Toni mu něco řekla, přiblížila se k němu a přitiskla se bokem k vnitřní straně jeho stehna.
Muž si v tu chvíli všiml Michaelse a něco Toni řekl. Ohlédla se a uviděla Alexe u dveří.
"Ahoj, Alexi."
Znovu ho zachvátil pocit vzteku. Co to je? Toni má přece právo učit tohohle zelenáče, co si zamane, do toho mu nic není. Věděl to. Přesto se ale hlodající pocit vzteku v Michaelsově nitru ve vteřině zformuloval do něčeho, co se dalo definovat:
Byla to žárlivost.
Prdlajs. Toni je přece jeho přímá podřízená, nic víc. Ani jeden, ani druhý na sebe nepomýšlejí s nějakými romantickými úmysly. A i kdyby, bylo by bláhové chtít je uskutečnit. Je jejím šéfem, a románky v kanceláři jsou nebezpečné.
Samozřejmě pokud Toni chce strávit hodinu volna na oběd tím, že se bude otírat o tohohle svalovce, je to její věc.
Zavrtěl hlavou, snažil se tu myšlenku setřást, jako by to byla voda ze sprchy.
"Alexi?"
"Hm? Ne, promiň, jen jsem procházel kolem. Uvidíme se na schůzi."

Otočil se a šel pryč. Tonin soukromý život je jen její věc. Tečka. Konec. Má svých problémů dost, díky, nechci.

25 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, 13:00 MIAMI BEACH

Během pobytu v Miami se Mora Sullivanová převlékla za rekreační běžkyni. Ačkoli to nebylo něco, co by ji zrovna dvakrát bavilo, byla to součást jejího převleku, takže běžela. Patřilo to k ní stejně jako falešné jméno a minulost. Ne, na maraton bych si nikdy netroufla, řekla by, kdyby se někdo ptal, ale možná na dvacítku, až se dostanu do formy...

Když se dnes vrátila z poledního běhu - osm kilometrů, z toho poslední tři v záplavovém tropickém dešti - zjistila, že její počítač vysílá varovný signál.

Diody domovního alarmu byly zelené, nikdo se tedy nedostal do budovy samotné. Počítačové varování se vztahovalo jen na elektronické vloupání - respektive na pokus o ně.

Obličej a vlasy si utírala tlustým ručníkem, který nechala ležet u dveří. V létě tu pršelo skoro obden, a třebaže sezona hurikánů byla už dávno pryč, i v říjnu tu umělo zapršet. Sundala si mokré boty a ponožky, odložila batůžek s plastikovou a vodovzdornou devítkou, svlékla si podprsenku a šortky, a než došla k počítači, stihla se skoro celá utřít.

Ručník položila na židli, nahá si na něj sedla a řekla: "Bezpečnostní program, žádám o připojení."

Hlasový příkaz vyvolal připojovací obrazovku. Sullivanová dávala přednost práci s počítačem v reálném čase, na VR moc nedala, znamenalo to totiž, že se musí pro cestování na síti oslepit a ohlušit.

Prohlédla si program. Kdosi se pokusil o přístup na komunikační obvod Selkie. Podařilo se jim jen několik průniků do bludiště, jež vytvořila, načež se signál ztratil, ale i to bylo poměrně nečekané. Ten, kdo se o to pokusil, byl sakramentsky dobrý, asi nějaký profesionál.

Doufala, že není tak dobrý, aby odhalil pijavice, které pro případné vetřelce nachystala.

"Vystopovat vetřelce."

Na obrazovce se objevila spousta čísel a písmen a pak mapa. Světle modré čáry se objevily v místech, kudy program sledoval původní signál přes několik bezpečnostních překážek. Když dospěli do New York City, bod označující útočníka se rozzářil a pod ním se objevila elektronická adresa a začala rudě blikat.

Útočník je tedy dobrý, ale nikoli skvělý. Pijavici neobjevil. Vzhledem k tomu, co za ně zaplatila, to nebylo příliš velké překvapení.

"Zkontrolovat e-mail a tuto adresu."

Na obrazovce se objevila další písmenka a čísla.

Pak se objevilo jméno Ruark Electronic Services, Inc.

"Vyhledat jména představitelů společnosti a případných poboček firmy Ruark Electronic Service, Inc."

Po chvíli se objevil seznam jmen. Heloise Camden Ruarková, generální ředitelka a předsedkyně představenstva, Richard Ruark, náměstek, Mary Beth Campbellová, finanční ředitelka. Veřejná společnost, zapsaná ve státě Delaware, červen 2005, bla, bla, bla -

No dobře. A hleďme, vlastníkem pětasedmdesáti procent akcií byla jistá společnost pod jménem "Electronic Enterprises Group", což je jakousi náhodou...

Dceřinou pobočkou firmy Genaloni Industries.

Sullivanová se opřela o opěradlo a dívala se na obrazovku. Nuže. Genaloni se ji pokoušel najít. Kývla. To se dalo čekat. Ten člověk nosí slabou roušku slušnosti, ale pod ní je hulvát. Pro člověka jeho ražení je odpovědí na hrozbu, ať už skutečnou, nebo imaginární, spálit všechny mosty a cesty vedoucí k vlastnímu hradu, pak stát u hrnce s vařícím olovem a uvařit v něm každého, komu se podaří přeplavat

řeku. Proč použít jehlu, je-li po ruce balvan. Genaloni se určitě doslechl o pokusu o vraždu jejího terče. A jelikož ji terč viděl v podobě ženy a bezesporu o tom podal zprávu, má ten hulvát o důvod víc k obavám. Ženám nedůvěřuje a selhání si nemůže dovolit. V Genaloniho bandě stačí minout jednou a je s tebou ámen; mineš dvakrát a buď si jist, že problémům neujdeš.

Ne že by se to nedalo čekat - domnívala se, že se ji Genaloni pokusí najít ještě dřív - i jiní klienti se pokoušeli Selkie objevit. Její ostraha byla prozatím dostatečná, nikdo se k ní doposud ani nepřiblížil.

Adresa a totožnost, které použila, když přijímala zakázku od Sampsona, už byly minulostí. I kdyby našli její byt, nenajdou v něm nic, co by je přivedlo na stopu Mory Sullivanově, případně jiných jmen, jež používala. Genaloni je bezpochyby hulvát, ale je chytrý a vytrvalý. Pokud se obává, že je na něj Selkie napojená, udělá všechno, aby se toho spojení zbavil. Pokud to znamená najít ji a zabít, tak ať. V Genaloniho tlupě je hnacím motorem pud sebezáchovy. Pokud spatří starého nemotorného lva kilometr daleko, jak se belhá opačným směrem, raději ho zastřelí - protože by se mohl jednoho dne otočit. Kdo ví?

Podrbala se na lopatce. Za terč, který minula, už žádné peníze nedostane, ale to nebylo důležité. Pro svůj vlastní dobrý pocit tento úkol dokončí, za peníze nebo zadarmo. To je bez diskuse. A ačkoli si nemyslela, že by ji Genaloniho počítačoví hošíci mohli najít, i sebemenší možnost, že by k tomu mohlo dojít, byla příliš. Nestráví přece zbytek života tím, že se bude muset ohlížet. Zlikviduje svůj terč v D.C. a vymyslí, co provede s Genalonim.

A pak? Pak už bude asi nejvyšší čas, aby se Selkie odebrala na odpočinek. Když má vítr přinášející změnu podobu tornáda, moudrá žena se ukryje - nebo přestěhuje.

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, 13:15

WASHINGTON, D.C.

"Tyrone?"

Tyrone okamžitě poznal Hlas zkázy, ačkoli měl u telefonu vypnutý vizuální kanál. "No, jo."

"Tady Bella. Neztratils moje číslo?"

"Ne, víš, zrovna jsem ti chtěl zavolat."

fen tak dál, pronesl pud sebezáchovy, stále schovaný za svým balvanem. Lži. Nejdřív malinko, pak hodně. Řekni jí, že máš smrtelnou nemoc a nemůžeš vycházet z domu!

"Paráda. Mohl bys teda přijít dneska odpoledne?"

Ne! Ne! Stomiliardkrát ne!

"Jo, jasně. To se mi hodí. Přijdu. Mám přijít k tobě, viď?"

"Vyhovuje to kolem třetí?"

Ne-ne-ne-ne-ne-neeeee! Nevyhovuje!

"Jasně, ve tři."

"Máš adresu?"

"Jo.'

"Fajn, tak ve tři. Jo, Tyrone? Díky. Hrozně moc to pro mě znamená, víš?"

"Jo, to nic. Bezpro."

"Konec," řekla.

Jasně, bezpro a konec, kostlivce! Možná právě proto, že to pro ni tolik znamená, to Kostilam provede rychle, jen ti zakroutí krkem, abys moc netrpěl! Blboune! Blázne! Troubo!

Tyrone zíral na zavěšený telefon. Věděl, že by měl mít strach, ale z nějakého zvláštního důvodu ho měl jen zpoloviny. Z té, která se skrývala za balvanem. Zbytek jeho osobnosti byl těžko říct... snad vzrušen? Určitě. Nejhezčí holka ze školy ho poprosila o pomoc, půjde k ní domů, bude stát a sedět vedle ní, ukáže jí něco, v čem se vyzná...

Přesně, jak to říkal Jimmy Joe. Když už má umřít, proč si předtím něco neužít? Navíc realisticky vzato, Kostilam ho asi doopravdy, v RS, nezabije. Možná z něj udělá fašírku, ale třeba to přežije.

Do pokoje vešla jeho matka a nesla několik obrázků budky pro ptáky, kterou vyráběla. "Ahoj. Kdo to volal?"

"Jeden člověk ze školy. Chce, abych jim pomohl s jedním počítačovým projektem. Mám se tam stavit ve tři, můžu?"

",Člověk'? Máš se tam stavit? To je nějak moc mlhavé, Tyrone." Jeho matka se usmála. "Není náhodou ,tenhle člověk' ženského rodu?"

"Ježíši, mami!"

"No, vždyť jsem si to myslela. Jak se jmenuje?"

"Belladonna Wrightová."

"To je dcera Marshy Wrightové?"

"Asi jo."

"Jo, pamatuju si ji z besídky na konci třetí třídy. Je to roztomilý děvčátko."

"Mami, už jí není devět."

"To doufám. No. Mám tě tam dovézt?"

"Pojedu autobusem," řekl. "Není to daleko."

"Tak dobře. Nech tady jejich telefonní číslo a do sedmi ať jsi doma."

"Ano, mami."

"Nic se neboj, Ty. Sice je to už několik století, co jsem chodila do školy, ale ještě si něco pamatuju. Mluvit se žábou není tak hrozný, jak si myslíš..." Zasmála se.

To říkáš ty, ozval se znovu hlas za balvanem.

*****

SOBOTA, 3. ŘÍJNA, 13:33 QUANTICO

Schůze začala přesně. Michaels se rozhédl po konferenční místnosti. "Tak ať neztratíme ani minutu. Jayi?"

Jay Gridley mávnutím uvedl prezentační projektor do chodu. "Dobrý i špatný zprávy," řekl. "Hůl pochází z tohohle obchodu, je to výrobek firmy, která zásobuje většinu vážných zájemců o bojový umění."

Objevil se obrázek.

"Tohle je ten model..."

Další obrázek, tentokrát hůl.

"Když jsme vyloučili několik zákazníků - opravdových učitelů, lidí, kteří hole skutečně potřebují, sběratele a obvyklý počet bláznů a maniaků, kteří si kupují věci jen z paranoie - kteří si tu hůl koupili, zbylo nám osm možností."

Na obrazovce se rozsvítila jména.

"Z těch osmi vyslechli naši agenti pět. Čtyři z nich jim tu hůl i ukázali. Jeden ji dal jako dárek kamarádovi, a i toho jsme našli."

Pět jmen zmizelo.

"Ze tří zbývajících žije jeden v Grantově průsmyku v Oregonu a na svůj pozemek odmítá vpustit místní, státní i federální agenty. Je mu sedmdesát let a podle lékařských záznamů má voperovanou protézu kyčelního kloubu. V tuhle chvíli nám jeden soudce připravuje povolení k prohlídce, abychom se na jeho pozemku pokusili tu hůl najít. Jakmile tam někdo vstoupí, nejspíš zjistí, že

ten pán se o ni opírá."

Jméno na obrazovce začalo blikat a měnilo barvy z červené na modrou.

"Takže to je nejistý. Další dvě jména...," zavrtěl hlavou. "Ty jsou zajímavý."

"Zajímavý?" zeptal se Michaels.

Jay mávl k obrazovce. Jedno jméno začalo žlutě blikat. "Wilson A. Jefferson z Erie v Pennsylvanii. Pan Jefferson si za poslední tři roky koupil hůl, dvě sady hůlek escrima a sadu hůlek yawara vyrobených na zakázku. Ty mu zaslali na poštovní schránku. Model hole odpovídá. Hůlky escrima se používají ve filipínském bojovém umění, zvaném překvapivě též escrima. Hole yawara se používají v několika dalších stylech, ale název pochází z japonštiny. Podle smlouvy na pronájem té poštovní schránky a podle záznamů z dopravního inspektorátu je pan Jefferson běloch, je mu jedenačtyřicet let a bydlí na téhle adrese."

Objevilo se číslo popisné a jméno ulice.

"Prohlídka na týhle adrese však vyšla naprázdno. Nikdo toho jména tam nikdy nebydlel. Jeffersonovy bankovní záznamy jsou na povrchu v pořádku, ale při detailnějším ohledání mizí. Jde o elektronického člověka."

"Takže to je náš vrah," řekla Toni.

"Možná," řekl Jay. "Pak je tu ještě pan Richard Orlando."

Obraz se znovu změnil.

"Ten si během čtyř let koupil pět holí, včetně dvou toho typu, jaký máme my. Všechny byly odeslány na poštovní schránku do Austinu v Texasu. Po prohlídce jeho záznamů se ukázalo, že jde o sedmadvacetiletého Hispanoameričana, a pokud můžeme soudit, existuje o něm

jen málo počítačových i jiných záznamů. Fotografie na jeho řidičáku je tak rozmazaná, že vypadá jako kdokoli z nás. Je zvláštní, že přesně takhle vypadají fotografické záznamy pana Jeffersona."

"Tatáž osoba používající dvě falešné totožnosti," řekl Michaels.

"To bych taky tipoval," přikývl Jay. "Žádná podobnost, bydlí tisíce mil od sebe. Jsou to padělky, a dokud se po nich nebudeš shánět, ani na ně nepřijdeš."

"Fajn," řekla Toni. "A ta dobrá zpráva?"

"To byla ta dobrá zpráva," pokračoval Jay. "Nikdo si nepamatuje ani pana Jeffersona, ani pana Orlanda. Vyslechli jsme pracovníky na poště, ale nic jsme se nedozvěděli. Nenechávají za sebou žádnou stopu. Odhadujeme, že jediným důvodem, proč tihle dva elektroničtí muži vůbec existovali, bylo dodání jistých zvláštních, ale naprosto legálních holí na dvě adresy daleko od sebe. A vsadím se o co chcete, že skutečná osoba, která ty hole dostala - pokud je pořád ještě má, když ví, že se ji budeme snažit podle nich najít - není v Texasu ani v Pennsylvanii."

"Slepá ulička," špitla Toni.

"Slepější než všechny ostatní," souhlasil Jay. "Budeme to dál sledovat, ale ať je to kdokoli, muž nebo žena, není to žádný břídil. Kvůli takové maličkosti se nebál podniknout spoustu věcí."

"Asi se to taky vyplácí, ne?" přikývl Michaels. "Pořád bych spíš řekl, že je to žena. Pod tou maskou stařeny to nevypadalo na muže. No nic, díky, Jayi. Toni?"

"Kontrolujeme všechny známé profesionální vrahy. Zatím jsme nezjistili nic důležitého o nikom, kdo je tak dobrý jako ten náš."

"A co jste zjistili nedůležitého?"

"Něco se povídá o tomhle přízraku, něco o tamtom. Nic neobvyklého - Ledař zabíjející pohledem. Fantom, co prochází zdmi. Selkie ovládající převlek. Městský pověsti. Potíž s opravdu dobrými profesionálními vrahy je v tom, že se moc neobjevují. Narazí se na ně nejčastěji jen díky tomu, že je podrazí klient."

Michaels přikývl. To věděl. Myslel na to už od Stevovy vraždy.

"Máte ještě někdo něco?"

Brent Adams, šéf oddělení Organizovaného zločinu, řekl: "Cosi se děje v Genaloniho organizaci."

Michaels se podíval na Adamse a zvedl obočí.

"Naši lidi se na to zaměřili a vytáhli vše, pod co se Genaloni za minulý rok podepsal. Před pár týdny obdržela oblastní kancelář FBI v New Yorku dotaz od jednoho z Genaloniho právníků ohledně zadržení Luigiho Sampsona. Sampson je Genaloniho vymahač - hlava jeho legálních a nelegálních bezpečnostních operací."

"No a?"

"No, naši agenti v New Yorku Sampsona nezadrželi. Genaloniho lidi se o to přestali zajímat, takže se na to zapomnělo. Což je určitá chyba."

"Co to znamená?"

Adams zavrtěl hlavou. "To nevíme. Ale od té doby jsme se o Sampsonovi nedozvěděli ze žádných zdrojů vůbec nic."

"Třeba je na dovolený," navrhl Jay.

Adams pokrčil rameny. "Třeba. Nebo taky naštval Raye Genaloniho a hoví si na poli za Mrtvým palcem v Jižní Dakotě a uždibuje kytičkám kořínky."

"Tam žádný kytičky nerostou. Je na ně moc zima," řekl Jay.

"To by ses divil," vložila se do toho Toni.

"Ale proč by Genaloniho lidi volali na FBI a ptali by se po Sampsonovi, kdyby ho odstranili sami?" zeptal se Michaels.

Adams znovu zavrtěl hlavou. "Třeba kvůli alibi. U těchhle lidí nikdy nevíš, co provedou. Čas od času provedou pár chytrých kroků, pak obrátí a udělají hroznou koninu."

"Co když byl tenhle Sampson zodpovědný za vraždu Steva Daye a Genaloni dostal strach? Mohl chtít vymazat jednu stopu," řekla Toni.

"Nevím," řekl Adams. "Je to možné. Ray Genaloni je opatrný člověk. Než vyleze na ulici, nejdřív si ji nechá prohlídnout v okruhu dvou kilometrů."

Michaels se díval na stůl. Cosi ho trápilo, vrtalo mu to hlavou. Jen to nedokázal pojmenovat. Tohle všechno mu něco říkalo...

Vzdychl. "No nic. Nepřestávejte s tím, Brente. Jayi, ty co nejvíc prozkoumej tu hůlku, zkus něco sehnat. A podívej se na ty stopy v New Orleansu - nemůžeme plýtvat všemi prostředky na Dayův případ. Ještě něco?"

Nikdo se s ničím nepřihlásil.

"Dobrá. Tak zpátky do práce."

Michaels se vrátil do kanceláře. Situace se pro jeho mužstvo nevyvíjí dobře. A hodiny odměřují jeho práci. Ještě pár dní, a tohle vše bude trápit někoho jiného.

Možná je na čase z vládních služeb odejít. Vrátit se do Idaha, sehnat si práci programátora hracích počítačů, víkendy trávit s dcerou. Prostě na tohle zapomenout.

Jo, to tak. Dokud nedopadnou vraha Steva Daye, nepůjde nikam, i kdyby mu dali za úkol jen secvakávat papíry v podzemním skladišti odpadků. Ať je jakýkoli, když jde do tuhého, není žádný zbabělec.

26 KAPITOLA

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, 23:05 GROZNYJ

Plechanov by se raději procházel po klidné pěšině, ale protože spěchal a nemohl si dovolit ztratit ani minutu, jel autem. Šlo o starý program, po té nepříjemnosti s agentem Net Force se chystal jej smazat. Nic nechtěl ponechat náhodě. A určitě jej i smaže, ale v tuhle chvíli by nestálo za to odpojit se,

přesedlat na jiný scénář a znovu se napojit. Byla to jedna z nevýhod jeho oblíbeného starého systému - u nových zařízení VR se to dalo provést během jediné vteřiny.

Co na tom. Teď jen v rychlosti lehce doladí jeden scénář nedaleko Canberry. Pravděpodobnost, že ho uvidí někdo z Net Force, byla prakticky nulová, modrých corvett je navíc spousta, možná desítky tisíc.

Zařadil virtuální rychlost a sešlápl plyn.

*****

SOBOTA, 2. ŘÍJNA, 15:05
WASHINGTON, D.C.

Když mu Belladonna Wrightová otevřela, první, čeho si Tyrone všiml, bylo, že má na sobě těsné šortky a velmi volné tričko s takovými rukávy a výstřihem, které odhalovaly spoustu nahé kůže. Spoustu krásné nahé kůže.

Hned vzápětí si ale všiml rozložité postavy Kostilama LeMotta, který seděl na pohovce v obývacím pokoji.

Tyrone by se byl vsadil, že se mu nejméně na pět vteřin zastavilo srdce. Pak mu žaludek docestoval až do krku. I jeho útroby a močový měchýř žádaly o vyprázdnění. Konec se blížil.

"Ahoj, Tyrone. Pojď dál."

Pud sebezáchovy už nedokázal zformulovat jedinou výhrůžku. Jen cosi bezmyšlenkovitě a zmateně blábolil.

Tyrone měl pocit, jako by mu nohy nepatřily. Zavedly ho dovnitř.

"Tyrone, tohle je můj kamarád, Herbert LeMott. Motty, tohle je Tyrone."

Motty?! Byl by se zasmál - jen si byl jist, že by to byl poslední zvuk, jaký by na tomto světě vydal.

Kostilam měl na sobě těsné tričko a šortky, jež se napjaly ve všech švech, když se zvedl z pohovky. Měl svaly i na svalech. Klenul se jako lidská podoba tyranosaura, Tyrone jen čekal, kdy se ozve skřek Godzilly...

Kostilam však promluvil jemně, klidně a dokonce poměrně vysokým hlasem. "Jo, jasně, nazdar, Tyrone, rád tě poznávám," řekl a natáhl pravou ruku.

Tyrone tu obří dlaň stiskl a jemnost stisku ho překvapila.

Najednou si vybavil scénu z bajky, v níž myš vytahuje lvovi z tlapy trn.

"Je od tebe hezký, že pomůžeš Belle s počítačema. Mně tohle nějak nikdy nešlo. Hodně si toho vážím. Jestli pro tebe budu moct něco udělat, dej mi vědět, jo?"

Kdyby se Kostilam zničehonic změnil v obrovskou ještěrku, začal poskakovat kolem a chytat si mouchy k večeři, Tyrona by to nemohlo překvapit víc. Pane na nebi!

"No, Bello, už musím jít, máme trénink. Zavolám ti." Sklonil se -docela hluboko - a políbil Bellu na temeno. Bella se usmála a pohladila ho po zádech, jako by to byl její oblíbený koník. "Dobře. Dej na sebe pozor."

Když Kostilam odešel, Tyrone musel mít ve tváři zvláštní výraz, protože Bella se na něj usmála. "Myslel sis, že tě Motty bude chtít vystrašit?"

"Měl jsem chvilinku ten pocit." Jo, chvilinku - jako když šnek s rozbitou ulitou pádí po posolený desce. Chvilinku.

"Motty je hrozně hodnej. Neublížil by ani mravencovi. Můj pokoj je nahoře. Pojď."

Jen by ti ten mravenec nesměl sáhnout na zadek.

Stále ještě v úžasu nad tím, že žije, Tyrone se vydal za Bellou vzhůru.

Měla běžný domácí počítač, zařízení pro VR nebylo sice nejmodernější, ale poměrně slušné. A trvalo jen pár okamžiků, aby si Tyrone uvědomil, že Bella ví o systémech víc, než tvrdila.

Řekl jí to.

"No, teorie a práce v reálným čase mi jdou, ale na síti moc nevím."

"Tak to ses obrátila na toho pravýho. Máš tu ještě jedno zařízení na VR?"

"Tady je."

"Tak se připoj. Projdeme se po síti. Začneme na jedný velký komerční síti - to zvládne každej."

"Předávám ti velení, Tyrone."

Tyrone pocítil náhlý pocit neohroženosti, a odvážil se ke skoku: "Říkej mi Ty."

"Předávám ti velení, Ty."

Připojila se zároveň s ním, pak si sedla vedle něj na židli u počítače. Seděla vedle něj tak blízko, že cítil teplo její obnažené nohy. O vlásek blíž, a dotýkali by se.

Hoši! Říkal si, že na tuhle chvíli nesmí za žádnou cenu zapomenout.

Život už nemůže být o moc lepší.

Zároveň si však uvědomoval, že existují způsoby, jak by se ještě vylepšit dal. Kdyby vykoumal, jak se posunout o palec doleva, bylo by okamžitě líp. Ten palec se však může rovnat jednomu světelnému roku. Touha ho zatím nepřipravila o všechen rozum.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 6:00 SARAJEVO

"První četo, vlevo! Druhá četo, střežit týl!"

Ozvala se střelba malých zbraní, kulky odlupovaly kůru ze stromů a zarývaly se do země. Byli v městském parku - respektive jeho zbytku - a tenhle útok nečekali.

John Howard začal pálit ze své pistole. Cítil, jak mu v dlaních škube, a z hlavně vylétávaly silné pětačtyřicítkové náboje.

"Pane, máme tady...!"

Poručík se skácel k zemi s prostřeleným krkem.

Odkud se pořád berou?!

"Třetí četo, směr pět hodin, potlačit palbu! Pohyb! Palte...!"

Jeho muži začínali padat, jejich neprůstřelné vesty nepomáhaly, začínali dostávat na frak...!

*****

WASHINGTON, D.C.

John Howard si strhl masku VR a znechuceně ji odhodil. Zavrtěl hlavou. Taková blbost.

Jeho žena a syn nahoře spali. Mají vstávat až za několik hodin, pak se obléknou a půjdou do kostela. Nemohl spát, tak sešel dolů k počítači a probíral bojové scénáře. Měl raději zůstat u šachů nebo Go -všechny scénáře, které zkusil, dopadly neslavně.

Vstal, odešel do kuchyně a otevřel ledničku. Vytáhl krabici mléka a nalil si sklenici. Pak krabici vrátil. Seděl u stolu a pozoroval mléko.

Uvědomil si, že má depresi.

Ne sice klinickou depresi, není důvod se proto zneklidňovat, ale nic veselého to není. Nechápal to. Neměl k takovému pocitu žádný důvod. Má báječnou ženu, skvělého syna a práci, pro niž by spousta armádních důstojníků udělala kdovíco. Právě se vrátil z akce, při níž splnil všechny úkoly, neztratil jediného muže, ačkoli se dostali pod palbu, a všichni z něj mají radost. Jeho civilní nadřízený jej navrhl na prezidentskou pochvalu. Tak v čem je problém?

Co se děje, krom toho, že má chuť vrhnout se do pořádné přestřelky?

Co je tohle za náladu? Žádný rozumný člověk si přece válku nepřeje.

Díval se na sklenici. Věděl, že je to zkouška. Nikdy žádnou velkou zkouškou neprošel. Proklouzl skulinami, unikl střelbě při Pouštní bouři; když se

vyostřily policejní akce v Jižní Americe, zrovna přednášel; do karibské oblasti se dostal den po vychladnutí zbraní. Celý svůj dospělý život strávil v armádě, cvičil, učil se, připravoval se. Měl nástroje, znalosti a potřebu je použít, jen aby si ověřil, zda skutečně fungují - ale v době míru není pro nic takového místo.

Proto se přidal k Net Force. Tady je aspoň šance, že se k něčemu ostrému dostane. Akce na Ukrajině byla sice hodně ostrá, a ačkoli to bylo lepší než seděť nad kupou papírů, nebylo to ono...

"Brýtro."

Howard zvedl oči a uviděl před sebou Tyrona v pyžamu.

"Je chvíli po šestý," řekl Howard. "Co tady děláš tak brzo?"

"Nevím. Probudil jsem se a nemohl jsem usnout."

Tyrone přešel k lednici a vytáhl mléko. Zaklepal krabicí, zjistil, že je skoro prázdná, a pak se napil přímo z ní. Usmál se na svého otce. "Máma říkala, že to neva, když to dopiju."

Howard se usmál.

Tyrone se znovu napil a pak si utřel rty. "Můžu se tě na něco zeptat, tati?"

"Jen do mě."

"Jak si poradíš s protivníkem, který je větší a silnější než ty, pokud sídlí na území, jaký chceš obsadit?"

"Záleží na cíli, terénu, zbraních a dostupném vybavení, pak na dopravní síti, spoustě věcí. Nejdřív si definuješ cíl, pak musíš vypracovat vhodnou strategii a nakonec taktiku, jak toho dosáhnout."

"Aha."

"Odkdy se zajímáš o takovýhle věci?"

"Tak. Je to tvoje práce, tak jsem si říkal, že bych to měl vědět, prostě se jen tak ptám." Upřel oči na podlahu.

Howard potlačil úsměv a zachoval vážný výraz. Klukovi je třináct. Puberta. Už to je sice nějaký ten pátek, ale i on si to pamatuje.

"No, tak nejdřív tvůj cíl a strategie. Jde ti o to obsadit určité území a přitom ho nezničit, že?"

"Jo,jo."

"Takže musíš postupovat opatrně. Síly nepřítele jsou větší než tvoje, je tudíž silnější, ale - je chytřejší? Víš, že v případě přesily se s ním nemůžeš pustit do otevřeného souboje. To by byla jatka. Takže než začneš jednat, musíš zhodnotit situaci. Vyhledáš protivníkovy slabiny. Při partyzánském způsobu boje nejdřív najdeš slabinu, zasáhneš ji a utečeš. Provedeš to rychle, pak se ukryješ, aby tě neobjevil a nedozvěděl se, co jsi zač."

Tyrone se opřel o lednici. "Jo, tomu rozumím."

"A, jak říkal předseda Mao, kdo chce vyhrát partyzánskou válku, musí na svou stranu strhnout místní obyvatelstvo."

"A to se dělá jak?"

"Nabídneš jim něco, co jim tvůj protivník nemůže poskytnout, něco cennějšího, než jim dává on. Necháš je, ať si to porovnají, a pak jim ukážeš jeho nedostatky. Objasníš jim, proč jsi pro ně lepší. Ty se nemůžeš rovnat jeho zbraním, ale on se třeba nemůže rovnat tvým schopnostem. Musíš jim tedy ukázat, proč jsou schopnosti důležitější než hrubá síla. Naučíš je něco, co on je naučit nemůže. Jak mít v sítích víc ryb, jak víc sklidit nebo jak zacházet s počítačem."

Chlapec znovu přikývl.

"Máš cíl, většinu času k němu směřuješ, ale občas musíš udělat okliku, trochu ustoupit, aby ses mohl znovu vydat z jiné strany. Občas je třeba vykročit vpřed, zaútočit, pak pár kroků ustoupit, aby tě nezasáhla odvetná palba. V tomhle druhu války je nejdůležitější trpělivost. Musíš si pečlivě vybrat své terče, aby každý tvůj úder měl smysl. Musíš nepřítele udolat postupně. Jakmile se místní obyvatelstvo přesune na tvou stranu, je jedno, jak

je tvůj protivník silný, protože ti místní začnou pomáhat, budou tě před tvým protivníkem krýt. Někdy se stane, že odvrhnou protivníka sami, a ty nemusíš udělat nic. To je ten nejlepší způsob."

"Jo."

Chvíli bylo ticho, pak Tyrone řekl: "Díky, tati. Půjdu si zase lehnout."

"Ať se ti dobře spí, chlapče."

Když byl Tyrone pryč, Howard se nad sklenicí mléka usmál. Už je to dlouho, co byl takhle mladý. A tehdejší problémy se mu zdály stejně důležité jako všechny, co přišly potom. Všechno je relativní. To si musí pamatovat. A fakt, že tu byl a řekl svému synovi, co právě potřeboval slyšet, bylo tak důležité jako vítězství v jakékoli bitvě na druhém konci světa. Být otcem je rozhodně důležitější než být plukovníkem.

Ochutnal mléko. Teplé. Přešel ke dřezu, mléko vylil, omyl sklenku a nechal ji uschnout na odkapávači. Možná by si taky mohl jít lehnout. Třeba se mu podaří znovu usnout.

27 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 6:40 WASHINGTON, D.C.

Alex Michaels stál u skleněných dveří a pozoroval psa pobíhajícího po dvorku. Když za ním Skautík přišel a skočil mu na postel, ještě spal. Na psa jeho velikosti to byl dobrý skok. Po probuzení neštěkal ani jinak nevyváděl, jen trpělivě čekal, až se Michaels probudí a pustí ho ven.

Michaels teď nechával část domovního alarmu puštěnou celý den, jeden technik z jeho oddělení mu to přišel seřídit a zapojil mu k počítači hlasovou linku. Stačilo, aby řekl "Vrah!" tak hlasitě, aby to zachytily mikrofony v bytě, a rozezněly by se sirény. Odpojil alarm na posuvných skleněných dveřích, pustil psa ven, ale v kapse županu měl stále svůj taser. Když ten taser dostal, moc si s ním nepohrával, ale teď se rozhodl strávit na cvičišti víc času. Chtěl hlavně nacvičit vytahování přístroje z kapsy nebo z pouzdra u opasku.

U chodníku parkovalo auto se dvěma agenty. Třetí stál u brány u vchodu do jeho domu. Michaels o tom třetím nevěděl, ale pes ho uviděl, a dokud ho Alex nezahnal, nepřestal štěkat. Ten psík je lepší než celý alarm.

Pudl dokončil zavlažování a hnojení trávníku, a když si byl jist, že se na jeho teritoriu nenachází žádný vetřelec, odcupital zpátky do kuchyně. Stál Michaelsovi u nohy, vrtěl ocasem a vzhlížel k němu.

"Máš hlad?"

Jol

"Tak pojď."

Michaels koupil několik plechovek drahého jídla pro psy. Odloupl víko z hliníkové nádoby, obsah vysypal do misky, a postavil ji na zem vedle misky s vodou.

Pes jako vždy čekal. Měl hlad, ale stál u misky, díval se na Michaelse a čekal na svolení. Ten, kdo ho vycvičil, odvedl dobrou práci. "No tak jez."

Skautík se sklonil a hltal, jako by nikdy předtím nejedl.

Když dojedl a napil se, šel za Michaelsem do obýváku. Alex seděl na pohovce a plácl se do stehna. Pes mu vyskočil na klín a začal mu olizovat ruku, druhou ho Michaels drbal za ušima.

Sedět a drbat toho tvorečka bylo uklidňující. Susie vždycky chtěla psa. Megan jí říkala, že musí počkat, až vyroste, aby se o něj mohla starat. Už to pomalu bude - rychleji, než by si přál. Jeho dceři je osm, za chvíli to bude osmnáct...

Michaels měl psy rád. Od doby, co se přestěhoval do D.C., žádného neměl, protože ho nechtěl nechávat samotného v bytě, zatímco bude v práci. Skautík byl ale tak malý, že v bytě bylo dost místa, aby tu mohl pobíhat. Lidé, kteří dřív v bytě bydleli, měli kočku a ve skříni po nich zbyla krabice na podestýlku. Michaels koupil pytel podestýlky pro kočky, a přes den ležela plastiková nádoba u skleněných dveří. Když Skautík nemohl jít ven, poctivě ji využíval.

Pes mu olizoval ruku. Jeho pán se na něj zazubil.

"Tobě je ukradený, jestli mě to v práci štve, co? Ty mě vidíš rád, ať se děje co se děje, viď?"

Psík vykvíkl, jako by rozuměl, co mu Michaels říká. Nacpal hlavu pod Alexovu dlaň.

Michaels se usmál. To jsou celí psi. Člověk je nemusí nijak složitě získávat. To se mu líbilo. Stačí být tak dobrým člověkem, jak si váš pes myslí, a dostanete se na druhou stranu Amazonky, aniž byste se namočili.

Nu co. Nejvyšší čas odejít. Ještě se osprchovat a oholit.

Dostal nápad: Co takhle vzít psa s sebou do práce? Může ho nechat pobíhat po kanceláři a čas od času ho vypustí ven. Žádné nařízení to

nezakazuje. Je přece šéf, ne? Minimálně ještě jeden dva dny bude. No jasně. Tak co by ne?

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 7:40 QUANTICO

John Howard měl na sobě khaki tričko a odřené kalhoty, na nohou boty vyztužené kevlarem. Na čelo si uvázal černou pásku. Jakmile se začal pohybovat, hodně se potil, s tím čepice nic nesvedla - ale jinak vypadal jako každý z oné padesátky lidí, kteří se vydali na překážkový běh.

John Howard nebyl žádný úředník, jenž by z pohodlného křesla vydával takové rozkazy, jaké sám nedokáže splnit.

Na řadu přišel jako poslední.

Fernandez hvízdl na píšťalku. "Teď!"

Howardovi zabzučela vysílačka, čímž se spustil jeho osobní čas. Vyrazil k vodní překážce, skočil, chytil se silného lana a přehoupl se přes jámu, v níž bylo víc bahna než vody. Šlo o to nechat se setrvačností rozhoupat tam a zpět, trochu se přitáhnout rukama a po druhém zhoupnutí skočit...

Howard pustil lano, letěl vzduchem a dopadl šedesát centimetrů za jámou. Pak se rozběhl k úseku plazení pod napnutým drátem. Na konci tohoto úseku byl lapač kulek. Střelci měli dnes volno, ale během zkoušek dokázali nad dráty utvořit neproniknutelnou clonu kulek. Nováčky dovedla taková zkouška pořádně vyděsit, ale většina členů Howardových jednotek byla hodně zkušená. Věděli, že nebezpečí člověku hrozí jen v případě, že prostrčí hlavu mezi dráty, což nebylo jednoduché, i kdyby se člověk hodně snažil.

"Čas běží, plukovníku!" křikl Fernandez.

Howard se usmál, klesl k zemi a začal se plazit pod dráty. Dokud se člověk držel při zemi, jedinou hrozbou bylo, že se umaže. Jakmile se nadzvedl, dráty ho pořádně ztrestaly.

Hotovo!

Před sebou měl čtyři a půl metru vysokou zeď s přehozeným lanem. Když k ní dorazí rychle a vyskočí tak vysoko, aby dosáhl na

lano, překoná ji na dvakrát, na třikrát, pak se přehoupne a za tři vteřiny už bude ležet v prachu na druhé straně. Kdyby ty tři metry musel vyšplhat, trvalo by to déle.

Howard se odrazil, oběma rukama se chytil lana dobré tři metry nad zemí, natáhl pravou ruku, lano znovu chytil, pak levou, a byl na druhé straně.

Další překážkou byl vlastně dvanáct metrů dlouhý telegrafní sloup položený do několika metr osmdesát vysokých rozporek ve tvaru písmene X. Bylo nutné

vydrápat se na konec - kde byl menší zářez - vystoupat nahoru a překročit na další díl. V případě pádu se člověk musel vrátit a začít znovu. Vtip byl v tom pohybovat se plynule, ani moc rychle, ani moc pomalu. Nebylo to příliš vysoko, ale při pádu z metru osmdesáti si člověk mohl vykloubit kotník nebo zlomit ruku. Jednou si tu jeden muž zlomil vaz, když uklouzl a spadl na hlavu.

Howard dospěl k zářezu a napřímil se. Už to přešel snad stokrát, věděl jak na to. Plynule - ne moc pomalu, ne moc rychle.

Na druhém konci byla další hromada pilin. Nešlo však o piliny v pravém slova smyslu, ale o kupu úlomků plastů. Nejlepší způsob, jak do hromady dopadnout a nezapadnout až na dno, tedy necelý metr hluboko, byl přistát vsedě nebo vleže s roztaženýma rukama.

Plukovník dorazil na konec sloupu, odrazil se, dopadl na záda, ruce měl roztažené, dlaně směřovaly dolů. Piliny se rozlétly, ale rychle se vrátily zpět. Howard se překulil, sice se trochu ponořil, ale dosáhl okraje jámy a postavil se.

Muž před ním byl pomalejší. Právě se mu podařilo vylézt z jámy a zamířil k minovému poli.

Howard ho dohnal. "Trať!" křikl. Muž ustoupil a nechal Howarda projít.

Cítil, že má dobrý čas. Ne sice osobní rekord, ale taky nic špatného.

Minové pole představoval šest metrů široký pruh písku třicet metrů dlouhý. Miny byly elektronické, velké asi jako softbalový míček, nikterak nebezpečné, ale když na ni člověk stoupl, poznal to -ozval se totiž pískot, který by probudil i uleželou mrtvolu. Každá mina znamená patnáct vteřin navíc. Miny byly vidět, každou z nich prozrazovaly drobné prolákliny v písku. Když šel člověk jako první,

nebylo to nic těžkého, důlky byly zřetelné a pás se dal překonat za čtvrt minuty. Když však polem proběhlo několik lidí, miny se v záplavě stop rozeznávaly mnohem hůř.

Když tam Howard dorazil, po poli ještě běželi dva muži. Nováčci si většinou myslí, že když poběží ve stopách těch, kteří proběhli před nimi, vše půjde dobře, a být miny skutečné, nepletli by se. Zde se však rozmístění min měnilo zcela náhodně každé dvě minuty, a šlápnout tedy tam, kam už kdosi stoupl, mohlo způsobit pořádné zklamání. Jist si tím nemohl být nikdo.

Nešlo též naučit se nějaký vzorec, protože Howardovi technici jej měnili prakticky každý týden.

I zde bylo nutné postupovat zvolna. Zbrklost člověka srazí na kolena, a přílišná pomalost zase způsobí, že uvidí past i tam, kde nic není.

Vstoupil do písku.

O čtyřicet vteřin později z něj vyšel, aniž by se nechal nachytat, a cítil se hodně dobře, protože předběhl jednoho z mužů a cestou k poslední překážce dohnal dalšího.

Poslední zkouškou byl seržant Arlo Phillips, dva metry vysoký a metrák vážící instruktor pro boj muže proti muži. Jeho role byla jednoduchá: vy jste se snažili dostat se za něj a zmáčknout bzučák uprostřed bílého kruhu na zemi za ním, on se vás snažil z toho kruhu vyboxovat, než bzučák zmáčknete. Do kruhu bylo dovoleno vstupovat jen po jednom, a když se vám to nepovedlo, museli jste se vrátit na konec fronty a zkusit štěstí znovu. Osobní časovač se zastavil, když člověk dorazil ke kruhu - přijímač za páskem jej však znovu spustil, jakmile jste se museli vrátit do fronty - a neběžel, jen když jste byli uvnitř kruhu. Na tomto stanovišti si tedy většina lidí pokazila svůj dosud nadějně vyhlížející čas. Bojoví instruktoři neprohrávají rádi. Nic jim neunikne, všichni jsou dobří. Phillips byl silný, zkušený a bavilo ho to. V ostrém souboji by vám Phillips donesl na podnosu vaši vlastní hlavu, kdybyste se ho snažili přeprat. Celé zástupy vojáků prý byly ochotny odpřisáhnout, že viděly, jak Phillips zvedl předek džípu a zasunul jej do příliš úzkého místa na parkování. Jediný způsob, jak jej přemoci, bylo nezkřížit mu cestu, a to nebylo jen tak.

Když přišel Howard na řadu, vyrazil přímo na Phillipse, uskočil vlevo, pak vpravo, naznačil pohyb vzhůru, klesl doleva a převalil se. Phillips chytil Howarda za levý kotník, ale příliš pozdě, plukovník se stihl natáhnout po bzučáku, přejel přes něj prsty, zatímco jej Phillips přitlačil k zemi. Stačilo to - bzučák zapištěl. Howardův čas se zastavil, měl to za sebou.

"Máte kliku, pane, jako všichni oficíři," řekl Phillips.

Howard vstal, oklepal se a zazubil se na urostlého muže. "To beru. Radši mít kliku než pech."

"Ano, pane." Phillips se otočil. "Další!"

Howard odešel k místům, kde Fernandez a několik dalších mužů počítalo výsledky.

"Asi stárnete, plukovníku. Jste až třetí, pane."

"A přede mnou?" Sundal si pásku z čela a otřel si s ní pot kolem očí.

"No, na prvním místě je kapitán Marcus o dobrých šestnáct sekund, pane. Měl jste vidět, jak srazil Phillipse tím svým chvatem z džiu-džitsu."

"A na druhém?"

Fernandez se usmál. "Skromnost mi nedovoluje odpovědět, pane."

"To snad není pravda."

"No, startoval jsem jako první."

"A čas?"

"O dvě sekundy rychlejší než vy, pane," řekl Fernandez.

"Ježíši."

"No, asi to u něj mám dobrý."

"Jestli jste šel na řadu jako první, musel jste minovým polem přímo proletět."

"Ještě jsem se stavil na pivo. Víte, říkal jsem si, že mám spoustu času."

Howard zavrtěl hlavou a usmál se. "Jak si vedou?"

"Celkově hodně dobře. Všechny naše nejlepší muže - a ženy -bych klidně postavil proti jakýkoli zvláštní jednotce, kromě snad výběru SEAL, ale i ty by pořádně prohnali."

"Jen tak dál, seržante."

"Rozkaz."

Howard odešel do nové důstojnické šatny - všechno kolem bylo vlastně nové, před pár lety tu nestálo vůbec nic - a převlékl se. Když si pospíší, možná stihne dorazit domů ještě dříve, než jeho žena odjede do kostela.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 8:45
KDESI NAD MARIETTOU, GEORGIA

Mora Sullivanová se podívala z okýnka na zem hluboko pod sebou. Na tento let si koupila dvě místa v první třídě, a nikoli náhodou. Na každý let si obvykle kupovala dvě letenky pro případ, že by před nástupem musela změnit totožnost. Let byl poloprázdný, takže nikoho nemuseli zdarma přesunout do první třídy na sedadlo vedle ní.

Krajina už se barvila odstíny podzimu - mezi zelenými borovicemi probleskovala oranžová, žlutá a červená barva listnatých stromů georgijských lesů. Obyčejně v letadle usnula, ale dnes ráno byla příliš málo ospalá a moc rozrušená.

Za ta léta v oboru odstranila jen dva své klienty. Prvního z nich, Marcela Toulliera, si objednal jiný klient, půl roku poté, co pro toho Francouze pracovala. Skutečnost, že je člověk jejím klientem, neznamenala, že je vůči ní imunní; bylo to čistě z obchodních zájmů, nešlo o nic osobního. Toulliera měla ráda.

Druhý případ, obchodník se zbraněmi Denton Harrison, si vynutila skutečnost, že Harrison udělal pár hloupostí a dostal se do vězení. Úřady toho proti němu měly dost na to, aby ho zavřely na padesát let, a Sullivanová

věděla, že je to mluvka, který udělá všechno na světě, aby zůstal na svobodě. Dříve nebo později by se Harrison mohl prořícť, že si najal Selkie. Spojení, které na ni měl, už bylo samosebou hluché, odpojené a nevypátratelné, ale úřady neměly dosud ani ponětí, že takový vrah vůbec existuje. Netoužila po tom, aby se to dozvěděly.

Když Harrison vyšel ze soudní budovy v Chicagu, měl na sobě druhořadou neprůstřelnou vestu.

Zastřelila ho ze šesti set metrů. Použitý druh munice si s jeho vestou poradil poměrně bez potíží: kulka proletěla Harrisonovi aortou

a v jeho zádech po ní zůstala díra jako pěst. Bylo po něm dřív, než výstřel vůbec uslyšel.

A teď tedy Genaloni.

Přišla k ní letuška. "Dáte si kávu? Džus? Nebo něco jiného k pití?"

"Ne, děkuji."

Musí krále zločinu opravdu odstranit?

Kdyby ho zabila bez rozmyslu, nebyla by o mnoho lepší než on sám. Ano, něco s tím udělat musí, a jelikož se živí tím, že odstraňuje lidi, a vyzná se v tom, je tedy přirozené, že zváží i tuto možnost. Existují však i jiné způsoby. Protože se však rozhodla, že je čas odejít na odpočinek, všechny staré totožnosti, domy a podnájmy, to vše muselo zmizet. Mohla to navléknout tak, aby si všichni pronásledovatelé mysleli, že zahynula pří automobilové nebo jiné nehodě. Nebo mohla Genaloniho dostat do vězení. Samozřejmě i tam by měl určitou moc jako všichni jemu podobní, ale žebříček jeho priorit by se zcela změnil. Dokonce i někdo jako Genaloni by na ni po pěti deseti letech, úplně zapomněl.

Muži jako Genaloni umírají poměrně mladí nebo končí ve vězení. Na obou stranách zákona si často nadělají spoustu nepřátel, a musí se tedy obávat, že se k nim jeden z nich dostane.

Jistě že existují devadesátiletí mafiáni, kteří se projíždějí po světě v kolečkovém křesle, ucucávají kyslík z přenosných lahví a předstírají, že jsou buď neschopní, nebo šílení. Těm se podařilo všemu uniknout. Ostřílení starci, kteří zůstávají i přes všechna nebezpečí stále na svobodě.

Vydechla. Jak to nejlépe provést? Musí se rozhodnout co nejrychleji. Až zaplatí v útulku za ztraceného psa, odjede do svého domu v Albany a promyslí to.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 13:28 WASHINGTON, O.C.

Tyrone stál u dveří Bellina domu, zhluboka dýchal a snažil se uklidnit. Včera se to poměrně vydařilo. Bella sice není počítačový expert, ale na síti se nepohybuje jako žádné nemehlo.

Dvakrát se otřela bokem o jeho bok. Jednou, když se natáhla přes stůl pro tužku, ucítil na své paži váhu jejího ňadra.

Vzpomínky mohou časem vyprchat, ale v tuhle chvíli jeho tepovou frekvenci rozhodně nesnižovaly.

Stiskl zvonek.

Bella otevřela. Dnes na sobě neměla tak volné oblečení, ale teplákovou soupravu. Vlasy měla vyčesané vzhůru, vypadala čerstvě vymydlená a voněla čistotou.

"Nazdar, Ty. Právě jsem vylezla ze sprchy. Promiň, že jsem tak neupravená."

Uměl si ji představit úplně jinak, přímo ve sprše. "Ne, ne, vypadáš skvěle," vyhrkl. Řekl to příliš rychle, příliš vysokým hlasem. Má víc štěstí než rozumu. Páni!

"Pojď dál."

Nahoře se napojili na VR a začali. "Dneska zkusíme můj program," řekl Tyrone. "Nevadí ti, když se projedeme na motorce?"

"Bezpro," odpověděla. "Řekni, co chceš."
Jasně, to tak. To, co by chtěl dělat, nemělo se sítí vůbec nic společného. Kdepak, ani drobet. "Tak jo," vykoktal ze sebe. "Tady je ten scénář..."

*****
NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 21:45 GROZNYJ

Plechanov se připojil na VR a vzápětí si uvědomil, že ještě stále nesmazal ten program s vozem. U chodníku před ním stála nablýskaná modrá corvette. Zavrtěl hlavou. Vážně by se toho měl zbavit. Nu co. Jakmile se vrátí z krátké návštěvy Švýcarska, smaže to. Bez okolků.

*****
NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 13:50 WASHINGTON, D.C.

Jeli na harleyi po klikaté silnici ve švýcarských Alpách a Tyrone se snažil překřičet vítr: "Vidíš, jak to pracuje? Můj program si přeloží jejich programy do kompatibilních vizuálních režimů. Vidíš ten nákladák? Kdyby to byl vodní scénář, měl by nejspíš podobu bárky nebo lodi."
"Ale jak se to dělá?" volala Bella.
Otočil se na ni. Její vlasy vlály ve větru na všechny strany.
"Jednoduše. Pokud jsme v naprosto odlišných režimech, můj program prostě překryje obrazy někoho jiného. Úhel a relativní rychlost budou stejný - vzduch, voda, země, dokonce fantazie. Pokud jsme v dostatečně podobných režimech - jako že ten nákladák jede po silnici, a ne po vodě nebo něčem podobným - můj program převezme jeho obrazy a převede je tak, aby se nesnížila rychlost VR. Většina lidí si vybere nějakej program a použije ho. Jinak během převodu chytneš pár mikrosekund zpoždění."
"Aha, už rozumím."
"Ten nákladák je velkej balík informací. Obsahuje spoustu kódů, takže se pohybuje pomalu. Koukni."
Přidal plyn a harley zaburácel. Minuli nákladní vůz a zařadili se před něj, zatímco se proti nim přehnalo další auto.
"Jé!" vypískla Bella.
To se mu líbilo.
"A tohle je normální koupenej software?"
"Jo, ale dost jsem ho předělal."
"To dovedeš?"
"Jasně. Mohl bych si sestavit vlastní, ale jednodušší je pozměnit už existující program."
"A ukázal bys mi, jak se to dělá? Abych si mohla taky napsat vlastní program?"
"Jo, jasně. Bezpro. To není nic těžkýho."
"Báječný!"
V tu chvíli si Tyrone vzpomněl, co mu řekl jeho otec: Nabídni místním něco, co nemůžou dostat od tvého nepřítele. Ačkoli Tyrone neviděl
v Kostilamovi skutečného nepřítele, táta měl pravdu. Tyrone měl něco, co LeMottovi scházelo, dovednost, talent, a právě v tuhle chvíli Bella ten talent chtěla. To je naprosto dé-té-dé, dokonalý tok dat na pátou!
Dorazili na křižovatku se stopkou. CyberNation vlevo. Co kdyby ji tam vzal? Sám tam párkrát byl, celkem se mu to líbilo, ale člověk se dostal k opravdu dobrým věcem, až když se stal členem, a k tomu nedojde. Už slyšel svého otce: "Vzdát se svého občanství jen proto, aby ses stal občanem počítačové země, která ani neexistuje? To není dobrý nápad."
Křižovatkou proudily vozy a Tyrone byl tak zaměstnán svými myšlenkami, že málem přehlédl corvettu, která právě projela kolem.
Málem. V hlavě se mu rozbzučel alarm. Corvette... Corvette... cože?

No jasně, včerejší e-mail od Jaye Gee. Poohlídnout se po mladým chlápkovi v obleku a v modrý corvettě.

Než si stihl řidiče prohlédnout, auto už bylo pryč, a na semaforu před Tyronem stála další dvě auta a malá dodávka. Možná o nic nejde.

Jenže co když o něco jde. Může to aspoň prověřit, ne? A když se bude Bella vyptávat, může jí říct důvod, co by ne.

Kostilam přece žádné velké federální agentuře nepomáhá, nebo snad ano?

Tyrone zařadil jedničku a mírně přidal plyn. Vyjel z pruhu a předjel čekající vozy, za což si vysloužil několik zatroubení.

"Jéje! To se může?"

"No, nijak zvlášť," odpověděl Tyrone, "ale je to nutný." Dojeli na roh, rozhlédl se, vyjel a přidal rychlost. "Vidíš tamhletu modrou corvettu?"

"Jo?"

"Musím se na ni podívat. Víš, pomáhám jednomu známýmu z Net Force."

"Z Net Force? Vážně?"

"Jo, vážně. Jay Gridley je šéf jejich počítačovýho oddělení. Čas od času mu s něčím pomůžu."

"Teda, Ty! To je báječný!"

Zdálo se mu to nebo ho opravdu stiskla kolem pasu o trochu silněji?

"Doženeme ho?"

"Bezpro. Tak jako já se v tomhle scénáři moc lidí nevyzná. Drž se." Nebylo pochyb, držela ho silněji. Skvěle!

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 21:58 GROZNYJ

Plechanov se vracel z jedné Curyšské banky, když si všiml, jak ho dojíždí motorka. Zamračil se a na okamžik se ulekl. Sledoval ji ve zpětném zrcátku. Netrvalo dlouho a dojela ho. Zařadila se za něj a pak začala předjíždět, z protijedoucího nákladního vozu si zjevně nic nedělala. Zběžně si motocykl prohlédl. Dva jezdci, teenageři, chlapec s děvčetem. Ani jeden z nich o něj nejevil zvláštní zájem. Po několika vteřinách jej motorka předjela, zařadila se před něj a zrychlila. Nákladnímu vozu se vyhnula o pouhých pár centimetrů. Rychle se mu vzdálila.

Plechanov zavrtěl hlavou. Takové obavy, a přitom o nic nešlo. Nějaký mladíček se vytahuje před svou dívkou a předjíždí nejrychlejší vůz na silnici, nedbaje na nebezpečí vozidel v protisměru. Kdysi byl taky takový blázen, ale to už je skoro celá věčnost. Netoužil se vrátit do těch dob, vyměnit těžce nabyté zkušenosti a moudrost za neukázněné hormony a bezhlavou filozofii řídící se heslem carpe diem. Mladí lidé si myslí, že budou žít věčně a že mohou dělat, co se jim zachce. On už věděl své.

I takovéhle věci mají svůj konec. I ty nejbohatší a nejmocnější muže planety jednou stihne osud všeho živého. Ještě tak padesát šedesát let, a i jeho čas se naplní. Ale aspoň v jeho případě to nebude promarněný čas. O tom nepochyboval.

28 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 14:20 QUANTICO

Jay Gridley se za volantem viperu prohánět virtuálními končinami Montany, když jej vyrušilo zvonění telefonu, jehož číslo nebylo v žádném seznamu. Vystoupil z programu, odpojil se od sítě a přepojil hovor.

"Jo?"

"Pan Gridley?" zeptal se mladý ženský hlas.

Jay se zamračil. Nikdo, kdo má jeho tajné číslo, mu neříká "Pan". "Kdo volá?" zeptal se.

"Jmenuju se Belladonna Wrightová. Jsem kamarádka Tyrona Howarda."

Gridley neměl moc času se nad tou informací zamyslet, protože dívka pokračovala: "Tyrone se napojil na nějaký scénář. Říkal mi, ať vám zavolám a dám vám souřadnice. Myslí si, že našel tu modrou corvettu, kterou hledáte."

"Ježíši! Kde?"

Nadiktovala mu souřadnice. Gridleyho počítač čísla okamžitě převedl do jeho VR programu. "Díky, slečno Wrightová. Vyřiďte mu, že už jedu. Konec."

Gridley se okamžitě vrátil do VR, užuž chtěl spustit svůj režim, ale zarazil se. Možná nejde o pravé auto, ale kdyby šlo, řidič by oka-

mžitě začal viper podezírat. Je lepší změnit program, nemá smysl cokoli riskovat. Tedy něco méně okázalého.

Gridley zvolil neon šedé barvy.

Nejběžnějším vozem na silnicích RS byl dva roky starý typ Dodge Neon, a nejběžnější barvou byla šedá. Pro nováčky a lidi, kterým je jedno, v čem se na síti pohybují, to byl standardní vůz. Automobilka určitě zaplatila velkým serverům spoustu peněz za takovéhle standardní nastavení. Viper byl příliš okázalý, stylový, prvotřídní, nepřehlédnutelný. Ale šedý neon? Jízda v takovém autě se rovnala téměř neviditelnosti. A když člověk věděl, co dělá, mohl pod tuctovou kapotu nacpat něco víc než tuctový motor. Nebude to sice tak rychlé jako jeho obvyklé přibližovadlo, ale o to anonymnější. Pokud skutečně jde o toho pravého chlápka, Gridley rozhodně nechtěl, aby si ho příliš brzy všiml.

Spustil program a zadal souřadnice.

Ukázalo se, že jde o čerpací stanici v západním Německu. Když Gridley vjel na parkoviště, uviděl, jak směrem od toalet přichází k Tyronovi pohledné děvče, on sám zatím stál u svého harleye, zaparkovaného vedle velké dodávky volvo, a nabíral palivo. Byl to realistický scénář. Tyrone ho neviděl přijíždět, protože sledoval parkoviště před restaurací.

Gridley se podíval k restauraci, a vedle budovy uviděl zaparkovanou corvettu. Model i barva odpovídaly, ale to samo o sobě mnoho neznamenalo. Zastavil s neonem u Tyronovy motorky, načež si ho chlapec i dívka všimli. Vypnul motor a vystoupil z vozu. Bylo chladno, mrazivo, nádherný podzimní den. Ve vzduchu byl cítit pach paliva, čerpaného do dodávky. Tohle je velmi realistický scénář.

"Ahoj, Tyrone."

"Nazdar, Jay Gee. Tohle je Belladonna. Bello, Jay Gridley."

"Mluvili jsme spolu v telefonu," řekl Gridley. "Rád tě poznávám. Jde o převlek nebo o podobu z reálného světa?"

"RS," odpověděla dívka.

"Ve skutečnosti ale vypadá ještě líp," řekl Tyrone. Pak znenadání začal velmi detailně zkoumat špičky svých bot.

Gridley se usmál. Ještě že má ten kluk tmavou pleť, protože jinak by se červenal tak, že by ho mohli použít na železničních přejezdech.

Tyrone si to uvědomoval. Rychle tedy řekl: "Támhle je to auto. Řidič je uvnitř."

Gridley přikývl. "Díky za zavolání. Zkontroloval jsi značku?"

"Jasně. Je to nahlášený na pana Wing Lu z Kantonu v Číně. Ale podrobnější průzkum nesedí."

"Takže ta značka je nejspíš falešná," řekl Gridley. "To mě nepřekvapuje."

"Spousta lidí chce být na síti anonymní," vysvětloval Tyrone Belle. "Svou totožnost tedy nemaskují jen falešnými jmény a převleky, ale i jinak - záznamy o autě, adresami, různými spojeními. Jedním z prvních pravidel pro pohyb na síti je..."

"Nikdy nevěř tomu, co vidíš," dokončila Bella. "Nejsem na síti prvně, Ty, i když nejsem žádnej odborník."

"Promiň," řekl Tyrone.

Gridley zavrtěl hlavou. Zamilované mládí. Až z toho bolely oči. "No a co dál?" zeptal se, aby stočil debatu zpět ke corvette.

"Jezdí rychle, přejíždí z pruhu do pruhu, nikdy se nedostane do zácpy za pomalými vozy," vypočítával Tyrone.

"Mazák," řekl Gridley.

"Nepochybně," přikývl Tyrone.

"Co to je mazák?" zeptala se Bella.

"Někdo, kdo se pohybuje po síti bez zbytečných zádrhelů," řekl Tyrone. "Znamená to, že se v tomhle režimu dost vyzná, zřejmě ho nepoužívá prvně, nebo se na síti vyzná tak, že si poradí s jakýmkoli režimem."

"To znamená co?"

"Je to pravděpodobně programátor," řekl Gridley.

"A můžu se zeptat, proč ho hledáte?"

"To ti nemůžu říct. Je to součást probíhajícího vyšetřování."

"Ale je to něco velkýho?"

"Jo, to je. Jestli je to ten, kterýho hledáme, je to přímo obrovský. Čím víc o něm víme, tím líp." Gridley se otočil na Tyrona. "Viděl tě?"

"Předjeli jsme ho, abysme se podívali. Byla to úzká silnice. Pak jsme se drželi hodně vzadu. Myslím, že si nevšiml, že ho sledujeme, ale jestli nás uvidí znovu, může nás poznat."

"Dobře. Jestli v tom chcete pokračovat, pojeďte se mnou. Motorku nechte tady. Uvidíme, jak dlouho se za ním povezeme."

Gridley přešel k autu s těmi dvěma v zádech. Pak ho něco napadlo. "Radši si sedněte dozadu," řekl, "na přední sedačce mám spoustu věcí."

Nebyla to tak úplně pravda, ale než dojdou k autu, bude to tak. Nebyl problém to zařídit.

A co. Taky byl takhle mladý. Když se díval na Tyrona a jeho kamarádku Belladonnu, měl pocit, jako by to bylo už hrozně dávno, ale pokud si dobře vzpomínal, sedět vedle krásné dívky na zadním sedadle malého auta znamenalo v jejich věku pořádné vzrušení.

Kdyby jen to, když na to přijde, je to pořádné vzrušení i v jeho věku.

Dosedli a Tyrone hned řekl: "Tamhle je!"

Gridley se ohlédl. Z restaurace skutečně kdosi vycházel. Zamířil ke corvettě. Jay si ho prohlédl a usmál se. Ano! Byl to ten samý člověk, kterého viděl v New Orleans. Ten chlap je pěkně namyšlený, že to ještě nezměnil. A taky trochu hloupý. Ale to potřebovali.

"Tak pojedeme, Tyrone! Tohle máš u mě!"

"Je to on?" zeptala se Bella.

"Jo, je."

"To je báječný, Ty!"

Zdálo se, že akcie kohosi na zadním sedadle vyletěly prudce vzhůru. "A mám tě," napodobil Gridley hlas z Darth Vadera. Sáhl pod palubní desku a vytáhl mikrofon. Zapnul ho. "Tady Jay Gridley, operátor Net Force, identifikační číslo JG-šest-pět-osm-devět-devět, povolení Zeta jedna-jedna. Pohotovost pět v těchto souřadnicích, pohotovost pět. Počkejte na podrobnosti." Gridley zadal kód, falešné značky, popis corvetty i muže.

Tyrone vzadu zatím potichu vysvětloval: "Upozorňuje federální úřady. Každý polda na síti, který corvettu uvidí, se připojí v čase a prostoru. Až ho ztratíme, můžeme získat vzorec jeho pohybu."

"Až ho ztratíme? Myslíš, že se ho neudržíme?" zeptala se Bella.

"Ne, jestli je to mazák, který má něco na svědomí. Dá si pozor. Dřív nebo později si všimne, že ho někdo sleduje. Pokud bude jen kroužit a sledovat, nechá tím otevřené linky a stopu, kterou můžeme

sledovat. Takže aby se nám ztratil, musí nás zmást nebo nás nějak přelstít."

"Ale ne s těmahle pneumatikama," řekl Gridley. "Jsou nepropíchnutelný."

"Cože?"
"To nic."
"Pokud se to rozjede, může vyjet z VR tak, že ji odpojí nebo vypne proud. Možná si tím zlikviduje systém a poškodí program pro VR, ale jestli to udělá, je v suchu."
"A udělá to?"
"Já bych to udělal," řekl Gridley. "Prvním počítačovým zákonem je vše zálohovat. Možná mu bude chvíli trvat, než si přeinstaluje software a vyladí systém tak, jak vypadal předtím, ale rozhodně se tím vyhne tomu, že mu Net Force v RS vyrazí dveře a zatkne ho."
"Teda," žasla Bella.
Gridley nastartoval. "Jo, ale to přijde až později." Podíval se na corvettu, která vyjížděla z parkoviště na dálnici. "Do tý doby je to otevřený. Připoutejte se."

*****
NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 15:00 ALBANY, NEW YORK

Sullivanová za ztraceného psa samozřejmě zaplatila. Provedla to velkou oklikou. Společnost, která do útulku dovezla obálku plnou použitých stovek, byla třetí v řadě. Obálku jí dovezla druhá společnost. Do druhé společnosti se obálka dostala od společnosti první. Ta si ji vyzvedla v recepci hotelu, kde ji odevzdal nezletilý kluk, jemuž Sullivanová v převlečení koupila karton piv. Nebylo pravděpodobné, že by to mohl kdokoli vystopovat, i kdyby se hodně snažil. U chlapce navíc všechny stopy končily, neboť si nebude pamatovat víc než jen čtyřicetiletou ženu s bradavicí na bradě.
Teď byla v Albany a už se rozhodla. Je mladá. Vzhledem k úrovni medicíny má před sebou ještě asi šedesát nebo osmdesát let, možná víc. Ano, vlastně je na vrcholu - duševně, tělesně, její dovednosti jsou zřejmě na nejvyšší možné úrovni. Po letech na samém okraji
propasti si vypěstovala určitý způsob rozhodování, skoro instinkt. A těmto pocitům se naučila důvěřovat. Z určitého důvodu si byla jistá. Je čas odejít. Procházet se po světě s pověstí nepřemožitelného boxera, kterého ale může poslat ke dnu rána železnou tyčí, ji moc nelákalo. Takže. Jakmile zlikviduje svůj terč, odejde na předčasný odpočinek. Zavře za sebou veškeré dveře vedoucí k Selkie. Není rozhodně nijak chudá. Má uloženo osm milionů dolarů. Při rozumném investování jí ty peníze zajistí veškerý příjem, jaký bude kdy potřebovat. Jejím cílem sice bylo deset milionů, ale nikdy nešlo o víc než hypotetický údaj. A existuje několik vysoce rizikových, nicméně velmi výdělečných podniků, do nichž může investovat, a vyplatí se jí to. Hladovět nebude.
Velkým problémem však zůstával Genaloni.
Možná se její zaměstnavatel objeví jako většina moudrých hochů, tedy mrtvý nebo v base. "Možná" jí však nedávalo takovou záruku, aby na to vsadila dalších šedesát osmdesát let života. Nehodlala velkou část té doby strávit tak, že se bude pokradmu ohlížet a bát se, aby se ze stínů za jejími zády nevynořil Genaloni.
Ne, Genaloni se stal součástí její minulosti. Její mrtvé minulosti.
Nebude to tak těžké. Zločinci se většinou obklopují svaly a puškami, jež je mají ochránit před ostatními z tlupy. Platí si právníky, jejichž úkolem je zmást policisty, a domnívají se, že jsou imunní vůči všem ostatním. Genaloni z té bandy možná vyčnívá nejvíc, ale i on má své slabiny. Selkie byla zvyklá se o svých klientech informovat, než vůbec zakázku přijala. Genaloni měl menší armádu siláků a právníků, ale i milenku. Jmenovala se Brigette, a ačkoli si díky Genaloniho péči nežila špatně, nestáli za ní žádní právníci ani bodyguardi.
Takže. Nejdřív Genaloni, pak ten úředník ve Washingtonu. Pak měsíc dovolené

na Havaji. Nebo možná na Tahiti. Někde, kde je teplo, svítí sluníčko a nejsou tam žádné hodiny, které by jí odměřovaly den.

Selkie se usmála. Bylo fajn mít nový cíl.

29 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 23:05
SEVERNÍ ČÁST EUROASIJSKÉ DÁLNICE

Plechanov si uvědomil, že ho někdo sleduje.

Krátce rusky zaklel, aby setřásl vztek, a zavrtěl hlavou. Už se holt stalo, patří to minulosti. Teď je potřeba to napravit.

Auto, které se mu pověsilo na paty, bylo jedním z těch podivných malých vozidel, jichž jsou na síti tisíce a v reálném světě jakbysmet. Ani by si ho nevšiml, nebýt toho, že kvůli obezřetnosti sjel čas od času z dálnice, a za chvíli se na ni znovu vrátil. Šedý vůz jel stále za ním. Tenhle úhybný manévr byl třetí v řadě, a přestože si svého stínu nevšiml dříve, musel předpokládat, že za ním už nějakou dobu jede. Jak to může být dlouho? To byla však jen jedna z mnoha otázek. Kdo to je? Jak ho našel? A jak se ho nejlépe zbavit?

Najel zpět na hlavní silnici. Lepší je dělat, že o nich neví. Známé nebezpečí je lepší než neznámé.

Šedé auto jelo za ním, udržovalo si poměrně velkou vzdálenost, a ujišťovalo ho o tom, že má pravdu. Určitě budou shánět informace o jeho vozu - vektory, konstrukci, kódy, všechny informace, jež by mohly experta navést na jeho stopu. VR je oblastí metaforickou, ale zdejší obrazy mají reálné podtexty. Je možné je nahrát a snad i vystopovat - zejména pokud jde o Net Force, která má k dispozici dostatečné prostředky, aby pronikla do profilů programátorů. Čím déle

s ním zůstanou, tím méně možností budou muset prozkoumávat. Dříve mohl být jedním ze stovek tisíc. Teď, každou minutu, co jsou s ním, se ten počet snižuje. Každý programátor má svůj styl - a ti nejlepší mají styly tak neopakovatelné jako otisky prstů nebo vzorky DNA. Pokud se za ním udrží dlouho, vyčenichají jeho pravou totožnost, případně se dostanou tak blízko, že ho při prvním dalším průjezdu kontrolou zachytí. Bylo třeba vědět, co člověk hledá, nač se systému zeptá.

Sakra!

Teď jel po severní části euroasijské dálnice, projel Pobaltím a blížil se domů. Tam samozřejmě nepojede, ale náhlá změna kurzu by u jeho pronásledovatelů vyvolala podezření. Taky musí předpokládat, že nejsou sami. Hodně aut může jet před ním, další na něj mohou čekat na křižovatkách. Pokud to šedé auto patří nějakému agentovi Net Force nebo někomu z podobné agentury, pak je velmi pravděpodobné, že jich tu je víc.

No dobrá. Za dalších pár set kilometrů by mohl sjet na indickou dálnici, odvést je na jih a od svého domova. Mohl by zaparkovat, odejít do restaurace, vystoupit ze scénáře...

Co ho to napadá? Takovéhle panikaření by je zavedlo k jeho autu a na stopu.

Nějak jinak...

Jednou se to povedlo. Možná by to vyšlo znovu. Možná by jim mohl ujet, zmizet do postranní uličky, schovat se před dalším pronásledováním. Vystoupit z tohoto scénáře a smazat ho.

Za pokus to rozhodně stojí.

Zpomalil, nechal šedý vůz přiblížit se o trochu víc. Když se připravil, vyhodil ze sáčku připínáčky a rychle je rozhodil přes všechny čtyři pruhy za sebou, taková ostrá přeháňka.

Šedý vůz zakličkoval, většině nástrah se vyhnul, ale pár jich stejně přejel.

Aha!

Plechanovův vítězný pocit okamžitě vyvanul. Pneumatiky šedého auta nejen že nepraskly, ale vůz ani nezpomalil. Naopak spíš přidal.

Sakra, sakra! Určitě mají podezření, o koho jde, aspoň v tomhle převleku a autě. Vědí, co mají očekávat, a ochránili svůj program. Co

do účinných zbraní už toho k dispozici mnoho neměl - rozhodně nic, co by zastavilo někoho tak dobrého, jako jsou oni. Zastíracích programů měl spoustu, ale tady by mu k ničemu nebyly.

Když je nemůže sestřást, nesmí se s nimi nijak dlouho projíždět. Už takhle toho vědí příliš. Nemůže si dovolit riziko, že se dozvědí ještě víc, aby mohli pokročit ve svém pátrání. Nebude mít čas na indickou dálnici.

Musí VR okamžitě opustit!

*****

Na jeho počítači se rozsvítilo varovné světýlko a ozvalo se výstražné hlášení: "Pozor! Systém ohrožen! Pozor! Systém ohrožen!"

Plechanov se natáhl po vypínači, odpojil počítač ze zásuvky, nic nedbaje na postupy pro vypínání počítače. Data budou poškozena, operační systém pochroumán a s VR se může nejspíš rozloučit úplně. Nic z toho ovšem nebylo tak důležité, když ho od úniku nebo dopadení dělily sekundy.

Sakra, sakra, sakra! Jak ho jenom našli?

A kolik se dozvěděli?

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 15:10 QUANTICO

Corvette před nimi oslnivě explodovala a zmizela.

"Hergot!" řekl Jay.

"No, a je to," řekl Tyrone Belle. "Všiml si nás a vyletěl pryč. Jayi, našel jsi něco užitečnýho?"

"Jo, asi jo. Mířil do Střední Asie - do Ruska, možná do jednoho z okolních států. O kus dál mohl sjet na indickou dálnici nebo projet Orientem, ale kdyby chtěl jet na jih, sjel by tam na předchozích výjezdech. Navíc nejezdí jako žádnej Korejec nebo Japonec, jaký jsem kdy viděl. Myslím, že jel domů, a podle stylu jízdy je to Rus."

"O čem to mluví?" zeptala se Bella.

Tyrone jí vysvětlil rozdíly v práci jednotlivých programátorů.

"To, co jsme tu sebrali, budeme muset vzít k nám a prostudovat," řekl Jay. "Možná máme dost, abysme toho smrada dostali."

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 15:23 QUANTICO

Michaels mávnutím spustil svůj telefonní obvod. "Ano?"

"Šéfe, Jay Gridley. Máme něco o tom chlapovi, co nás prohánět v Evropě a Asii."

Michaels pocítil náhlé zklamání. Případ Steva Daye byl na jeho žebříčku priorit stále mnohem výš, ale pro Net Force byly důležité i další záležitosti bez ohledu na to, jestli jeho osobní kariéra pomalu dohořívá. "To je paráda, Jayi."

"Jakmile to proberu, hned jsem tam," dodal Jay.

Jakmile se Michaels odpojil, zazvonil telefon podruhé.

"Haló?"

"Nazdar, taťuldo!"

"Ahoj, škvrně."

"Přispal sis?"

Je půl čtvrté odpoledne, a ona se ptá, jestli už vylezl z postele. Usmál se. "Ne, jsem v práci."

Na Susie dohlížel jeden agent Net Force, místní policie byla též v pohotovosti, ale prozatím se neobjevila žádná hrozba.

"Máma nechala spravit vizuál. Pusť si to."

Na jeho obrazovce se objevil obrázek jeho dcery. Měla na sobě modré tepláky a červené tričko. Vlasy měla poněkud kratší, než si vzpomínal, nejspíš se nechala ostříhat. Je to tak krásné dítě, mladší obdoba její matky. Tvrzení o Susiině kráse je samozřejmě navýsost objektivní. Usmál se a spustil kameru, aby jej viděla i ona.

"Páni, taťuldo, ty vypadáš jako Drakova babička."

"Kdo je Drakova babička?"

"Ale no tak, ty se nedíváš na Drakův sak? Všude možně je to nejoblíbenější seriál, tati! Vince O'Connel hraje Draka, Stella Howardová jeho ženu, Brad Thomas Jones jejich syna. Starou babičku hraje máma z Tlustejch mnichů. Na který planetě žiješ?"

Znovu se usmál. "V poslední době jsem neměl moc čas sledovat, kdo hraje v jakým seriálu."

"Je to skvělej seriál, měl by ses na to podívat. No nic, vypadáš hrozně. Nejseš nemocnej, viď?"

"Ne, jen unavenej. Moc pracuju, málo odpočívám. Jo, mám psa."

"Psa? Je to simulace nebo RS?"

"RS."

"Co je zač? Odkdy ho máš? Přivezeš ho, až sem pojedeš na moje představení? Jak je velkej? Jak se jmenuje? Jakou má barvu? Je šikovnej?"

Zasmál se. "Je to malej pudl, jmenuje se Skautík a je velkej asi jako kočka. Je hodně šikovnej. A myslím, že se mu budeš líbit."

"No to je príma!!" Otočila se od kamery a zakřičela: "Mami! Táta má psa! Přiveze ho, až za náma pojede!"

Zaslechl, jak jeho bývalá žena cosi říká.

"Myslíš, že se mu budu líbit?"

"Jsem o tom přesvědčenej, miláčku."

Když se na ni díval, znovu ho napadlo odjet z Washingtonu a přestěhovat se na Západ. Pořád se mu to zdálo velmi lákavé. Bylo by samozřejmě příjemnější odejít se zvednutým praporem, než se plazit v prachu, ale i tak...

No co. Čas běží. Tohle musí dokončit, ať už bude dělat cokoli. Na Steva Daye nezapomene. Ani náhodou.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 16:00 LONG ISLAND, NEW YORK

Ray Genaloni se podíval na hodinky. I přesto, že byla neděle, byl provoz na Long Islandu příšerný. Seděl sice samozřejmě v limuzíně, s provozem se musel prát jeho řidič, ale i tak ho to sralo. Každou minutu, kterou stráví v nehybném proudu aut a nákladáků, nemůže být s Brigette.

Nejezdil sem víc než jednou dvakrát týdně. A Brigette taky nebyla to nejskvostnější stvoření na světě. Už měl i pár lepších. Na druhou stranu ale byla velmi pohledná, o deset let mladší než on a nebránila se dělat vše, oč ji požádal - takové věci, o kterých by se své ženě nikdy ani nezmínil, natož aby je s ní dělal.

Když dojel k domu, v němž Brigette bydlela - k domku, který pro ni koupil v malé slepé ulici ve čtvrti se samými mnohem většími

a dražšími domy - zůstal sedět v autě, zatímco jeho bodyguardi vystoupili a rychle prohlédli okolí. Když se sem vydal, v autě před nimi vždy jeli dva nebo tři muži, další dva ve voze za nimi. Čekali na něj venku, ačkoli takhle daleko

se za ním nikdy nikdo nepustil.

Zazvonil u dveří, jeho milenka mu otevřela, na sobě měla cosi průhledného z černého hedvábí, jež jí splývalo po těle od krku až na paty, ale nezakrývalo naprosto nic. Její prarodiče se přistěhovali ze Švédska či Dánska nebo tak nějak. Ona byla velká, prsatá a měla pěknou postavu. Rovněž bylo znát, že její plavé vlasy nejsou barvené. V ruce držela dvě skleničky šampaňského ještě orosené z ledničky.

"Ahoj, fešáku. Můj manžel je pryč. Nechceš jít dovnitř a trochu se napít?"

Usmál se. Občas si takhle hráli. Vzal si sklenku a vešel dovnitř. Věděl, že Brigette se ukazuje před jeho bodyguardy, a to se mu líbilo. Jen se škvařte, hoši, pomyslel si.

Jakmile zavřel dveře, vsunul jednu dlaň pod hedvábí a pohladil ji po ňadrech. Žádnej silikon, jen hladká, teplá kůže.

"No, jestli ti jde o tohle, tak bysme si měli pospíšit, než se můj manžel vrátí."

"Však on počká," řekl Genaloni.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 14:01 LAS VEGAS

Na automaty narazili i na letišti. Ruleta, poker, keno, všichni ti elektroničtí žebráci stáli v řadě a čekali, že jim někdo před odletem hodí peníze. Na zdech obrovské obrazovky a na nich kouzelníci, divoká zvířata a děvčata oděná jen do záře reflektorů.

Ružjo se díval, jak Had zastavil, do jednoho automatu vsunul bankovky, pak zatáhl za páku a napjatě čekal. Stroj rozehrál paletu barev a zastavil se. Grigorij zavrtěl hlavou, usmál se a pokrčil rameny. Nevyhrál.

"Neví, kdy přestat, co?" zeptal se Winters.

Ružjo na to nereagoval, ačkoli to samozřejmě byla pravda. Za tři dny, které tu strávili, prohrál Grigorij pět tisíc dolarů. Krátký zá-

chvat štěstí v kartách rychle přešel. Krom svých proher utratil další dva tisíce dolarů za děvky. Byly to samozřejmě jeho peníze, od Plechanova dostával solidní plat, ale sedm tisíc dolarů by v jeho zemi zajistilo přístřeší i stravu pro průměrnou rodinu téměř na dva roky. Grigorij je blázen, na to je škoda kyslíku.

"Musím si zavolat," řekl Ružjo. "Než poletí letadlo, ať utratí, co chce. Máme ještě víc než hodinu."

"Podívám se tamhle do trafiky, koupím si nějaký noviny."

Ružjo přikývl. Odešel k řadě telefonů, mluvítko zajistil utajovačem hovorů a vytočil pohotovostní číslo. Musel pár vteřin počkat, protože hovor byl cestou pětkrát nebo šestkrát přesměrován. Nebál se, rozhodně ne nijak přehnaně, ale Plechanov zmeškal dva předem plánované hovory, v pátek a v sobotu, a pro takové případy platil tento postup.

"Ano," ozval se Plechanov. Hlas měl napjatý.

"Vše je v pořádku?"

"V zásadě ano. Došlo k neočekávané poruše. Drobnost, ale lehce znepokojující."

Ružjo si počkal, až mu to Plechanov dopoví. Nečekal dlouho.

"Ona... technická záležitost, jakou jsi zahájil, nedospěla k uspokojivému konci."

Ružjo věděl, že mluví o akci, jejímž důsledkem mělo být odvedení pozornosti Net Force - atentát na jejího představitele, ono jablko, jež mělo přispět ke sváru mezi touhle organizací a podsvětím. "Ještě je brzy," řekl.

"Tu záležitost však nesmíme nechat spát. Ona porucha, o níž jsem se zmínil, vyvstala právě z této oblasti a vyžaduje uspíšení realizace celého projektu."

"Rozumím."

"Byl proveden pokus napodobit váš experiment číslo jedna. Kýmsi ve službách

oné italské společnosti. Dosáhnout vašich výsledků se jim však nepodařilo."

Hleďme. Genaloniho organizace se pokusila zavraždit nového šéfa Net Force, a neuspěla. Velmi zajímavé. Ve zprávách o tom nic neříkali.

"Mám se o to tedy postarat?"

"Bylo by to vhodné. Raději ale počkej na můj signál. Zatím je to jen předběžné. Za den nebo dva bych měl vědět víc."

"Jak si přejete."

"Možná by bylo dobré, aby ses přiblížil k té oblasti."

"Samozřejmě."

"Zatím tedy na shledanou. Zítra ti povím víc."

"Na shledanou."

Ružjo odpojil jednorázový utajovač hovorů a podíval se na něj. Nachová biomolekulární matice, která tvořila mozek onoho zařízení, začne odumírat v okamžiku, kdy se přísavka odlepí od mluvítka. Za dvacet vteřin bude paměť přístroje prázdná a obvody mrtvé. Je to hezká hračka, produkt vojenského leteckého výzkumu. Když někomu spadne stíhačka nad nepřátelským územím, tak nemá velký zájem na tom, aby bylo možné vyvolat počítačové záznamy. Elektronické záznamy není jednoduché úplně vymazat, ale biojednotku, jakmile jednou zemře, už nikdo nevzkřísí.

Stál tam, celou minutu utajovač pozoroval a pak ho hodil do koše.

Takže pojedou zase do Washingtonu. Vlastně do motelu v Marylandu, ale to je od Washingtonu jen hodinu jízdy autem.

Od řady automatů k němu přišel Grigorij.

"Tak už jsi dohrál?" zeptal se Ružjo.

"Da."

Ružjo si nemohl odpustit drobné rýpnutí. Jen tak popíchnout, jen bodnout. "Ten tvůj systém by zjevně potřeboval nějak poopravit."

Had se zamračil. Ružjo byl jeho výrazem poměrně potěšen.

30 KAPITOLA

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 18:15 QUANTICO

Toni Fiorellaová vyšla z budovy centrály Net Force do chladného večera a zamířila ke svému autu. Parkoviště bylo poloprázdné, nebyli tu ani lidé, ani auta, ale kdosi s kufříkem šel k ní a Toni tu postavu poznala.

"Ahoj, Rusty. Co je?"

Viděla, jak se zhluboka nadechl. "Trochu jsem se zajímal o silat, našel jsem na síti nějaký materiály, pár knížek a starých kazet. Víš, říkal jsem si, jestli by šlo, abysme se na něco z toho podívali spolu? Zajímal by mě tvůj názor." Mávl kufříkem.

"Jo, podívám se na to."

"No, fajn, díky. Ale víš, třeba bych ti to mohl pustit u večeře. Tedy, kdybys, myslel jsem - nechtěla bys něco sníst?"

Toni se zarazila a zamrkala. Nepochybně tu čekal, až skončí v práci. Mělo to všechny rysy pozvání na rande. A pokud on chce v tomto směru podnikat další kroky, Toni stála před otázkou, zda ona sama též.

Rozum, jehož hlas byl stále v pohotovosti, se okamžitě ozval: Večeře nemůže uškodit. Jíst přece musíš, ne?

V duchu se usmála. Rychlá zkouška Rustyho úmyslů nemůže být na škodu. "Zveš mě na rande?"

Pokud hledal nějakou únikovou cestu, tady je. Co, ne, já jsem jen navrhoval, abysme něco snědli a přitom se podívali na tyhle věci v kufříku.

"Ano, madam, nejspíš zvu."

Zasmála se. "Pozvat ženu na rande a pak jí říct madam, nic tak zdvořilýho

jsem ještě neslyšela."

No. Co se z toho vyklube, Toni? Je to student, ale zároveň pohledný muž. Trénovaný, chytrý, relativně schopný. Má za sebou studia práv a teď je na stáži v FBI. Chození s ním by ale mohlo ohrozit vztah učitel-žák. A rozhodně by to pořádně překazilo její plány vůči Alexovi.

Ježíši, holka, jestli chceš čekat, až si tě Alex všimne, tak do tý doby nejspíš umřeš. Navíc je to jenom večeře - nechce po tobě, abys mu porodila děti.

"No dobře. Myslím, že bychom mohli něco sníst. Kde máš auto?"

"Doma. Přijel jsem autobusem."

"No nic. Pojedeme mým. Napadá tě nějaký podnik?"

"Ne. Nešlo mi o jídlo, ale o společnost. Vyber si."

Znovu se usmála. Jeho jižanské sváděnní jí připadalo roztomilé.

Zjistila, že proti své vůli má trému. Krom pracovních zasedání to bylo po dlouhé době poprvé, co šla někam sama s mužem. A její zaprášené ego mělo radost, že ji o to někdo požádal.

Večeře nemůže být na škodu.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 19:44 WASHINGTON, D.C.

Alex vzal Skautíka na procházku po čtvrti. Jeho novému bezpečnostnímu týmu to bylo notně proti srsti, takže to nakonec dopadlo tak, že psovi ukázal ulice kolem svého domu. A společnost měli větší, než původně myslel. Vedle něj jela dvě auta rychlostí chůze, jedno vpředu, druhé vzadu. Pěšky s nimi šli čtyři muži, jeden vpředu, jeden za ním a další dva na protější straně ulice, takže připomínali pohybující se čtverec. Dozvěděl se, že další dvě auta projíždějí rovnoběžnými ulicemi, a další dvě auta sledují křižovatky. V některých vozech seděl jen jeden člověk. Dohromady tedy čtrnáct agentů, jak mu sdělil jejich vedoucí.

Alex měl pocit, že je to zbytečné plýtvání penězi daňových poplatníků, ale tento příkaz podepsal osobně jeho nadřízený.

Skautík proti té společnosti zjevně nic nenamítal. Zavlažoval trávníky, poštovní schránky i hydranty. Vrčel na nebezpečí ukrytá ve křovích, kde se klidně mohlo schovávat cokoli několikrát většího než on sám. Prostě se bavil jakoby nic.

Michaelse ta procházka rovněž bavila. Trochu se ochladilo, ale ještě to nebylo na silnou bundu. Měl jen větrovku, protože do její kapsy si mohl dát taser, který chtěl mít při ruce. Kdyby se někomu podařilo překonat všechna opatření, mohl by se bránit.

Opatrnost - strach - byla pro něj neznámým pocitem. Skutečné fyzické ohrožení bylo něco, o co se nikdy předtím nezajímal. Byl průměrně vysoký, v dobré formě, nebydlel na samotě. Když před pár lety vstoupil do úřadu, prodělal určitý výcvik sebeobrany, jen s pistolemi a taserem, ale přesto se teď moc klidný necítil. Nebyl v těchto ohledech nějak příliš dobrý a věděl, že nemá od přírody násilnou povahu.

Naposledy se pral v sedmé třídě. Bylo to s klukem, který se jmenoval Robert Jeffries. Vrazili do sebe o přestávce v hale, a ačkoli to byla Jeffriesova chyba, naštvalo ho to a řekl Michaelsovi, ať na něj po škole počká. To bylo to poslední, co chtěl Michaels udělat, ale moc se bál, že bude vypadat jako zbabělec. V těch dobách si jako hodně jeho kamarádů myslel, že je lepší se nechat úplně rozmašírovat než být za poseru.

S palčivou bolestí v žaludku, strachy málem neschopen pohybu tedy počkal na Jeffriese u parkoviště kol.

Sundali si bundy a kroužili kolem sebe, nikdo z nich nechtěl udělat první krok. Na tu vzdálenost si Alex všiml, že Jeffries je bledý, potí se, těžce dýchá, a došlo mu, že Jeffriesovi se to rozleželo v hlavě a že i on má strach.

Takže když se do toho nikomu z nich nechtělo, proč se mají prát?

Mohli si o tom promluvit, párkrát do sebe strčit, pak ustoupit, ale kluci, kteří se kolem nich sešli, je proti sobě strkali.

Jeffries začal rozmáchle a divoce mávat pěstmi.

Co se přesně stalo, si Michaels nedokázal vybavit. Jednu chvíli mu do hlavy a ramen bušily pěsti - necítil je, nemohl se jim vyhnout, přitom na něj dopadaly jakoby zpomaleně a v mrtvolném tichu.

A o chvíli později ležel Jeffries na zemi, Alex mu seděl na hrudi a koleny mu tlačil ruce k zemi.

Když měl svého protivníka v pasti, mohl mu rozbít obličej na kaši - Jeffries by mu v tom nemohl zabránit. Ale neuhodil ho, jen ho držel na zemi.

Jeffries se kroutil, vzpíral, vytáčel a křičel, ať ho Michaels pustí.

Ani hovno, odpověděl Michaels. Dokud neřekneš, že je konec. Klidně tu budu celou noc.

Zdálo se to jako celé hodiny, ale trvalo to nejspíš jen něco přes minutu. Když si Jeffries uvědomil, že Michaelse nesetřese, přistoupil na konec zápasu. Dohodli se na remíze a Michaels byl rád, že to tak dopadlo...

Skautík se zastavil, označkoval nějaký plevel ve svém teritoriu a zadníma nohama značku zahrabal travou.

Michaels se při vzpomínce na souboj o klučičí čest usmál. Kolik mu tehdy bylo, třináct? Taková doba.

Pak si ale vybavil, kdo Skautíka vlastnil před ním, a úsměv se z jeho tváře rychle vytratil. Vybavil si její pohled, když se ho chystala oddělat holí. Nešlo jí o žádný monokl ani rozbitý nos, ale o mrtvolu. Jeho mrtvolu. To pomyšlení vyvolalo v Michaelsovi pocit zranitelnosti, jaký předtím nepoznal.

Mohlo být po něm. Šup! Rozbitá lebka jako rozlousknutý ořech, a už by se neprobudil. Nikdy.

Samozřejmě věděl, že jednoho dne umře. Všichni k tomu směřujeme. Ale pocitově mu to nedošlo dřív, než když seděl v kuchyni, když jeho vražedkyně zmizela, klepal se, v dlani svíral taser a čekal, až přijede policie a lidi z jeho oddělení. Během boje samotného se nebál. Ale pak...?

Bál se. Cítil se bezmocný.

Tenhle příšerný pocit nesnášel. Sice se za útočnicí rozběhl. Neutekl, ale ačkoli udělal, co udělat měl, nepřipadal si odvážný. Uvědomil si, že mu chybí dovednosti, jaké by měl mít. A teď s tímhle nedostatkem bude muset něco udělat, nějak si ty dovednosti osvojit. Možná by si měl promluvit s Toni. Je to odbornice - to viděl sám. Předtím ho to nezajímalo, ale teď? Možná by ho naučila něco z toho, co umí.

Vzpomínal, jak zněla jedna definice. Konzervativec je liberál, který dostal na zadek.

Ano. Pomyšlení, že někoho odzbrojí, a přitom sám zůstane naživu, znělo pro Michaelse právě teď hodně lákavě. Nebude mít přece kolem sebe v jednom kuse četu ozbrojených stráží. Bude se o sebe muset postarat sám, jinak nebude moci beze strachu vyjít z domu. A život ve věčném strachu není k žití. Před tímhle se přece neskloní. Ani náhodou.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 20:09 WASHINGTON, D.C.

Tyrone měl za sebou dlouhý a vzrušující den. Když ho Bella vyprovázela ke dveřím, přemýšlel, že víc vzrušující už den ani být nemůže. Nejdřív Bella, pak pomoc Jayovi s tím pomateným programátorem v corvettě. Nepoštěstí se každý den, aby člověk mohl vzít hezké a chytré děvče na honičku po VR a zároveň se zúčatnil oficiálního vyšetřování Net Force. Jeho táta měl pravdu - jestli to Kostilam dovede, ať jí něco podobnýho nabídne.

Když byli u dveří, Bella řekla: "Díky za pomoc, Ty. A za to, že jsem s tebou mohla pomoct Net Force. Bylo to ultra-mega-skvělý. Dáš mi vědět, jak to

dopadne, viď?"

"Jasně. Myslím, že teď už počítače zvládneš. Už to je v pohodě."

Otevřel dveře a otočil se, aby jí popřál dobrou noc.

Bella se naklonila a políbila ho na rty. Bylo to jemné a rychlé, ale jestli se dožije milionu let, nikdy na ten nečekaný dotek nezapomene. Kdyby ho praštila do hlavy kladivem, udivilo by ho to mnohem méně. "Někdy mi zavolej," řekla. "Něco provedeme. Zajdeme do obchodu, na kolu, prostě tak."

Mozek mu vypověděl službu, ústa měl oněmělá. Když se mu podařilo znovu získat částečnou kontrolu, vykoktal ze sebe: "A-a-a-a co Kostil... vlastně, co ten, LeMott?"

"Nejsem jeho majetek. Není to můj manžel." Usmála se. "Měj se." Zavřela dveře.

Tyrone tam stál, zíral na dveře, nemohl se hnout, přemýšlet, možná ani nedýchal. Když se mu znovu rozsvítilo, nedokázal přesně říct, jak dlouho tu stál jako socha. Možná pár vteřin, možná pár století. Jak by mohl čas něco znamenat, když řekla to, co řekla?

"Někdy zavolej," řekla. "Něco provedeme..."

Páni!

Když šel na autobusovou zastávku, musel se přece dotýkat podrážkami země, ale jist si tím nebyl.

Tak takové to je, když se člověk zamiluje.

*****

NEDĚLE, 3. ŘÍJNA, 22:01 WASHINGTON, D.C.

Když dorazili k ní do bytu, Toni se podívala na černý obal videokazety, který jí Rusty podal. "Odkud to máš?"

"Našel jsem to na stránce jednoho knihkupectví z Alabamy. Doručili mi to dneska ráno. Nemám video, takže jsem to ještě neviděl."

Toni se podívala na krabičku. Na zadní straně byla fotka krátkovlasého muže v lehkém tričku a teplácích, jak předvádí blok a sapu proti velkému muži s culíkem, v džínách a tmavé bundě. Krabice určitě cestou zmokla, protože kus zadní strany byl tak zmáčený a vybledlý, že nebylo poznat, co tam je. Všimla si, že autorská práva vlastní Paladin Press, rok 1999. Tu firmu znala. Vyráběla knihy a videa, vše od desítky způsobů, jak někoho zabít s použitím běžného kuchyňského vybavení, až po střelné zbraně a meče. Pokud si Toni dobře vzpomínala, firma sídlila kdesi v Coloradu.

Na přední straně byl sice utržen kousek vybledlé ilustrace, ale titul Pukulan Pentjak Silat: Zničující bojové umění Bukti Negara-Serak, díl třetí, byl čitelný. Pocítila zvědavost. Nevěděla, že se točí videokazety jejího umění. A tohle už je třetí díl. "Tak se podíváme, jestli moje video ještě funguje. Už jsem to dost dlouho nezkoušela."

Přešla k přehrávači a zasunula do něj videokazetu. Pustila televizi a šla si sednout na pohovku vedle Rustyho.

Na začátku se na pásce objevilo poděkování, za ním byl vidět muž v teplácích, jak kráčí ulicí. Druhý muž ho zastavil, někam ukazoval

a prosil o pomoc. Zničehonic se ze všech možných úkrytů vynořili další tři útočníci. Jeden z nich měl nůž, druhý baseballovou pálku. Všichni se vrhli na muže v teplácích. Jak se jmenuje? To si nevšimla. Nevadí, podívá se později.

Během pěti vteřin leželi všichni čtyři útočníci na zemi, kam je muž poslal poměrně rázně. Toni se pozorně dívala. Chtěla by to vidět ještě jednou zpomaleně, ten chlap se pohyboval moc rychle. Silat není moc pohledný, nejsou v něm žádné úchvatné pózy, ale stoprocentně funguje.

Scéna se změnila, guru stál na žíněnce a za ním byla pastelově modrá zeď. Měl na sobě černé tričko s ustřiženými rukávy a klasický sarong. Na tričku byl emblém Bukti: pták garuda s tygrem na hrudi a pod ním dvojice trojzubců tjabang. Guru vypadal ve formě, byl pořádně svalnatý a hodně sebevědomý.

Přemýšlela, jak asi vypadá teď, skoro o deset let později.

Toni se otočila na Rustyho. "Je to skvělý. Děkuju, žes mi to ukázal."

"Koupil jsem to pro tebe," řekl. "Myslel jsem si, že to využiješ víc než já."

Usmála se. "Děkuju. To je od tebe hezký." Položila mu svou ruku na jeho.

Chvilka se protahovala. Šlo jen o prostý dotek, chtěla tím jen zdůraznit svou vděčnost.

Až na to, že svou dlaň neodtáhla.

Stále to trvalo.

Toni se rozhodla.

Nechala svou dlaň ležet na jeho ruce.

31 KAPITOLA

PONDĚLÍ, 4. ŘÍJNA, 5:05 QUANTICO

Jay Gridley si náhle uvědomil, jak je unavený a rozlámaný, a podíval se na hodinky.

Páni. Byl vzhůru celou noc.

Prohlédl celou hromadu materiálů, ale konečně měl jasno ohledně toho programátora. Předtím neměli vůbec nic, ale když si ho prohlédli zblízka, začínalo se to vyjasňovat. Ten muž měl schopnosti lidí vyškolených ve Společenství nezávislých států, a Gridley by se vsadil, že jde o Rusa. Není to sice nejdokonalejší identifikace, ale počet možností se tím podstatně snížil.

Ťukal na klávesnici, pracoval spíš v režimu RS než VR. Šlo o prosté vyhledávání slov a čísel, ale chtěl si ona suchá data prohlédnout nezkresleně. Net Force už pro něj prohledávala svou databázi, vytvářela vlastní možnosti a dodávala mu náměty, jaké odpovídaly jeho parametrům. Počítač v tuto chvíli prohledával všechny registrované programátory žijící v Rusku. Tenhle mazák jim neunikne. Je to jen otázka času...

Ohlásil se naléhavý e-mail. Gridley pokrčil rameny. Záložky byly na místě, kdyby se něco objevilo, jeho počítač ho na to upozorní. Rozhodl se přečíst si dopis.

Hm. Poslal mu ho jeden tým v terénu. Mají prý něco o Dayově vraždě.

No dobře, i to je důležitý. Ne sice tak jako ten programátor, aspoň ne v Gridleyových představách - Day je po smrti, a to už se nezmění. Nikdo už mu neublíží, zatímco síť je atakována co chvíli. Na druhou stranu chytit vraha taky není k zahození. A všichni vědí, že pokud s něčím nepřijdou, šéf poletí. Tak to tady funguje odjakživa.

Gridley si nahrál připojený soubor a otevřel ho. Netrvalo dlouho a rozeznal podstatu oné zprávy.

No, páni. To se podívejme...

*****

PONDĚLÍ, 4. ŘÍJNA, 5:05 WASHINGTON, D.C.

Megan Michaelsová stála u dveří domu a držela se za ruku s tmavovlasým statným mužem. Líbali se. Muž ji hladil po zádech i níž. Lehce vzdychla, pak se otočila a uviděla Alexe, jak stojí opodál. Usmála se. "Teď patřím jemu," řekla. "Ne tobě." Natáhla ruku a položila ji druhému muži do klína...

Michaels se probudil z toho zlého snu, cloumala s ním žárlivost a vztek.

Sakra!

Skautík spal stočený do klubíčka u Alexových nohou. Pod televizí byla nová postýlka pro psy, moderní ručně pletený košík s polštářem plněným cedrovými pilinami, ale pes v ní odmítal spát, pokud mu to Michaels nepřikázal. A

rozkazovat psovi, který mu zachránil život, aby spal na podlaze, připadalo Alexovi poněkud hloupé. Michaelsovi navíc nevadilo, že Skautík chtěl spát na posteli, protože byla dost velká. Být to bernardýn, bylo by to horší.

Když se Alex probudil, Skautík zvedl hlavu a podíval se na něj. Nejspíš usoudil, že se nic neděje, protože se uklidnil a po chvíli se znovu stočil do klubíčka.

V deset ráno má Walt Carver schůzku s prezidentem. Pokud do té doby nebude mít nějaké nové informace ohledně vraždy Steva Daye, Net Force získá nového šéfa - jen co Alex Michaels vypadne...

Čert to vem. Vstal a došoural se do koupelny.

Skautík vstal, protáhl se jako kočka, seskočil z postele a postavil se Michaelsovi k noze. Sedl si a upřeně pozoroval proud moči mizející v toaletní míse. Co si asi myslí? Že je to teritorium, které si jeho pán značkuje?

"Jo, jo, tohle je můj záchod," řekl Michaels. "Můj, můj, můj."

Skautík souhlasně kvíkl.

*****

PONDĚLÍ, 4. ŘÍJNA, 5:05 WASHINGTON, D.C.

Toni ležela na posteli a dívala se do stropu. Vedle ní ležel Jesse "Rusty" Russell, spal a ztěžka oddychoval.

Pane bože. Proč to udělala?

Podívala se na muže vedle sebe. Rusty je pohledný, chytrý, sexy. Líbilo se jí, když ho v sobě cítila, a včerejší poměrně vášnivý výkon ji uspokojil. Kondomy, které vyhrabala zpod kalhotek a podprsenek, nebyly ještě prošlé, ačkoli je zakoupila před hodně dlouhou dobou. Ona i Rusty jsou dospělí, nejsou s nikým oddáni, takže - komu tím ublížili?

To byla i nebyla pravda. Proč má takový pocit viny? Co tady dělá s tímhle cizincem? Připadalo jí to zvláštním způsobem neskutečné, jako by to byl sen, něco, co se jí vlastně netýká. Ten pocit lehce hraničil s nevolností. Cítila se hodně mizerně. Jako kdyby provedla něco hodně, hodně špatného.

Měl by tu ležet Alex, uspokojený, šťastný a zamilovaný. Mělo by to něco znamenat. Rustyho má ráda, to jo, je na ni hodný, ale není to někdo, s kým by chtěla strávit zbytek života ani jeho část. Sex s ním se jí líbil - lhala by, kdyby se přesvědčovala o opaku - ale sex sám o sobě nestačí, bez ohledu na jeho kvalitu. Musí být ještě něco dalšího, spousta dalších věcí. Má Rustyho ráda, ale nemiluje ho.

Miluje Alexe.

Dobře. Jak to tedy mohla dopustit? A jak se teď bude moci podívat Alexovi do očí? Byla mu nevěrná.

Tak moment, děvče, spustil hlas rozumu.

Zmlkni, zarazila ho hned.

Rusty se vedle ní pohnul.

Měla by vstát, osprchovat se, obléknout. Nechtěla, aby se probudil a těšil se na pokračování. Bylo to dobré, ale byla to chyba. A ona se rozhodla ji neopakovat.

*****

PONDĚLÍ, 4. ŘÍJNA, 5:05 COLUMBIA, MARYLAND

Ružjo seděl v tureckém sedu na posteli v motelu a civěl do prázdna. Nenudil se - to už se mu dlouhá léta nestalo - ale o moc věcí se nezajímal. Nijak ho to netrápilo, ale nedostatek spojení se světem si uvědomoval.

Plechanov zavolá. Dnes, zítra nebo pozítří. Až ten Rus, který přijal Čečnu za svou zemi, zavolá, pravděpodobně tím nekonkrétním a nepřímým jazykem nařídí Ružjoovi, aby šel znovu zabíjet. Bude to další část Plechanovova grandiózního plánu stát se mocným mužem ovládajícím celý svět. Plechanovovy důvody zpočátku

Ružjoa oslovovaly. Ale teď stačilo, když se Plechanov pro něco rozhodl. Ružjo je jen nástroj, který úkol splní. To byl jediný důvod, proč zůstává naživu.

Naživu nebo po smrti, vždyť je to skoro totéž.

*****

PONDĚLÍ, 4. ŘÍJNA, 7:30 QUANTICO

Jay čekal na Michaelse u jeho kanceláře. Usmíval se.

"Máš dobré zprávy?"

"Jo, mám."

"Tak pojď dál."

"Koukni se na tohle. Můžu?" ukázal na Alexův počítač.

"Jako doma."

Jay spustil systém a otevřel jeden soubor.

"Tohle je zpráva od našeho týmu ve státě New York," řekl Jay. "A tohle...," stiskl pár kláves a na obrazovce rozkvetl obrázek, "... je

psí útulek Tři nebratři. Leží na nádherném východním břehu Velkého Skandažského jezera, mezi vesničkami North Broadalbin a Fish House."

Michaels si Jaye nechápavě prohlížel.

"To je severozápadně od Amsterdamu, ten je severozápadně od Schenectady, to je severozápadně od Albany, to je..."

"Rozumím, Jayi."

"Hm. No tady vycvičili toho malýho pudla."

"Vážně?"

"Jo. Je to jeden z mála specializovaných podniků. Vycvičí ti psa, prodají ti ho už vycvičenýho nebo ti ho dokonce jenom pronajmou. A to je případ toho tvýho. Je půjčenej." Jay se usmál.

"Toho, kdo si psa pronajal, samozřejmě nikdy neviděli. Ta ženská je vážně třída, šéfe. Peníze a instrukce přišly poštou. Instrukce byly vytištěný na počítači a odborník z FBI tvrdí, že papír a tisk nejspíš pochází z jednoho z těch velkých kopírovacích center - Kinko, LazerZip, to už se prostě nedá zjistit.

Naši lidi zjistili, že pes byl doručen dalšímu kurýrovi, pak třetímu, a ten ho předal komusi v recepci nového hotelu Holiday Inn na severu Schenectady. Kurýr si pamatuje, že psa převzal muž a dal mu dýško. Šlo prý o průměrnýho muže, kdyby ho uviděl znovu, už by ho nepoznal."

"To mi nepřipadá moc slibný."

"Jo, ale nepředbíhej. Ten hotel je jednou z počítačem sledovaných budov. Všude možně mají nainstalovaný kamery. Podívej se na tohle."

Jay stiskl další klávesy.

"Tohle je chlap, který psa převzal."

Objevil se muž s malou převozní schránkou pro psy. Stál v jakémsi dvoře před hotelem. V pozadí bylo vidět hodně květin a zeleně. Muž byl průměrně vysoký, měl průměrnou postavu, průměrný sestřih, na sobě měl košili, kalhoty a tmavé boty. Josef X.

"A tady je žena, který ho předal."

Další obrázek, na něm bylo vidět ženu, která stála před mužem s boudičkou. Bylo jí kolem čtyřiceti, dlouhé hnědé vlasy jí začaly šedivět, byla trochu při těle, měla tmavé brýle, plandavou košili, kalhoty a na nohou tenisky. Marie X.

"Bezpečností kamery v hotelu snímají tři obrázky za vteřinu, takže když se to nechá běžet, je to pořádně rozklepaný, ale získali jsme aspoň šest nebo osm dobrých snímků té ženy."

"Tý stařence se ale nepodobá ani v nejmenším," řekl Michaels, "a víme, že tady není převlečená?"

"Naši lidi tvrdí, že převlečená nejspíš je - velikost krku, zápěstí, úzký obličej a ruce moc nepasují s oplácaností jejího těla a boků. Nejspíš se něčím vycpala."

"V čem nám to teda pomůže?"

"Počítač tvrdí, že zřejmě neupravila tvar uší ani rukou, a podle předmětů, jejichž rozměry známe - například ten květináč nebo ozdobné cihly - můžeme odhadnout její číslo bot, výšku, můžeme se poměrně přiblížit její váze, pokud ji odvodíme od jejích zápěstí a krku. Vlasy jsou nejspíš paruka, takže, to je k ničemu, ale na obrázcích je dobře vidět její zápěstí a dlaně, a podle techniků z laboratoře je nemá nabarvený, takže podle barvy pleti je pravděpodobně přírodní zrzka."

"To se dá poznat?"

"Je to spíš umění než exaktní věda, ale je to prý na pětaosmdesát procent jistý."

"Hmmm."

"A ještě něco. Koukni."

Jay pustil kazetu dál. Žena vzala boudu, otočila se a zamířila pryč. Objevil se záběr z jiného úhlu - nejspíš z jiné kamery, tušil Michaels. Byl to záběr z větší výšky, zabíral ženu shora. Žena po chvíli na čemsi uklouzla.

"Vidíš, jak je ta podlaha mokrá? Právě ten východ vytírali," řekl Jay. "Ještě ani nedali pryč výstražnou značku."

Na dalším obrázku bylo vidět, jak žena uskočila vlevo, natáhla ruku a opřela se volnou rukou o zeď ve výšce ramen. Odrazila se ode zdi a pokračovala dál.

"Dobrej manévr, ne?" zeptal se Jay. "Já bych nejspíš sletěl, ale ona se jen opřela o zeď, odrazila se a šla dál i se psem v ruce. Ani ji to nezpomalilo." Široce se usmíval.

Michaelsovi to došlo. Podíval se na Jaye. "Otisky?"

"Jo. Kolik lidí myslíš že na tý mokrý podlaze uklouzlo a opřelo se o zeď v tom samým místě za poslední dva měsíce? Zbyl tam po ní

otisk dlaně, ukazováčku, prostředníčku a prsteníčku, plus rozmazanej otisk malíčku."

Michaels přikývl. To nebylo málo. To by mu mohlo zachránit židli.

"Jo, a to už jsem říkal? Máme pár buněk a použitelnej vzorek DNA."

"Hergot, Jayi..."

Jay se usmál. "No, nechtěl jsem, aby sis zoufal, šéfe. Není to nic moc, jen malinko - dá se z toho poznat akorát, že to je žena, jakou má krevní skupinu, víc nic."

"Ježíši! Proč jsi to neřekl hned na začátku?"

"Tak se přece příběhy nevyprávějí. To nejlepší si schováváš až na konec. Navíc zatím nemáme žádný odpovídající vzorek z kartoték v FBI, NCIC, UPolNetu nebo AsiaPolu. Chvíli to trvá, než se to všechno prověří, ale když je nedostanem od nich, tak ty záznamy někde být musí - minimálně u nějakýho doktora. Takže dřív nebo později se vynoří a všude kolem budou ječet sirény. Je to jen otázka času."

"To je vynikající," řekl Michaels. "Chválím, Jayi."

"Bezpro."

"Cože?"

"To se tak říká, šéfe. Znamená to ‚bez problému'. Musíš se udržovat v kondici, rozumíš. A už jsem ti říkal, že zaplatila za toho ztracenýho psa? Znovu poslala peníze po kurýrovi. Tentokrát se nám to vystopovat nepovedlo, ale bylo to od ní hezký, ne?"

Michaels byl bez sebe radostí, ale snažil se, aby to na sobě nedal moc znát. "A co ta druhá záležitost, ten programátor?"

"Jsme mu v patách. Je to Rus, Ukrajinec nebo něco takovýho. Jeden program mi teď provádí výběr možností, porovnává styly."

"Já myslel, žes říkal, že dokáže svůj styl zamaskovat?"

"Jo, to může, ale jen částečně. Získal jsem už velkou část jeho stylu, a až ho potkám příště, poznám ho. Je to jako s malířem. Každej pozná obraz od Picassa a ví, že to nemaloval Renoir. Styl všechno prozradí. Je moc dobrej,

aby dokázal svůj talent zamaskovat. A část jeho talentu vykoukne zpod každý škrabošky, pod kterou se schová."

"Vážně vynikající práce, Jayi. Děkuju."

"No, šéfe, to je moje práce. Ale jestli si to budeš pamatovat, až bude příště vyplňovat návrhy na odměny a zvýšení platů, nebudu se zlobit."

Oba se zasmáli.

"Měl bych se k tomu vrátit," řekl Jay. "Nahrál jsem ti to sem, a až najdu něco nového, ozvu se."

"Ještě jednou díky."

Když Jay odešel, Michaels znovu otevřel soubor a podíval se na něj, snažil se utřídit si myšlenky. Když byl spokojen, zvedl telefon a zavolal Waltu Carverovi. Ředitel dnes ráno nepůjde k prezidentovi s prázdnýma rukama. Možná to dokonce bude stačit na to, aby si Michaels udržel svoje místo o něco déle. Pocit úlevy jej překvapil. Bylo to mnohem silnější, než očekával. Možná že ještě není tak docela připraven hodit všechno za hlavu.

"Kancelář ředitele Carvera."

"Ahoj, June, tady Alex Michaels. Už přišel?"

"V šest, veliteli. Počkejte, přepojím vás."

Když čekal na Carvera, zvedl oči a uviděl, že za jeho dveřmi prošla Toni. Pozdravil ji kývnutím hlavy, ale ona si ho nevšimla a pokračovala do své kanceláře. No co. Třeba je unavená, všichni už pracují hrozně dlouho bez odpočinku. Zavolá jí, co Jay našel, jakmile skončí s ředitelem. Ta novina ji určitě potěší.

"Dobré ráno, Alexi. Máš pro mě dobré zprávy?"

"Ano, pane, mám. Velmi dobré zprávy."

32 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 9:11 LONG ISLAND

Selkie stála u dveří, v ruce držela malou krabičku zabalenou v ozdobném papíře. Na sobě měla tmavomodrou košili, bavlněné kalhoty a baseballovou čepici stejné barvy. Zpod čepice jí vykukovalo pár pramínků plavých vlasů a na obličeji měla jen tolik make-upu, aby vypadala o pět let starší. Zabalená krabice odpovídala svou velikostí diamantovému náhrdelníku. Za ní na ulici stála pronajatá tuctová dodávka s ukradenými značkami. Selkie vypadala jako zaměstnankyně rozvážkové společnosti pro lepší čtvrti.

Zazvonila.

Uběhla minuta. Selkie zazvonila znovu.

"No?" ozval se ospalý hlas.

"Mám tu zásilku ze Steinbergova zlatnictví pro slečnu Brigette Olsenovou."

"Zásilku?"

Panenko skákavá, čemu jsi nerozuměla? Selkie se podívala na desky v ruce. "Od jistého pana Genaloniho."

"Moment."

Žena uvnitř otevřela dveře jen na řetízek. Z toho, co Selkie viděla, byla Brigette mladá, prsatá blondýna, ten typ, o kterém se u nich doma říkalo krev a mlíko. Měla na sobě černé hedvábné pyžamo

a opraný modrý župan. A pokud ten hovor, který Selkie včera večer zaslechla, nelhal, Brigette očekávala, že ji dnes během dne navštíví Ray Genaloni. Selkie byla připravená. Brigette natáhla ruku pro balíček. "Dejte mi to."

"Potřebuju váš podpis, madam," řekla Selkie. Zamávala deskami a podívala se na hodinky, jako by měla ještě další práci na jiné adrese.

Brigette zaváhala.

Selkie mohla dveře zablokovat botou a řetízek uvolnit. Tyhle řetízky bývají většinou přišroubované krátkými a slabými šroubky, ale nechtěla riskovat, že by ji někdo viděl - vykopnout za bílého dne přední dveře domu gangsterovy milenky není nic moudrého. Nebo mohla z vnitřního pouzdra za páskem vytáhnout malou pistoli a ženě pohrozit - Otevři, holka, nebo tě provrtám. Ale to bylo taky riskantní. Navíc ji potřebovala živou.

Ještě jeden obchodní trik, a nebude potřebovat ani jedno. "Jo, pardon, málem jsem zapomněla, je tu poznámka, kterou vám mám přečíst." Z desek vylovila kousek papírku. "Píše se tu, ‚Ray vzkazuje, měj na sobě dnes večer tohle a nic víc.'" Selkie sklopila oči, jako by ji to přivedlo do rozpaků. Brigette se zasmála a odstranila řetízek. "To je celej Ray." Otevřela dveře. Oblbnout lidi není těžký.

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 11:46 QUANTICO

Alex Michaels šel do jídelny, ačkoli vlastně moc hlad neměl. Předvčerejší žhavé stopy zatím žádné ovoce nepřinesly. Jay Gridley prošel všechny programátory v Rusku, a nic neobjevil. Vzorky DNA a otisky prstů té ženy, která si vyzvedla Skautíka v hotelu v Schenectady, nenašli v žádné databance.

Gridley rozšířil své pátrání po programátorovi i do ostatních zemí bývalého Sovětského svazu a rovněž rozšířil síť nastraženou na Dayova vraha, ale zatím neobjevil nic ani o jednom z nich.

Toni Fiorellaová se Michaelsovi zjevně vyhýbala. Přišla pozdě na schůzi, brzy odešla a dívala se na něj, jako by měl nějakou nakažlivou chorobu, kterou nechce v žádném případě chytit.

No, aspoň mu zůstala práce. Jakmile ředitel oznámil prezidentovi, že mají fotku Dayova vraha, a v nedaleké budoucnosti se jim ho podaří dopadnout, bylo to v suchu.

Jestli je to pravda nebo ne, byla jiná věc, ale rozhodně na tom jsou lépe teď než předtím. Dřív nebo později k tomu určitě dojde.

Uviděl před sebou Johna Howarda, který šel též do jídelny. Howard si ho u vchodu všiml. Pozdravil ho. "Dobrý den, veliteli." Byl zdvořilý, ale nic víc.

Michaels neměl ponětí, proč ho plukovník nemá rád, ale tak to prostě bylo. "Dobrý den, plukovníku."

Howard odešel, nenabídl svému šéfovi, aby si k němu přisedl a popovídali si.

Dovnitř se však vřítil Jay Gridley s úsměvem na rtech, a Michaels tedy odsunul záležitost s Howardem na později.

"Řekni mi, že neseš dobrou zprávu, a máš okamžitě přidáno," řekl Michaels.

"No, nevím, jak moc dobrá zpráva to je, ale uvidíme. Víš, mám toho programátora. Co ty na to?"

"Ne!"

"Jo, jo, jo! Měl jsem pravdu, je to Rus. Emigroval do Čečny, už tam léta žije, a proto jsme ho nenašli dřív." Jay zvedl notebook, aby byla vidět obrazovka.

"Veliteli, představuji ti Vladimíra Plechanova."

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 15:30 NEW YORK CITY

Genaloni se podíval na hodiny na svém stole. Konec. Musí vypadnout. Stačí pár hodin papírování, elektronického nebo skutečného, a člověk zblbne. Zapnul interkom. "Rogere, vemte auto. Pojedeme k Brigette." "Ano, pane."

Po celodenním náporu obchodních záležitostí potřeboval jet někam, kde se může pořádně uvolnit. Nemá smysl dál seděť a nechat se ničit. Pokud navíc

odjedou teď, vyhnou se zčásti odpolední zácpě.
Být bohatý má své výhody, ne že ne.

*****
STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 15:40 LONG ISLAND

Brigette se moc nebránila. Jakmile překonala svůj údiv nad tím, že se v ruce druhé ženy objevila pistole, její první slova byla:
"A doprdele."
Řekla to hlasem nikoli vystrašeným, ale rozladěným. Jako kdyby zjistila, že prší, a přitom měla v plánu jít si lehnout na sluníčko.
Dodávka teď parkovala o blok dál, u domu, který byl na prodej -Selkie ji přeparkovala, zatímco Brigette ležela připoutaná k odpadu v kuchyni.
Když se vrátila, uvolnila jí pouta a nechala ji obléknout.
Brigette se soukala do černých hedvábných kalhotek a upírala na Selkie své modré oči. "Zabijete i mě?" zeptala se.
Nedělala si iluze, proč Selkie přišla. Nebyla to žádná hloupá husa.
"Ne, proč bych? Když uděláš, co po tobě chci, Genaloni to odnese, a já zmizím."
"Bude s sebou mít bodyguardy. Budou vepředu."
"Kolik?"
"Asi dva."
Znovu se snažila spolupracovat, ale lhala. S Genalonim budou nejméně čtyři bodyguardi, pět i s řidičem. Jeden z nich bude určitě stát i vzadu. Brigette se chtěla krýt - víc než jen těmi miniaturními kalhotkami. Jestli její cukroušek umře, může doufat, že ji jeho vrah nechá žít, protože mu poradila. A kdyby Genaloni přežil a zemřela žena, jež ho chtěla zabít, mohla by mu sladká Brigette říct, že lhala, aby ho chránila.
"Nezdá se, že by tě trápilo, že přijdeš o živobytí."
Blondýna si oblékla hedvábnou blůzu bez podprsenky a zapnula si knoflíky. Všimla si, že ji žena pozoruje. "Má rád, když mi jsou vi-
dět bradavky," řekla. Pak pokrčila rameny. "Je to mafián. To není bezpečný povolání. Mám trochu našetříno a nemyslím si, že bude těžký najít si jinýho. Když to bylo dost dobrý pro Genaloniho, určitě si budou chtít užít i jiný mafiáni."
Selkie se usmála. Ta holka není sentimentální. Ví, co je zač, a chce na tom vydělat co nejvíc. Toho si Selkie na Brigette cenila, je upřímná, nic si nevymýšlí.
"Někdo by tě mohl obvinit."
"A proč? Ať mě klidně posaděj na detektor lži, já jim řeknu pravdu. Strčila jste mi pod nos pistoli - co jsem mohla dělat?"
"Taky jim asi řekneš, jak vypadám, že?"
Brigette nad tím chvilku přemýšlela, snažila se z toho nějak vylhat. Nakonec řekla: "Jo, řeknu. Ale tohle je převlek, ne?"
"Co když se zeptají, jestli je to převlek?"
"Z toho se vyvlíknu."
Začínalo to znít zajímavě. "Vážně? A jak?"
Brigette si přes své dlouhé nohy natáhla kratičkou sukni, zapnula zip a blůzu zastrčila dovnitř. "To podle toho, jak se zeptají. Jestli se zeptají, ‚Myslíte si, že Rayův vrah měl na sobě převlek?', řeknu ‚Ne', a bude to pravda."
"Vážně?"
"Jo. Protože si nemyslím, že to je převlek, já to vím. Make-up poznám."
Selkie se usmála. "A proč bys to dělala? Proč bys mě kryla?"
"Protože byste se mohla jednoho dne vrátit a zlikvidovat mě za to, že jsem vás prozradila."
Její logika byla mylná, ale Selkie mlčela. Kdyby se Brigette podařilo

pomoci mafii v jejím vypátrání, mafiáni by Selkie zabili, a nemohla by se tedy vrátit a rušit sladkou Brigette ve spaní.

Může jí důvěřovat? To tak. To určitě. Selkie nepochybovala, že Rayova milenka by na požádání zazpívala celou operu.

Brigette vzala pár hedvábných punčoch, jednu vzala a navlékla si ji na levou nohu. Selkie ji pozorovala a bavila se tím, jak ta žena postrádá nejmenší náznak emocí s ohledem na blížící se vraždu.

Brigette zachytila její pohled. Usmála se. "Líbí se vám ženy? Mohla bych vám zkrátit čekání příjemným rozptýlením."

Selkie zavrtěla hlavou. "Díky. Při práci ne."

Ta holka je hodně klidná. Selkie by nechtěla viset na převisu, kdyby na druhém konci lana stála Brigette. Snad jedině kdyby měla v druhé ruce dostatek peněz, kterýma by si mohla naději na přežití koupit.

Teď jí však pomůže. Pistole, kterou měla Selkie v ruce, byla zmenšeninou pistole Jamese Bonda. Šlo o vynikající důkaz zručnosti puškaře, byla z nerezové oceli, malá a kompaktní, velmi přesná. Malé kulky nemohly člověka zastavit, pokud nezasáhly centrální nervovou soustavu. Aby si byl člověk jist zabitím, musel zasáhnout míchu nebo mozek. Kdyby Brigette začala křičet, až bude Ray stoupat ke dveřím, bylo by obtížné střelit ji do hlavy. Nikoli nemožné - s touto zbraní by toho byla schopná na dvacet metrů - ale v tu dobu bude na hlavni tlumič, aby výstřel nebyl slyšet. Hlaveň není tak dlouhá, aby munice dosáhla nadzvukové rychlosti, a tlumič by snížil rychlost kulky, protože spolu se zvukem absorbuje i plyny. Terč může přežít, pokud ho nestřeli do oka. Lebka je tvrdá, kulky se od ní mohou odrazit. A zasáhnout oko, když jsou mířidla zastíněná tlumičem, není nikterak snadné.

Kdepak, s dvaadvacítkou se musí hlaveň přiblížit terči na pět deset centimetrů a vypálit mu do týla tři nebo čtyři rány, zatímco Rayovi bodyguardi budou sedět v autě a nebudou mít o ničem ani ponětí. Navíc bude muset odejít dlouho předtím, než přijdou zaklepat na dveře.

Ke správnému provedení potřebuje samotu. Brigette vláká Genaloniho do domu. Jakmile se za ním zavřou dveře, Selkie se postará o zbytek.

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 18:00 QUANTICO

Schůze nezačala v pět, ale o hodinu později. Týkala se jen malého počtu lidí - Michaelse, Toni, Jaye, plukovníka Howarda a nové počítačové spojky FBI, Richardsona - ale ten nemohl zůstat dlouho. Od této chvíle budou informace týkající se tohoto případu jen pro UOO - uzavřený okruh osob.

"Nuže," řekl Michaels. "Všichni jste od Jaye dostali informace. Nějaké dotazy?"

"Ano," řekl Richardson. "Jakmile bude jisté, že za tím vším stojí ten... Plechanov, jaký je postup?"

"Komplikovaný," odpověděl Michaels. "Ideální by bylo kontaktovat čečenskou vládu a požádat ji o jeho vydání v souladu se Smlouvou o boji proti síťové zločinnosti z roku 2004. To ale asi jen tak nepůjde. Můžeš, Jayi?"

Jay přikývl. "Plechanov má svoje nejdůležitější soubory velmi pečlivě chráněný. Jestli mu do kanceláře nebo domu vlítne místní policie a začne mu ťukat do počítače nebo vypínat elektriku, jeho systém se nejspíš naprosto neprodyšně uzavře dřív, než najdou zástrčku. A jestli ne, tak jeho nejdůležitější soubory budou zcela jistě šifrovaný, sto osmadvacítky nebo dvě stě Šestapadesátky. Plechanov kdysi tvořil šifry pro ruskou armádu. Bez klíče bude trvat našim nejlepším dešifrovacím programům kolem miliardy let, než ten kód rozlousknou. A jelikož tak dlouho čekat nemůžeme, je vyloučeno dostat se k těm souborům bez klíče. Pokud je nedostaneme, nemáme šanci dokázat, že je to on, a naši právníci do toho nepůjdou."

"Tak jak to provedeme?" zeptal se Howard.

"Ideální by bylo dívat se mu přes rameno, zatímco bude mít počítač zapnutý. Nebo sehnat klíč."

"A to je jen část toho problému," řekl Michaels. "Jayi?"

"Trochu jsem se zajímal o minulost toho chlápka. Zdá se, že má spojení na velmi vysoký vládní činitele po celým světě. Prováděl spoustu legálních zabezpečovacích prací pro Rusy, Indy, Thajce, Australany a tak dál. Má dost peněz - pořádnej balík na legálních účtech. Čistýho to dělá pár milionů a určitě má někde schovanou další hromadu peněz špinavých. Ta bankovní loupež v New Orleans patrně nebyla jeho prvním činem."

"Takže je to bohatý muž," řekla Toni. "A i kdyby ho Čečenci chtěli chytit a vydat ho, bez důkazů, který nedostaneme, ho nemůžeme zavřít."

"Tak nějak to je," přikývl Michaels.

"Když je ten člověk tak bohatej a mocnej," podotkl Howard, "proč to všechno dělá? Proč tolik riskuje?"

Michaels přikývl, měl radost, že jeho lidi dávají pozor. "To je dobrá otázka. Co ještě chce?"

"Víc peněz, větší moc," odpověděl Richardson. "Je nenasytnej."

"Možná," připustil Michaels. "Ale prohlížel jsem si tu zprávu, a podle mě to vypadá, že má za lubem něco konkrétního. Některé poruchy systémů přinesly zisk přímo jemu - detaily má Jay - ale některé ne. A i kdyby byl tohle všechno jen kouř, který má zakrýt jeho pohyby, zdá se, že to má určitý vzorec. Míří na nějaké konkrétní místo. Než se ho pokusíme sbalit, mohlo by nám pomoci, kdybychom dokázali odhadnout, kde ten jeho cíl je. Mohl by mít spolupracovníky, a pro nás by bylo dobré, kdybychom je sebrali všechny najednou."

Než mohl pokračovat, otevřely se dveře do konferenční místnosti. V nich stála Alexova sekretářka. Neměla je vyrušovat, pokud nešlo o naléhavé případy, a Michaelse hned napadlo, že se něco stalo jeho ženě - bývalé ženě, sakra! - nebo dceři. Než se však mohl nad touto obavou zamyslet, sekretářka ji svými slovy zcela zaplašila:

"Veliteli, dostali jsme z New Yorku zprávu, kterou byste si měl poslechnout. Týká se Raye Genaloniho."

33 KAPITOLA

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 16:40 LONG ISLAND

Zazvonil zvonek. "Ježíši," řekla Brigette.

"Nech ho vejít. Nezapomeň, že budu stát tak, abych vás viděla, a on mě neviděl. Při sebemenším prudkém pohybu zastřelím nejprve tebe a pak jeho."

"Jasně. Rozumím."

Brigette šla ke dveřím.

Teď to začalo být riskantní. Selkie si nemyslela, že by Brigette provedla nějakou hloupost - vsadila na to úplně všechno. Kdyby se něco pokazilo, než bude Genaloni uvnitř, měla připravené čtyři zásobníky, tedy čtyřiadvacet nábojů, plus těch sedm v pistoli. Navíc měla ještě krabičku nábojů v kapse u kalhot, ačkoli kdyby došlo k tomu, že bude potřebovat víc než jen jedenatřicet nábojů, byl by to pěkný průšvih.

"Ahoj, lásko. Pojď dál. Můj manžel právě odešel."

Genaloni se zasmál a vešel dovnitř.

Selkie se schovala, pistoli držela u pravého ucha s hlavní namířenou ke stropu. Na rukou měla chirurgické rukavice. Od chvíle, co včera večer pistoli i náboje vyčistila, se jich holýma rukama nedotkla. Zhluboka se nadechla, a pomalu vydechovala. Adrenalin se jí prohánět tělem v horkých návalech.

"Nedaří se mi sundat ty drátky z lahve šampusu, Rayi. Ta zamotaná smyčka se mi utrhla."

"Udělám to. Je v kuchyni?"

"Jo. V kbelíku s ledem." Takový klid. V jejím hlase nebyla ani stopa po nervozitě.

Selkie stála v otevřené skříni a za zády ucítila vůni nových, nenošených oděvů, na nichž ještě visely cenovky. Dveře za sebou téměř zavřela. Genaloni s Brigette prošli kolem jejího úkrytu, ani se jejím směrem nepodívali.

Selkie vystoupila ze skříně, a došli do kuchyně, stála za nimi!

"Ani hnout," řekla.

Genaloni z pouhých dvou slov pochopil, co se děje, a došlo mu, že Brigette v tom má prsty. "Do prdele. Ty děvko pitomá!"

"Promiň, Rayi, donutila mě. Má pistoli!" řekla Brigette hlasem, který byl za celý den nejrozrušenější.

"Ruce vzhůru a od sebe, Genaloni."

Poslechl. "Můžu se otočit?"

"Jasně."

Otočil se, a když ji uviděl, přikývl. "Takže vy musíte být Selkie, co? Proč tohle?"

"Vždyť víš. Tvoji lidi se mě pokusili najít. A přitom jsem ti dávno říkala, že to nesmíš."

Nepokoušel se lhát. "Do háje. Doufal jsem, že jsou dobří."

"Ne dost."

"No fajn. Takže jste je odhalila. Co dál? Chcete peníze? Záruku, že už vás nikdy nebudou hledat?"

Pistolí už mu mířila na pravé oko. Na tuto vzdálenost mířidla nepotřebovala. Dokázala by sestřelit mouchu ze stolu, aniž by poškodila lak, stačila by jí k tomu jen pistole a tlumič, kterým by si na terč ukázala.

"O kolik peněz asi tak jde?"

Usmál se, doufal totiž, že na to kápl.

Mýlil se.

Mechanika pistole byla nastavená tak, že stačilo vyvinout tlak jednoho a půl kilogramu, ne víc. Selkie lehce zmáčkla spoušť. Výstřel jí třeskl pod prstem jako rozlomený rampouch. Znělo to jako

výstřel ze vzduchovky, plesknutí, které nikdo mimo tuto místnost neuslyší.

Malá kulka zasáhla Raye Genaloniho do bělma pravého oka. Bezvládně se svalil, jeho mozek zlikvidovala kulka, která se odrážela od vnitřních stěn jeho lebky.

"Ježíši!" řekla Brigette. "Ježíši!"

Protože Selkie si Brigette trochu oblíbila a protože nebyla žádný krutý vrah, řekla: "Uklidni se. Nic se ti nestane. Já teď půjdu, žádnej spěch - kdo je to u těch dveří?"

Brigette se otočila.

Selkie dvakrát vystřelila - plesk! plesk! - a zasáhla Brigette dvakrát do spánku. Blondýna klesla k zemi. Trhala sebou, jak se poškozená nervová spojení snažila o poslední zoufalý únik. Byla to instinktivní reakce - Brigette sama už nežila. Takže už si ani nemyslela, že by to mohla přežít.

Selkie neváhala. Sehnula se, vypálila Brigette další dvě rány do týla, pak další dvě do Rayova. Pistole fungovala dokonale. Včera vydrhla ocelovou vatou zásobníky i hlaveň, dokud se neblýskaly jako zrcadlo, pak vše natřela speciálním vojenským mazivem na bázi fluorouhlíku. Nikdy neměla problémy s nabíjením ani s náboji Stinger, které mají duté hroty. Stiskla pojistku na rukojeti, vysunula prázdný zásobník a zasunula nový. Prázdný zásobník si zastrčila do kalhot a do hlavně umístila náboj. Potom znovu vyměnila zásobníky, takže jeden náboj měla v hlavni a navíc plný zásobník. Suma sumárum sedm nábojů.

Rozhlédla se. Nikde nenechala žádné otisky. Prázdné nábojnice byly čisté -

v rukavicích je vzala přímo z krabice. Něco by se možná mohlo poznat podle poškození nábojnic, ale jelikož se pistoli chystala co nejdříve zahodit, nezáleželo na tom. I kdyby ji za dvacet let nějaký potápěč našel, nebude možné ji se Selkie jakkoli spojit. Vždyť ji koupila novou na černém trhu. Škoda. Ta pistole se jí zalíbila, ale smrtící nástroje si člověk po použití nenechává. Vězení jsou plná lidí, kteří si oblíbili svoje zbraně, a nechali si je i poté, co s nimi někoho zabili. Blbci.

Podívala se na obě těla. Mysleli si, že z toho vyváznou živí, a zemřeli dřív, než si stihli uvědomit opak. Mohli umřít i hůř.

No, a teď ten zbytek.

Odešla k zadním dveřím, vyhlédla mezerou mezi záclonami, které zakrývaly okno vedle dveří. U plotu stál vysoký muž v šedé mikině a hlídal vrátka. Kouřil cigaretu, a kapsa na břiše mu visela přes rozkrok. Pistoli má nejspíš v ní. Dobře. Je to mnohem pomalejší než běžné pouzdro.

Bude ho muset vylákat od vrátek blíž ke dveřím, aby nebyl zepředu vidět, pokud ho tedy někdo sleduje.

Selkie strávila s Brigette velkou část dne. Dokázala by její hlas napodobit tak, že by zmátla každého, kdo Brigette slyšel jen několikrát.

Zhluboka se nadechla. Otevřela dveře. "Promiňte? Mohl byste sem na chvilku jít? Ray potřebuje pomoc."

Bodyguard se přikolíbal k zadním dveřím. Jakmile došel za dům tak daleko, že jej zpředu nikdo nemohl vidět, Selkie vystoupila zpoza dveří.

Muž v mikině se zamračil. Nečekal, že uvidí zrovna ji.

Zareagoval poměrně rychle, ale takticky to nezvládl. Místo toho, aby sklonil hlavu, otočil se a pokusil se přeskočit plot, což by mu zachránilo život a vyvázl by jen s několika drobnými kulkami v zádech, zalovil v kapse ve snaze vytáhnout pistoli.

Ani nejrychlejší pistolník na světě by nedokázal vytasit tak rychle, aby byl rychlejší než pistole již na něj namířená. Čas na reakci, čas na vyjmutí pistole z pouzdra - i z velmi rychlého pouzdra - na to je potřeba nejméně třetina vteřiny, i kdyby byl hodně rychlý. Vytáhnutí pistole z kapsy na břiše vyžaduje nejméně dvě sekundy na zamíření, a ty rozhodně neměl.

Selkie vypálila první ránu ještě dřív, než se muž přestal mračit. Druhá a třetí rána následovaly tak rychle za sebou, že zněly jako jeden dlouhý výstřel. Střelila jej třikrát do hlavy a pak odběhla k zadnímu plotu dřív, než se bodyguard svalil na zem. Dodávka parkovala v tomhle bloku, o dva domy vlevo, a sousedi nemají žádné psy - to si už zjistila.

Plot byl plaňkový, vysoký metr osmdesát. Doběhla k němu, zvedla ruce i s pistolí nahoru, vyskočila a překulila se přes okraj. Dobrý výkon.

Zem byla měkká, u sousedů na dvoře nikdo. Pěkný, nedávno zastřižený trávník.

Doběhla k bráně domu, otevřela ji a zavřela za sebou. Odšroubovala z hlavně tlumič, zastrčila jej do zadní kapsy, pistoli zasunula do pouzdra za pasem a vše zakryla košilí.

O čtyřicet pět vteřin později byla u dodávky. Na protějším chodníku skákaly dvě holčičky křídou namalovaného panáka. Selkie se na ně usmála a zamávala jim. Nastoupila do dodávky, nastartovala, Zacouvala do ulice a odjela pryč. Nikam nespěchala, na křižovatce zastavila a zapnula pravý blinkr. Vzorný řidič.

Ray Genaloni ji už nemůže ohrozit.

Teď se musí vrátit do Washingtonu a dokončit ještě jeden úkol tam...

34 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 7. ŘÍJNA, 2:45 GROZNYJ

Když Plechanov opravoval systém poškozený náhlým únikem z VR, objevil špatné zprávy.

Kdosi ho při posledních několika výletech stopoval.

Bylo pozdě, cítil se unavený, a tak byla jeho první reakcí panika.

Přinutil se několikrát zhluboka se nadechnout. Klid, Vladimíre. Ještě není všechno ztraceno.

Znovu provedl bezpečnostní prověrku. Po vetřelci nezůstaly žádné další stopy, tudíž je dobrý, ať je to kdokoli. Ovšem při průchodu jistými elektronickými cestami nebylo možno zabránit odhalení. Plechanov své výlety plánoval vždy s nejvyšší pečlivostí, vždy za sebou ještě napínal velmi jemné nitky, jež vedly v místech, kde neměly vyvolat podezření a kde by je nikdo nehledal. I člověk, který by si na ně chtěl dát pozor, by je přehlédl. Táhly se ve výšce kolen, téměř neviditelné, a tak volné, že si jich člověk při náhodném odhalení ani nevšiml. Když někdo šlápl na jednu z nich, bylo pravděpodobné, že přetrhne i další. A jakmile se nitky přerušily, nebylo možné je znovu navázat.

Mohlo samozřejmě jít o souhru náhod, mohl to být nějaký pirát, ale tomu Plechanov ani na okamžik nevěřil. Byl si naopak jist, že jde o toho muže z Net Force, který použil informaci získanou během ho-

ničky. Kdyby byla situace opačná, kdyby on někoho ve VR sledoval, mohl by ho s tím, co během oné honičky zjistil, vystopovat. Jakkoli se mu to příčilo, musel si přiznat, že pokud by to svedl sám, může se to povést i někomu jinému.

Jednou je podcenil. Ale to už se nebude opakovat.

Takže buď vědí, co je zač, nebo jim to dojde. Pokud to dosud nevědí, je to vzhledem k možnostem Net Force jen otázka času.

A pak? No, potom to bude teprve zajímavé. Nemají žádný hmatatelný důkaz, tím si byl jist. A aby takový důkaz sehnali, museli by se jeho systémem prohrabat o trochu hlouběji, než se jim mohlo prozatím povést. A pokud vědí, o koho jde, uvědomují si, jak obtížný takový úkol bude. Znají jeho možnosti. Klíč k šifrám je pouze v jeho hlavě, není nikde zapsaný, a legálně jej nemohou donutit, aby ho vyzradil. Bez klíče jsou jeho kódované soubory jako bloky železa - nikdo na světě do nich nepronikne.

Plechanov se zaklonil, protáhl si prsty a přemýšlel. Pokud znají jeho totožnost, není to totéž jako dokázat, čeho se dopustil. Samozřejmě přemítal, co by se stalo, kdyby Net Force nebo jiná organizace odhalila jeho totožnost dříve, než bude jeho plán zcela dokončen. Jakkoli se tato eventualita zdála nemožná, byl dost starý a zkušený, aby ji alespoň zvážil. V nejhorším případě vědí, o koho jde, a mají důkazy o tom, čeho se dopustil - poškození sítě, podplácení, vraždy, zkrátka vše.

Existuje však bod, za nímž nebude stačit už ani to. Jakmile se jeho lidé dostanou k moci, bude prakticky nezranitelný. Žádosti o jeho vydání budou okamžitě smeteny ze stolu. Bylo by to neslušné. Vyšetřování všech obvinění vznesených proti ctěnému a vlivnému příteli lidu dospěje nakonec k závěru, že není v zájmu země vydat jej do rukou Američanům. Plechanov si ovšem nedělal iluze. Kdyby měli jeho lidé pocit, že z toho vyváznou, předhodili by ho lvům bez sebemenšího zaváhání. Naštěstí mu však nově zvolení představitelé nebudou jen vděční za své úřady, ale existují i podrobné záznamy o tom, jak k nim přišli. Předhodit ho dravcům by znamenalo, že ti, kdo by to měli na svědomí, popadají zároveň s ním. Před dávnou dobou pochopil, že na osobní zájmy se lze spoléhat mnohem více než na sebevětší vděk.

Nebylo to samozřejmě nijak povzbudivé. Je to skvrnka na jeho dokonalém plánu, nicméně ho neohrozí, v této fázi už ne. Bude si na své věci dávat velký pozor, bude postupovat navýsost opatrně, ale už se nezastaví. Ružjo je na místě. Stačí náhlá aktivita ze strany Net Force, a Puška vystřelí, čímž je zmate ještě víc. Po určitém stadiu bude veškeré jejich snažení naprosto

zbytečné, a tento bod se velice rychle blíží.

*****

STŘEDA, 6. ŘÍJNA, 19:06 QUANTICO

Michaels stále ještě nestrávil zprávu o smrti Raye Genaloniho, jeho milenky a bodyguarda, zatímco schůze pokračovala. Richardson už odešel. Alexovi zbývalo rozdělit mezi své lidi pár posledních úkolů.

"Jayi, zkus vymyslet, po čem teď Plechanov půjde. Udělej závěr z toho, co máš. Dá se nějak zjistit, kde byl, s kým se setkal, a to jak ve VR, tak v RS?"

"Možná. Jeho soubory budou uzamčený, ale víme, o koho jde, a můžeme se zpětně podívat na několik jeho kroků."

"Tak do toho."

Jay přikývl a odešel.

"Potřebuju, abyste pro mě něco udělal," obrátil se Alex na Howarda. "Vypracujte plán na tajný únos Plechanova z Čečny."

Howard na ně nechápavě zíral. "Prosím?"

"Předpokládejme, že nám toho Rusa legálně nevydají. Co by bylo potřeba k tomu, aby tam náš tým vyjel a zajal ho? Je to vůbec proveditelné?"

Howard nezaváhal. "Ano, pane, proveditelné to je. Jak tajná operace to má být?"

"Naše jednotky by neměly ve slavnostní uniformě s rozvinutou americkou vlajkou pochodovat po hlavní ulici. Na druhou stranu, pokud by se něco zvrtlo, nenechali bychom je ve štychu. Pod civilním vzezřením armádní výcvik. Zkuste i plán pro větší operaci, kdyby něco nevyšlo. Je to přece vaše specializace."

"Rozumím. Ten plán vypracuju, pane, ale jaké jsou šance pro něco takového?"

"Naděje na uskutečnění jsou mizivé, plukovníku, ale pro tento scénář bude platit vojenský slogan o zbraních a sebeobraně."

"Je lepší je mít a nepotřebovat než nemít a potřebovat?"

"Přesně tak."

"Rozkaz. Vypracuju to co nejdřív." Zazněl v jeho hlase nenadálý náznak uznání? Nebo dokonce trochu vřelosti?

"Děkuji, plukovníku."

Michaels se vracel do kanceláře. Toni šla s ním.

"Jestli Steva Daye nechal zabít Genaloni, je teď mimo náš dosah," řekla.

"Někdo ušetřil státnímu rozpočtu náklady na dlouhý a nákladný proces. Jen by mě zajímalo, kdo to udělal. A proč."

Toni pokrčila rameny. "Je to mafián. Ti se likvidují navzájem, jako lidi zabíjejí v létě komáry."

Došli do jeho kanceláře. Toni vešla za Alexem.

Alex se zamračil. "To ale nebyla běžná odvetná likvidace. To udělal nějaký profesionál. Tři mrtví v klidné čtvrti, aniž by si kdokoli čehokoli všiml. Genaloniho a jeho milenku sundal uvnitř, pak vyšel ven a za domem zabil bodyguarda, přičemž věděl, že čtyři další jsou před domem. Nejde o někoho s klidnou, ale spíš superklidnou krví v žilách. Tušíme, o koho může jít?" mávl rukou ke svému počítači.

"Vyšetřování je zatím jen předběžný. Máme jen otisk boty v zahradě u sousedů. Je to někdo malej."

Michaels zvedl obočí.

Toni otevřela soubor s výsledky: "Koukni. Otisk naznačuje na muže, číslo čtyři nebo pět. Hloubka otisku napovídá, že váží pětapadesát, možná šedesát kilo. Žádnej obr."

Michaels zavrtěl hlavou. Cosi ho trápilo, jen nevěděl co. "Nějak se mi to nelíbí," řekl. "Je to moc jednoduchý."

"Čas od času to tak bývá, Alexi, nemusí to být s ničím spojený. Někdy se to nedá předvídat. Někdo se objeví v pravý čas na pravém místě, okolnosti dozrají a vymkne se to z ruky."

Podíval se na ni. O čem to mluví? Znělo to spíš jako omluva než jako vysvětlení.

Vypadala rozpačitě. "Chci říct jenom to, že si někdo na Genaloniho počíhal. Možná je to načasování jen náhoda."

Alexe něco napadlo. Stiskl pár kláves a otevřel jeden soubor.

"Co je?"

Nezvedl oči. "Jaký číslo bot jsi říkala, že má ten vrah?"

"Čtyřku, pětku. Budeme vědět víc, až se ten otisk dostane do laboratoře, kde provedou povrchové porovnání."

"Na něco se tě zeptám. Jak se liší ve velikostech pánský a dámský boty?"

"Podle střihu a výrobce, ale dámský boty jsou obyčejně o pár čísel širší než stejná velikost bot pánských. Proč se mě...? Jo tak."

"Přesně. Podle počítačovýho rozboru má ta žena, která vyzvedla psa v New Yorku a která před pár dny prostřednictvím několika kurýrních služeb za ztrátu toho psa zaplatila, šestky. A váží kolem pětapadesáti a šedesáti kil."

"Myslíš, že je to ta samá osoba?"

"Zatím to jen odhaduju. Naše teorie říká, že ta žena, která se pokusila zabít mě a možná zabila Steva Daye, pracuje pro Genaloniho. Víme, že byla v New Yorku, aby zaplatila za ztrátu psa, a o pár dní později byl Genaloni zabit profesionálním vrahem, který se jí postavou podobá. Co ty na to?"

"Může jít o tutéž osobu. Ale jestli pracovala pro Genaloniho...?"

"Přesně tak. Proč by ho zabíjela?"

"Třeba jí nechtěl zaplatit, když tě nezabila," navrhla Toni.

"Možná, ale celý mi to nějak nesedí." Chvilku přemýšlel. "Co když se pleteme v tom, kdo zabil Steva Daye? Co když někdo chtěl, aby to vypadalo na Genaloniho? Možná mu to došlo, a tahle žena ho tedy zlikvidovala. Může pracovat pro někoho dalšího."

"To už přeháníš."

"Jo, to je možný, ale poslouchej: Daye zabila skupina lidí, bylo to dobře naplánovaný, ale nevyšlo to úplně dokonale. Kupa chlapů s automatickýma puškama, a Steve přesto jednoho z nich trefil. To nevypadá na práci týhle ženský. Mám pocit, že ta je lepší."

"Tebe ale nezabila."

"Jen díky tomu, že ten pes zaštěkal. Štěknout o vteřinu dřív nebo později, bylo by po mně."

"Takže co z toho plyne? Že existují dvě skupiny zabijáků?"

"Nevím. Ale je to možný. Domnívali jsme se, že Dayova smrt souvisí s jeho dlouhým bojem proti organizovanýmu zločinu. Ale co když jsme se pletli? Co když to udělal někdo jiný? Co když to s organizovaným zločinem vůbec nesouvisí?"

"Dobře. Zkusme na vteřinku připustit, že máš pravdu. Kdo? A proč? Proč by tě chtěl někdo zabít?"

"Co mám společnýho s Davem?"

"Net Force. Tys nastoupil do funkce velitele po jeho smrti."

"Přesně tak. Co když útoky nemířily na nás osobně, ale na představitele Net Force?"

"A provedly to dvě skupiny zabijáků?"

"Ano."

Oba o tom chvíli mlčky přemýšleli.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Zvedli oči a uviděli ve dveřích Jaye Gridleye.

"Co se děje, Jayi?"

"Jdu si pro zvýšení platu, šéfe. Máme ji. Tu vražedkyni. Stoprocentní identifikace."

35 KAPITOLA

*****

ČTVRTEK, 7. ŘÍJNA, 8:48 QUANTICO

Toni seděla ve své kanceláři a studovala zprávu od Jaye. Zpráva neobsahovala žádnou fotografii ani holografii. Šlo o starý materiál, a nebyl příliš obsáhlý.

Otisky prstů podezřelé osoby, sejmuté ze zdi hotelu Holiday Inn v Schenectady, stát New York, se podařilo identifikovat: patří Moře Sullivanově, původem z Irska, dceři člena IRA zabitého britskými silami. Když byly otisky sejmuty, bylo malé Moře osm let. Od té doby neexistoval o té dívce, respektive ženě, žádný záznam, a to prohlédli všechny počítačové systémy napojené na Net Force - tedy většinu mezinárodních policejních kartoték. Zmizela. Nebo, jak řekl Jay, někdo, kdo věděl, co dělá, se naboural do jejích záznamů a nechal je zmizet, přičemž po nich nezanechal sebemenší stopu. Za jejich získání mohli děkovat jen náhodě. Šlo totiž o kopii spisu z irské policejní stanice, jíž zapomněli zanést do počítače, a pak asi po roce objevili další otisky s podobným osudem.

Takže znali její věk, národnost a přirozenou barvu vlasů a očí, plus otisky prstů. Vzhledem k její dovednosti měnit totožnost to nebylo nic extra. S tím, co umějí paruky nebo barvy na vlasy, kontaktní čočky a rukavice, může všechny tyto stopy skrýt. Trocha make-upu a vycpávek, a změní se i její věk. Už dokázala, že umí vypadat jako

statná čtyřicátnice nebo vetchá sedmdesátnice, a přitom je jí podle jejích záznamů pouze dvaatřicet. Přestože získali fotografii mladé Mory, dnes už rozhodně nevypadá jako na snímku.

Ale i tak to nebylo špatné. Až ji konečně dopadnou, budou schopni ji nezvratně identifikovat.

Toni zazvonil telefon. U jména volajícího se rozsvítilo i identifikační číslo.

Sevřel se jí žaludek. Rusty. Čekala, že zavolá, ale přesto nevěděla, jestli to má vůbec zvednout. Vyspala se s Rustym a věděla, že to byla chyba, ale zatím nedokázala najít způsob, jak mu to říct. Chtěla na to zapomenout, ale nebylo by správné zametat za sebou stopy. A do telefonu mu to říct nemohla.

"Haló?"

"Ahoj, guru Toni. Jak se máš?"

Proč musí mít tak nadšený hlas? "Dobře. Moc práce. Jako obvykle."

"Co se děje?"

"Nemám čas na dnešní hodinu v tělocvičně," řekla. "Mám dost fofr."

"To nevadí. Mám hodně učení. Tak zítra?"

"Hele, můžu se kolem oběda uvolnit na pár minut, kdyby ses chtěl sejít na kafe."

"To bych byl bez sebe radostí."

Zarazilo ji, jak vesele to řekl. Bez sebe bude, to rozhodně, ale ne tak, jak si myslí.

"Co takhle U Heidi?" To byla kavárna nedaleko jejich komplexu. Byl to malý, klidný podnik. Vařili tam hrozné kafe a přísterné jídlo, takže se dalo čekat, že až se s ním sejde, nebude tam plno.

Až se s ním rozejde.

"Super! Tak zatím," řekl.

Konec hovoru.

Toni zhluboka vydechla a zírala do zdi. Jo, super.

Kdosi kdysi určitě napsal nějakou knížku o tom, jak říct muži, kterého máte ráda, ale už s ním nechcete spát, že ho pořád máte ráda -ale už s ním nechcete spát. Zalitovala, že ji nečetla. Jak se to dá jen tak ukončit? Ty, víš, bylo fajn, jak jsme se spolu vyspali, a mám tě ráda, ale už se s tebou nechci

milovat, protože to bylo jen chvilkový, byla to prostě chyba. Není to nic osobního, to ne, ale miluju někoho jinýho. Ačkoli on o mně zatím takhle nepřemýšlí. Promiň. A co basket? Máš lístky na příští zápas?

Toni se snažila si představit, jak by se cítila, kdyby to bylo opačně. Bylo by těžké se s někým rozejít, zvlášť kdyby ho milovala a on by jí řekl, že budou už jen kamarádi. Její vztah k Alexovi, který od něčeho podobného nebyl daleko, ji trápil neméně. Tušila, že kdyby se s ním vyspala a on jí tohle řekl, neustála by to.

Miluje ji Rusty? Takhle doslova to nikdy neřekl, ale určitě k ní něco silného cítí. A jelikož bylo to milování hezké, mohl by to hůř chápat. Problém byl v tom, že on neřekl ani neudělal nic špatného. Nebyla to jeho chyba. Ale bez ohledu na to, jak to Toni zaonačí, do kolika kudrlinek to sdělení zabalí, pořád to bude rozchod. Už tě nechci.

A nejhorší bylo, že na Rustyho názoru nezáleží - nemá na vybranou. Jednou je to hotová věc bez možnosti vyjednávat, konec debaty. Moc mě to mrzí.

Fakt, že už je rozhodnuto, věc nikterak neulehčoval. Nechtěla Rustymu ublížit, ale buď ho mohla zpražit studenou sprchou hned na začátku, nebo ho jen napíchnout a nechat škvařit. To byl jednodušší způsob. Nemusela by si na něj najít čas, mít moc práce, nebrat jeho telefony. Jeho stáž v FBI brzy skončí. Bude přidělen jako mladší agent do nějakého úřadu o tisíce kilometrů dál - její zlomyslnější já si uvědomilo, že kdyby moc chtěla, mohla by dokonce zatahat za pár nitek a takové přeřazení zařídit - a bude po všem. Pomalé vysychání, přičemž Rusty by se asi celou dobu divil, kde udělal chybu.

Takhle by to udělal zbabělec, stál by v ústraní a vyhýbal se konfrontaci. Ji učili se se vším vypořádávat zpříma, postavit se k problému čelem a udělat vše potřebné na jeho vyřešení. Bylo to nebezpečnější, ale zároveň rychlejší a čistší.

Rychlejší. Čistší. Těžší.

Na druhou stranu mu třeba nešlo o víc než o to, dostat ji do postele. Je to muž, ona není tak ošklivá, že by před ní lidé přecházeli na druhou stranu - možná mu šlo vážně jen o sex. Tím by se to usnadnilo.

Litovala, že si o tom nemá s kým promluvit, že nemá kamarádku, která by jí poradila. Přemýšlela, že zavolá své kamarádce Ireně do Bronxu, ale to by nebylo poctivé. Už spolu celé měsíce nemluvily, a nebylo by tudíž vhodné zavolat jí jen proto, že se potřebuje vyplakat na jejím rameně. Irena navíc nikdy nebyla žádná lovkyně mužů. Než se vdala, chodila sice s několika kluky, ale bláznivě milovala Todda. Toni jí o svých citech k Alexovi nikdy neřekla, a to by teď musela, aby zahrnula Rustyho do celého příběhu. Proč by se s ním jinak chtěla rozejít, když pro něho mluví tolik věcí?

Ne, bude si to muset vyřešit sama.

Vůbec se na to netěšila.

*****

ČTVRTEK, 7. ŘÍJNA, 20:56 QUANTICO

John Howard přecházel po kanceláři, zatímco počítač sestavoval další scénář teoretického únosu ruského programátora. Howard zatím vyzkoušel pět plánů, počítač vyhodnotil naděje na úspěch od osmašedesáti po méně než dvanáct procent. Ta čísla se mu nelíbila. Vzhledem k Howardovým zkušenostem z operací mimo standardní strategicko-taktické moduly bylo pravděpodobné, že pod osmdesát procent dojde ke zraněním a možná i k úmrtím. Ztráty mohly být na protivníkově straně, ale i na jeho. To první bylo pořád lepší než to druhé, ale v této bojové situaci by utrpěli oba.

Občas bylo nutné jít do boje bez ohledu na rizika, ale Howard se do toho nechtěl pustit s vědomím ztrát na své straně.

Velké prvky jsou vždycky jasné, ale malé proměnné dokážou zatopit. Oč méně

proměnných bude výsledná informace obsahovat, tím lépe bude moci naprogramovat strategii a taktiku, jenže - jak některé z nich určit? Obyčejná přestřelka na velké ploše uprostřed pustiny není náročná. Jak je ale možné například předpovědět stav dopravy na ulicích jakéhokoli většího města během tajné operace? Neočekávaná nehoda na hlavní dopravní tepně uprostřed špičky může způsobit naprosté zablokování, je třeba určit náhradní cesty a musí se počítat s tím, že když těmito náhradními cestami chcete jet vy, ostatní budou jimi chtít též jet. Ale i když se člověk připraví na případnou nehodu tahače, jak lze předvídat, kdy a kde k ní dojde?

To je nemožné, pokud si to člověk nepřipraví sám.

Pokud se ale rozhodnete pro akci mimo špičku, například brzy ráno nebo uprostřed noci, objeví se další potíže, které bohatě zastoupí ty ze zavržených možností. Místní policie si může uprostřed noci všimnout takových činů, jež by během dne zcela opomněla. V případě odhalení je mnohem složitější hledat úkryt, a uniknout leteckému pronásledování je takřka nemožné. Helikoptéry jsou teď všude, i v zemích, kde většina populace stále žije ve slaměných chatrčích.

Únos je navíc jen drobným úkolem. Zvládne to malá jednotka v počtu tří čtyř mužů. Musela by být připravena úniková cesta, nejspíš vzduchem. Bylo nutné sehnat letadlo, které létá dost rychle, aby včas uniklo a zároveň zůstalo nezpozorováno nepřátelskými radary.

Ale co když operace selže? Kolik mužů je třeba na záložní skupinu? Je tým Net Force odhodlán zahájit přestřelku s jednotkami zdánlivě spřáteleného státu? Jaké by to mělo následky?

Howard zavrtěl hlavou. Nebylo toho málo, a on věděl, že bez ohledu na to, jak dobře se připraví, určitě na nějakou drobnost zapomene. Může to být tak malý drobeček, že to operaci neohrozí. Stejně tak to ale může být velké sousto, jež mu uvízne v krku a udusí ho. To není povzbudivé.

Počítač zabručel. Nová operace byla hotová. Naděje na úspěch: čtyřiapadesát procent.

Skoro by si mohl hodit korunou.

"Zachovat předchozí parametry, změnit čas zahájení operace na dvacet tři nula nula a zhodnotit."

Počítač znovu zabručel a začal vyhodnocovat operaci.

Howard vykročil. Všechno to bude stejně jen teoretické. Příliš nedoufal, že mu Michaels dá v této situaci rozkaz k vojenské intervenci. Musí se zodpovídat tolika lidem nad sebou, a všechno jsou to civilisti. Jedna věc je vyrazit do cizí země, kde úřady vědí, že tam jste, ale dělají, že vás nevidí, a nepřímo tedy operaci schvalují. Jiná věc je poslat jednotky na cizí půdu za výslovného nesouhlasu místních. Čečenci jsou na tyto věci od té doby, co je před lety napadli Rusové, velmi hákliví. Americkou údernou jednotku by ve své zemi neuvítali, bez ohledu na to, jak by se jednotka skrývala. Kdyby to

bouchlo, byl by to pořádný rachot. Padaly by hlavy, a jeho by možná šla k zemi jako první.

Má však své rozkazy. Vykoná je podle svých nejlepších schopností. Je voják. Je to jeho práce.

*****

ČTVRTEK, 7. ŘÍJNA, 21:02 WASHINGTON, D.C.

Selkie nemohla očekávat, že týmy hlídající její terč pojedou k jeho bytu dvakrát stejnou cestou. Ale čím byli blíže, tím méně měli možností na výběr. Do této čtvrti vedou dvě hlavní cesty, a pokud chtěli přijet autem, museli použít buď jednu, nebo druhou. A pokud první z nich nezvolí dnes, zřejmě jí pojedou zítra. Měla štěstí. Vybrali si ji dnes.

Stála u veřejné telefonní budky vedle trafiky, asi kilometr a půl od Michaelsová domu, vedle sebe opřené své nové kolo. Měla na sobě pánské boty, plandavé džíny, velkou bundu, krátký, pečlivě zastřižený falešný knír, a

ačkoli ji bodyguardi viděli, byla k nim otočená zády a dívala se na ně ve zpětném zrcátku připevněném na cyklistické helmě. Skoro ji přehlédli.

Jejich ostražitost se zvýšila přesně podle očekávání. Viděla dvě auta strážců, jedno vepředu, druhé vzadu; terč jel v pancéřované limuzíně. Nechtěla riskovat projíždím kolem jeho bytu, ale nepochybovala, že je obehnaný sítí bezpečnostních opatření. Nehodlala se belhat jeho ulicí jako stará babička. Proniknout k jeho bytu přes zadní bránu se jí taky nepodaří. Tihle hoši asi tasí pistoli rychleji než ochranka toho mafiána. Budou střílet, jakmile si jí všimnou.

Počkala u trafiky další minutu a dostalo se jí odměny v podobě třetího doprovodného vozu. Možná mají ještě čtvrtý, někde daleko před nimi, ale ten neviděla.

Vzhledem k poloze a obslužnosti této čtvrti vyloučila Selkie terčův byt jako místo, kde provede likvidaci. Mohla by se ho pokusit zastřelit, až bude vycházet ven nebo vcházet do domu, ale to by bylo moc riskantní. Jeho ochranka na to asi myslela, a měla tedy pod kontrolou možné ohrožující body. Mimo ně se nedostane, a navíc v okolí

nebyly žádné výškové budovy, žádné dobré úhly. Ale i kdyby se jí podařilo vystřelit, následný únik by byl velmi obtížný. A uniknout bylo prvořadé, důležitější než likvidace sama.

Kdepak, jeho byt vyškrtla.

Zavěsila, sedla na kolo a zamířila do hotelu, kde si pronajala pokoj. Byl odsud několik kilometrů, a zapsala se tam jako muž, pro případ, že by policie sledovala pohyb osamělých žen.

Pokusit se napadnout konvoj by též bylo riskantní. Jedinou využitelnou možností byly výbušniny. Střela Stinger, možná nějaká protitanková raketa či bomba. Kdyby chtěla použít raketu nebo střelu, musela by vyjít z úkrytu, aby zamířila. Neměla sebemenší pochybnost, že jakmile by si bodyguardi všimli, že na ulici stojí někdo s raketometem, případně se s ním vyklání z okna, nejprve by stříleli a na úmysly oběti by se ptali až pak. Rakety jsou navíc nejisté. Už slyšela o případech, kdy střely narazily do obyčejného předního skla pod určitým úhlem a odrazily se, aniž by vybuchly. S kulkami se to stává skoro pořád.

A bomba? Selkie nepochybovala, že týmy FBI nebo Net Force, které mají ochranu terče na starosti, posílají někoho podél cesty, aby zkontroloval kanály a popelnice, zda nenajde podezřelý balíček. Rozhodně pokud mají na výběr pouze jednu nebo dvě příjezdové cesty. Dálkově ovládaná bomba navíc člověka uvnitř dobře opancéřované limuzíny nezlikviduje. Takovou nálož, která by to dokázala, zase objeví elektronický detektor nebo i pes. Kdyby si byli jistí, že Selkie stále za svým terčem jde, zavřeli by ho do bezpečného úkrytu, kde by strávil týdny nebo měsíce. Na to čekat nemohla. Kdysi dovedla být trpělivá, jak bylo třeba, ale jelikož už se rozhodla odejít na odpočinek, hodlala tohle dokončit a zmizet. Pár dní, možná týden, víc tomu věnovat nemůže. A vzhledem k tomu, že již jednou minula, chtěla to tentokrát udělat zblízka a pořádně. Hůl už použít nemohla, ale nůž nebo holé ruce jí stále připadaly velmi vhodné.

Zatroubilo na ni auto a proletělo kolem ní. Zamávala, snažila se nasadit výraz, že je jí líto, že blokovala cestu. Vůz ji minul. Řidič zavolal cosi, co končilo slovy "... debile blbej!" Ani nezpomalil.

Selkie se usmála. Řidič vozu neměl ani ponětí, jak nebezpečné by bylo zastavit a začít bušit do malého muže na kole, který jej zbrzdil

víc, než bylo vhodné. Nechtěla použít pistoli z batohu na nějakého rozzuřeného řidiče, ale pokud by se jí nepodařilo vymlátit z něj duši bez ní, mohla ji použít.

Ne, jedinou vhodnou alternativou pro likvidaci terče teď bylo místo, kde nebude neustále obklopen strážemi. Bude to muset provést tak, aby si toho nikdo nevšiml, dokud neuplyne hodně času, aby mohla zmizet.

Jedinou možností tedy bylo místo pokládané za bezpečné.
Bude ho muset zabít v centrále Net Force.

36 KAPITOLA

*****
PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 9:05
QUANTICO

Dostat se osobně nebo dokonce s nějakým, ilegálním předmětem do prostoru, kam člověk nemá přístup, není tak obtížné, jak by se mohlo zdát. Selkie znala nejméně čtyři způsoby, jak dostat do letadla střelnou zbraň, aniž by se musela uchylovat ke zbraním keramickým, jejichž jeden exemplář měla teď za gumou u kalhotek. Pistole byla na tři rány a měla trojitou dvoupalcovou hlaveň. Pocházela z ilegální výroby z Brazílie, měla sloužit brazilským agentům v zahraničí a byla vyrobena ze stejně pevné keramiky, z jaké Japonci dělají neztupitelné kuchyňské nože. Měla ráži 9mm a používala bezplášťovou boroepoxidovou munici, odpalovanou rotujícím piezoelektrickým zažehovačem. Palivo bylo stabilnější verzí raketového paliva. Každá hlaveň měla rýhování, ačkoli kulky byly tak lehké, že střelba na vzdálený terč nepřicházela v úvahu. Poloměr přesnosti byl maximálně dvacet metrů. Mimo něj se člověk musel modlit k nějakému andělu strážnému, jestli chtěl něco zasáhnout úmyslně.

Nablízko však tato nekovová zbraň dokázala zabít člověka stejně jistě jako sebevětší kolt.

Skládala se ze dvou odlitků, z hlavně a z těla. Čepy, klouby, šrouby, spoušť a odpalovací mechanismus, to vše bylo též z keramiky. Teoreticky bylo možné zbraň použít víckrát než jednou, ale ve

skutečnosti byla na jedno použití. Po odpálení původních nábojů se keramika pistole trochu narušila. Bylo mnohem moudřejší použít novou zbraň než riskovat neúspěch v nejnevhodnější okamžik. Trojmocný bor obsažený ve všech třech kulkách obsahoval méně kovu než zubní plomba. Detektorem pevných předmětů by ta věc sice neprošla, ale postavená na hlaveň by přelstila i rentgenový detektor, protože z toho úhlu vůbec pistoli nepřipomínala, a kromě toho by samozřejmě uspěla při kontrole jakýmkoli detektorem kovů na světě. Když ležela na stole, vypadala jako vyřezaná z mýdla.

Na vnitřní straně pravého stehna, téměř v klíně, měla velmi ostrý keramický nůž s plastikovou rukojetí. Ostří bylo zakončeno hrotem, ostrým a zesíleným. Keramika je poněkud křehká, a pokud se má použít pro bodnutí, a ne pouze pro řezání, musí být o něco silnější.

Standardní bezpečnostní opatření většiny vládních budov, jež mají na takové věci omezený rozpočet, zahrnuje identifikaci obličeje, otisku prstů, dále detektory kovů a uniformovanou ostrahu. V případě obchodní návštěvy může být vstupní test tak podrobný, jak si ostraha usmyslí. Počítačové ověření totožnosti, prohledání přinášených věcí a osobní prohlídka, někdo pro vás musí zevnitř přijít, aby vás doprovodil - taková je norma pro bezpečnost na úrovni Tři. Pro budovy Net Force se vztahují úrovně tři až jedna, to znamenalo, že ke vstupu do budovy budou stačit techniky pro trojku. Uzavřenější oddělení mají určitě přísnější ostrahu - snímače otisků prstů, kontrolu rohovky, čtecí zařízení na klouby prstů, hlasové kódy a podobně. Ke kanceláři terče se přes takové překážky nedostane, leda s mnohem delší přípravou, ale to nebude nutné.

Dostat se až k němu není potřeba - pokud jí to terč usnadní a přijde sám.

I s elementárním počítačovým vzděláním je snadné si zjistit zaměstnance na nižších postech, sekretářky, recepční, lidi z údržby, kteří pro Net Force pracují jen krátkou dobu. A vybrat si z nich někoho svobodného, žijícího o samotě, jemuž by se mohla podobat, bylo ještě jednodušší. Koneckonců, Selkie

může vypadat jako kdokoli...

A tak se stalo, že Christine Wessonová, nepříliš pohledná bruneta s hnědýma očima, dospěla ve věku devětadvaceti let ke konci svého krátkého a zřejmě nevýrazného života. A k jihozápadnímu vchodu

do centrály Net Force přišla žena, která se Wessonové podobala natolik, že všichni, kdo Christine neznají příliš dobře, si rozdílu nevšimnou. Byl konec týdne a fronta zaměstnanců denní směny čekala u čtecích zařízení na vpuštění do práce. Šlo to rychle. Strčit dovnitř kartu, počkat na zelené světlo, a je to.

Selkie věděla, že karta je platná, jelikož jí umožnila příjezd na parkoviště - v osm let starém rozkodrcaném fordu zesnulé Christine Wessonové.

Christine zatím ležela ve vaně zabalená do plastikových pytlů, nad ní bylo kolem padesáti kilogramů ledu, který měl zdržet stížnosti sousedů na zápach - aspoň na tak dlouho, než Selkie dokončí svou práci a zmizí.

Uvnitř budovy bylo několik míst, jež si chtěla prohlédnout, a na dalších několika místech mohla čekat, aniž by musela bloumat po chodbách.

Před dvěma lety byla ostraha Pentagonu přistižena, jak se baví při sledování záběrů žen - i několika mužů - pořízených na toaletách po celé budově. Veřejnost to samozřejmě rozlítilo, ale armáda si již zvykla ignorovat jakýkoli protest civilistů, bez ohledu na to, oč jde. Myšlenka, že někdo uvidí čtyřhvězdičkového generála při čurání, však nepřestávala uniformované hlavy trápit. A kdo ví, jestli podobné věci nejsou i na záchodcích v Kongresu? Je neuvěřitelné, jak rychle je možné schválit zákon, když je opravdu velmi důležitý. Následkem toho bylo sledovací zařízení z federálních budov vykázáno - kamery by neměly být alespoň na toaletách. Falešná Wessonová se tedy mohla ukrýt do kabinky, vzít si knížku, a zabít tak pár hodin. Oběd může přečkat v jídelně. Taky mohla vyjít ven, dát si ne zcela vítanou, ale legální lehkou cigaretu, jichž měla Wessonová v kabelce celou krabičku. Na blůze měla identifikační visačku, bude tedy anonymní. Nikdo ji v tomhle velkém úřadě nepozná.

Ačkoli je terč v bezpečí ve střežených patrech, pokud se Selkie podaří najít ten pravý důvod, určitě sejde i do méně hlídané oblasti.

Během následujících několika hodin bude muset takový důvod najít.

Dříve nebo později by si kancelář, v níž Wessonová pracuje, mohla všimnout, že není v práci. Zavolali by jí domů, kde by se ozval záznamník. To by nevadilo, pokud by si pár zodpovědných nevzpomnělo prozkoumat počítač ostrahy budovy. Kdyby k tomu došlo, zjistili by, že Christine Wessonová přišla do práce jako vždy - a to by mohlo někoho znepokojit. Pokud tu je, tak kde je? Aby se Selkie vyhnula této nepříjemnosti, požádala víceméně zdvořile Christine, zda by pro ni něco neudělala. Souhlasila navýsost ochotně. Takže Christine Wessonová zavolala své vedoucí do sekce zásobování a řekla jí, že přijde o pár hodin později, že musí jít na nějakou lékařskou prohlídku. Vedoucí to nevadilo, a pár hodin se může klidně protáhnout až do oběda. Pak se na obrazovce její vedoucí objeví načasovaný e-mail s vysvětlením, že se Christine trochu opozdí. O kolik, to ale věděla jen Selkie.

E-mail jí aspoň zajistí zbytek dne. A to by mělo být víc než dostatečné.

*****

PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 12:18 QUANTICO

Toni procvičovala djuru, po každém cviku se zastavila a provedla odpovídající sambut. Byla v tělocvičně jedinou ženou. Krom ní tu dnes cvičilo několik mužů, ale Rusty mezi nimi nebyl. Když mu oznámila, že už s ním nechce spát, měla dojem, že to vzal celkem dobře. Žádný viditelný vztek, žádné slzy, jen poněkud překvapené smíření. "Aha?" Proběhlo to mnohem snáze, než čekala nebo doufala.

Jen se jí od té doby neozval. Řekla mu, že se pokusí dnes zajít do

tělocvičny, a čekala, že tu bude - dosud žádnou hodinu nevynechal.

Nezvyklé. Možná to tedy neproběhlo tak dobře, jak si myslela.

Vstala z třetího djuru, zvedla pravé předloktí, vyrazila pěstí vpřed, stále se zvedala a střídala další údery.

Doufala, že Rusty svůj výcvik neukončí. Bavilo ji mít studenta, protože se během výuky mnohému přiučila.

Ale rozhodnout se musí sám, nutit ho nemůže.

Co to s muži je, že mohou být kamarádi, pak milenci, ale nejsou schopni vrátit se do prvního stadia, když to druhé nevyjde?

Dokončila sérii cviků a protřepala si ruce. Stále byla v podivném napětí.

K fontánce přišla bruneta v kancelářských šatech, usmála se a kývla Toni na pozdrav. Toni ji nepoznala, ale bezmyšlenkovitě úklonu opětovala. Vyřešila-li problém s Rustym, neznamená to, že vyřešila i otázku Alexe. Jak má upoutat jeho pozornost?

Bruneta odešla do šaten. Toni ji vypustila z hlavy, ale o chvíli později se žena vrátila a vypadala velmi rozrušeně.

"Omlouvám se, slečno," řekla. "Tam vzadu je nějaká paní a něco jí je, asi záchvat nebo co. Zavolala jsem doktora, ale mám strach, aby si neublížila. Pomůžete mi s ní?"

Toni přikývla. "Jasně."

Následovala ženu do šaten.

*****

PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 12:18 QUANTICO

Jay Gridley a John Howard se s Michaelsem setkali v malé konferenční místnosti. Alex věděl, že podle směrnic by měl obě schůzky oddělit, jde přece o uzavřený okruh osob, i zdi mají uši a tak dále. Ignoroval to, protože měl pocit, že lidi z vedení by měli vědět o tom, co dělá ten druhý. Navíc, i kdyby nakrásně chtěl, před Jayem Gridleym se stejně moc utajit nedalo, dokázal by si to vytáhnout z jakéhokoli počítače.

"Jayi?"

"No, tak takhle to vypadá, šéfe." Mávnutím ruky spustil prezentační počítač. "Podařilo se nám sestavit část Plechanovových pohybů za posledních několik měsíců. Jestli chceš, můžu se pustit do detailů a ukázat ti, jak geniálně jsme postupovali."

"O tvojí genialitě si dovolím pochybovat," řekl Michaels. "Řekni mi to jen v hrubých rysech."

"Je to nepotvrzený, ale vypadá to, že si chce koupit pár vlád."

Michaels přikývl. Lobbisté to dělají pořád, a pokud to udrží v zákonem vytyčených mezích, je to přijatelné.

"Někteří lidé, se kterými se spojil, nejsou tak opatrní jako on. Myslíme si, že má velkou šanci rozhodnout o osobě prezidenta a premiéra ve třech státech Společenství nezávislých států, včetně Čečny,

kde žije. Nemáme samozřejmě žádný přímý důkaz. K tomu bychom potřebovali přístup do jeho souborů."

"Jakou máme naději, že ho jejich vláda vydá, když mu hlava státu a vlády dluží za svoje místa?" zeptal se Howard ironicky.

"Moc se mi to nelíbí," namítl Michaels.

"Tak to tě zbytek pořádně zhnusí. Víš, kdo jsou lidi, které je možný umístit do Plechanovova okruhu? Mimo jiné i několik generálů."

Howard se podíval na Jaye. "No skvěle."

"Myslíš, že plánuje nějaký převrat?" zeptal se Michaels.

Jay pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Ale podle jeho kroků možná jo. Musím říct, že je to jedna z možností."

Michaels se otočil na Howarda. "Plukovníku?"

"Smysl to má, pane. Nechat se zvolit by bylo jednodušší, ale já být na jeho

místě a chtít připravit počítačovou loupež a sabotáž, nebo co to je, připravil bych si náhradní plán. Když se nevydaří volby, můžou se tanky hodit. Mít na své straně vysokého generála, kontrolovat média, tak se nikdo nic nedozví, dokud není příliš pozdě - byla by to solidní pojistka."

Michaels se díval na oba muže. "Takže i když se nám podaří najít důkaz o tom, že tenhle člověk si chtěl koupit volby a následně nastrčit do čela vlády někoho, komu bychom věřili.

"Nejspíš se na volby vykašle a rozpoutá občanskou válku," dokončil Howard. "A než se tam dostane někdo zvenčí, bude po všem, bude ujednáno."

"Do háje."

"Přesně tak, pane," přikývl Howard. "To je, myslím, výstižné shrnutí."

Michaels vydechl. Ježíši. Začíná to být pořádně zamotané a odporné.

"Nuže, plukovníku. Máte pro mě i nějaké veselejší zprávy?"

"Jak se to vezme, pane. Můj nejoptimističtější plán pro vyzvednutí pana Plechanova dosáhl osmasedmdesáti procent."

"To není špatné, ne?"

"Raději bych víc, ale vše nad sedmdesát procent se bere jako vojensky přijatelné. Žádný plán však nepřežije první kontakt s nepřítelem."

"Rád bych se na to podíval," řekl Alex.

"Jistě. Tady je."

Vešla Alexova sekretářka. "Veliteli? Na soukromé lince máte Toni Fiorellaovou."

"Pánové, omlouvám se."

Plukovník i Gridley přikývli a znovu si začali prohlížet své zprávy.

"Haló?"

"Velitel Michaels? Tady Christine Wessonová ze zásobovacího. Byla jsem v tělocvičně a zástupkyně velitele Fiorellaová mě poprosila, abych vám zavolala - volám z jejího vircesu. Stal se jí úraz, lékař už sem jede, myslím, že má zlomenou nohu."

Toni je zraněná? "Zlomenou nohu?"

"Spadl na ni jeden posilovací stroj. Je prý v pořádku, jen chtěla, abych vám zavolala, že nestihne schůzi. Ale jen tak mezi námi, dost ji to bolí."

"Jdu tam," řekl.

Oba muži zvedli oči, neboť zaslechli konec jeho rozhovoru, ačkoli předstírali, že mají spoustu práce.

"Je Toni v pořádku?" zeptal se Jay.

"Asi jo. Něco se rozbilo u posilovacích strojů. Lékař tam jede, ale chci se na ni podívat sám. Zatím dejte hlavy dohromady a zkuste najít další východiska z týhle kaše. Jsem tu za pár minut."

"Jasně, šéfe."

"Rozkaz."

Michaels vyšel na chodbu.

*****

PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 12:28 QUANTICO

Selkie stála jednou nohou na chodbičce před sprchami a druhou uvnitř a mířila na ženu, která seděla v tureckém sedu před ní na dlaždičkách. Kdyby někdo vešel, neviděl by ani Fiorellaovou, ani pistoli. Selkie cítila pokušení ji zastřelit, ale nechtěla riskovat hluk - ani plýtvat drahocennou municí. Kdyby se něco nevydařilo, mohla by tu

zbraň potřebovat při útěku. Taky by tu ženu mohla potřebovat k tomu, aby sem přilákala terč. Poté bude Fiorellaová stejně ztracená jako Michaels. Selkie je oba podřízne keramickým nožem připevněným k noze pod sukní. Zavře je ve sprše, smyje krev, a než někdo jejich těla objeví, bude už někde uprostřed Marylandu. Dvojitá likvidace pod střechou centrály Net Force - o tom se bude dlouho vyprávět.

Fiorellaová se pohnula.
"Nesundávat ruce z hlavy," řekla jí Selkie.
"Z tohohle se nevyvlíknete."
"Jestli se nepřestaneš vrtět, může ti to být jedno."
"Víme, kdo jste."
"A hleďme."
"Nejste tak dobrá, jak si myslíte - Moro Sullivanová."
To ji překvapilo. Jak se to sakra dozvěděli? Na chvíli se ulekla, ale překonala to. Sullivanová je jen další jméno, další totožnost, jíž se může snadno zbavit. Ale i tak... "Než odejdu, asi si budeme muset promluvit," řekla Selkie.
Fiorellaová měla strach, aby taky ne, ale řekla: "Myslím, že neodejdete."
Další statečná ženská. Sakra. Škoda, že ji musí zabít.
"Toni?" ozval se hlas od dveří do šaten.
"Tady!" zavolala Selkie. "Pospěšte si!"
Zaslechla rychlé kroky. Usmála se.

37 KAPITOLA

*****
PÁTEK, 9. ŘÍJNA, 20:37 GROZNYJ

Plechanov se nemusel napojovat na VR, aby poznal, že nastražené nitky jsou přerušené. Vědí, co je zač, a zřejmě prozkoumávají všechny dosažitelné stránky jeho minulosti. Nebál se, že by toho našli příliš, ale obával se o něco více než dříve. To zatracené dítě, které pracuje pro Net Force, je možná rychlejší než chytřejší, ale někdo z inteligentnějších by si mohl všimnout některých vzorců a vyvodit z nich takový závěr, jaký si Plechanov nepřál. Nebo by mohli všechno, co už získali, nacpat do počítače a nechat ho, aby provedl spojení, na které by nepřišel ani sebechytřejší člověk. A to se mu nelíbilo ani za mák.
Je přitom tak blízko: mimořádné volby se mají konat za několik málo dní. Potřebuje je odlákat na krátkou dobu. Ve skutečnosti je jedno, co vědí. V této chvíli už je asi pozdě na to, aby ho mohl někdo zmáčknout, ale Plechanov nechtěl nic ponechat náhodě. Říká se o něm, že je až přehnaně opatrný, že dlouho vyčkává, než vyrazí, ale to je omyl. Ti, kdo pronášejí takové hlouposti - kde jim je konec? Nejsou zdaleka tam kde on. Od nadvlády nad osudy milionů lidí jej už dělí jen pouhý krůček.
Ne, raději se ještě pojistí, dá jim něco k zamyšlení. Ještě jednu překážku, aby opravdu klopýtli a nemohli ho včas dopadnout.
Zvedl telefon, aby zavolal Ružjoovi.

*****
PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 12:37 QUANTICO

Zaslouží si pochvalu, pomyslela si Selkie. Jakmile uviděl pistoli, pochopil, co se děje. Rychle ji namířila zpět na ženu ve sprše. "Jeden pohyb, a je po ní."
Terč přikývl. "Rozumím. Nejsem ozbrojen." Roztáhl ruce, aby ukázal, že v nich nic nemá.
Selkie zavrtěla hlavou. Takový nerozum, přijít neozbrojen.
"Dobře. Pomalu přejdi k ní."

*****

Michaels ucítil, že se mu strachy sevřel žaludek, jako by v něm měl studené

střepy, ale uvědomoval si, že se proti ženě s pistolí bude muset vrhnout. Nesmí dopustit, aby Toni zastřelila. A jestli má sám zemřít, zemře při pohybu proti nepříteli, nikoli na ústupu.

Zhluboka se nadechl. Zadržel dech...

*****

Toni seděla bez hnutí a rozhlížela se. Brzy se bude muset zvednout. Snažila se dýchat klidně a pravidelně, ale nebylo to snadné. Je to vrah, žena, která odstranila Raye Genaloniho, pokusila se zabít Alexe, a možná má na svědomí i vraždu Steva Daye. Jestli Toni nic nepodnikne, ta žena ji i Alexe zabije. Její pistole je jednou z těch keramických zbraní, což ale neznamená, že je neškodná.

Mohla by se zvednout z tureckého sedu, trénovala to snad tisíckrát. Zápasník silatu se o sebe musel umět postarat i na zemi. Kdyby ta žena byla o patnáct centimetrů blíž, mohla by ji srazit kopnutím.

Kdyby. Kdyby.

"Toni?" ozval se Alex. "Jsi v pořádku?"

"Ano," odpověděla.

Alex se k ní blížil. Pistole na ni stále mířila a Toni věděla, že jestli se pohne, zemře, ale Alex tím získá jednu nebo dvě vteřiny. Musí to provést.

Toni se pomalu a zhluboka nadechla. Zadržela dech. Připravila se...

"Ani hnout! FBI!" zvolal kdosi.

Toni se podívala na odlesk ve dveřích.

Rusty...?!

*****

Selkie zareagovala bezmyšlenkovitě, téměř reflexivně. Když ten muž vpadl do místnosti a namířil na ni zřejmě pistoli, otočila se a vystřelila. Malá pistole jí v ruce divoce poskočila, ale postřehla, jak sebou muž trhl, když ho kulka zasáhla do hrudi. Klesl k zemi. Nemá vestu...

Terč se k ní vrhl a něco křikl.

Nestihla se dostat k noži. Otočila proti němu pistoli, vystřelila...

"Ne!" vykřikla žena ve sprše. Pak vrazila do Selkie a obě spadly stranou. Pistole jí vypadla z ruky a odlétla kamsi k lavičce. Selkie se stihla zvednout v okamžiku, kdy i Fiorellaová už téměř stála.

Selkie odkopla boty, strhla si sukni, sáhla po noži, vytáhla ho z pochvy na stehně, čepel svírala před sebou, aby mohla bodnout nebo říznout. Mrkla k terči - ležel na zemi, zřejmě ho zasáhla do nohy -ten ji neohrozí. Ohrozit ji může Fiorellaová. Stála proti ní, trénovaná, soustředěná.

Selkie se k ní otočila a stále držela nůž v pohotovosti. Bude si muset pospíšit. Výstřely jistě přitáhnou zvědavce.

Pouliční bitky se naučila od svého otce, který přežil několik potyček muže proti muži. Ona získala zkušenosti přibližně od pěti rváčů, včetně několika Filipínců, kteří byli na boj s holí nebo nožem experti. Tu ženskou podřízne, doděla terč a uteče. Když si pospíší, bude moci k útěku využít zmatek.

Vykročila k Fiorellaové...

*****

Michaels cítil, jak do něj kulka narazila - jako by se mu o přední stranu jeho stehna rozplácla horká kulička. Upadl. Nebolelo to příliš, ale nemohl se postavit na nohy. Zasažená noha nechtěla poslouchat.

Toni stála proti té ženě, která si strhla sukni a vytáhla nůž s bílou čepelí. Zamířila k Toni. Ještě není konec. Musí něco udělat...

Pistole! Upadla jí ta pistole. Kde jenom je...?

*****

Toni se uklidnila. Útočník s nožem - to cvičila několikrát, pořád dokolečka. Spodek, vršek. Nejdůležitější bylo sledovat nůž. Bodnutí není jako rána pěstí, takže je potřeba si dát pozor na vrchní a spodní úroveň, je třeba zastavit ruku s nožem ve dvou bodech, nahoře a dole...

*****

Selkie vykročila vpřed, udržovala rovnováhu. Fiorellaová stála a dívala se na ni, budila dojem, že ví, co dělá. To je jedno. Dokončí to. Selkie naznačila kopnutí a pak vyskočila vpřed...

*****

Zadní stranu paže, zadní stranu paže, tam je nejméně žil! Toni si vybavila rady své guru, slyšela ji stejně ostře, jak ostrý byl ten blížící se nůž: V boji se zkušeným protivníkem ráně neunikneš. Nastav mu tedy terč, který tě neohrozí.

To kopnutí bylo jen naznačené, ale to máchnutí rovněž. Když Toni vyrazila vpřed levou rukou, aby ránu zablokovala, útočnice ucukla nožem zpět. Ostří nože za sebou zanechalo hluboké říznutí podél vnější strany Tonina předloktí, kousek od lokte.

Nebylo to nic vážného. Z toho nevykrvácí. Ruku mohla stále používat. Upravila svůj postoj, vyčkala...

*****

Fiorellaová na říznutí nezareagovala, nepodívala se na něj, stále nespouštěla oči z útočnice. Selkie se usmála. Je dobrá, ale čas běží.

Teď přijde složitější útok, dva náznaky, přehození nože z ruky do ruky, pak útok na srdce mezi žebra, po něm probodnutí hrdla. Při nácviku to fungovalo vždy, a jednou takto během skutečného boje jednoho muže dokonce zabila.

Konec zábavy. Je čas provést to, co umí nejlépe, a odejít.

Selkie vykročila...

*****

Útočnice k ní znovu vyrazila, naznačila pohyb, přehodila si nůž do druhé ruky, a Toni se připravila na blok. Pozorovat to zpovzdáli, byla by ohromená, ale na to teď nebyl čas. Musí zúročit ty dlouhé roky tréninků, na přemýšlení už je pozdě...!

Toni změnila postoj, minula naznačený pohyb a zablokovala ruku s nožem. Pravým zápěstím zastavila nůž - spodek. Z rány na předloktí se jí valila krev, zatímco levým zápěstím narazila útočnici do paže pod loktem - vršek.

Zlomila jí ruku a nůž spadl na zem. Toni vykročila vpřed, pustila zlomenou ruku a udeřila ženu loktem do tváře. Žena se zapotácela,

narazila do skříňky, Toni ji sledovala, kolenem ji kopla do břicha a úderem sapu luar ji poslala k zemi. Žena ztěžka dopadla, narazila hlavou o zem, ale překulila se a natáhla se po noži. Zdravou rukou ho zachytila, vstala a držela nůž připravený k hodu. Nos měla rozbitý, tekla jí z něj krev, obočí měla roztržené...

*****

Selkie pochopila, že v přímém souboji Fiorellaovou neporazí, i kdyby neměla

zlomenou ruku. Jediná šance. Nůž sice nebyl na házení příliš vhodný, ale pokud ji zasáhne, na chvilku ji zastaví. Selkie prohrála, ale stále ještě může zmizet...

Namířila na terč loktem, nůž držela za čepel vedle ucha...

*****

Michaels uviděl tu bílou pistoli, překulil se přes poraněnou nohu -teď to zabolelo! - a namířil před sebe. Zakřičel, aby vyvedl z míry tu ženu, která se chystala hodit nůž: "Hej!"

Nikterak ji to nezpomalilo, připravovala se nůž vrhnout...

Stiskl spoušť.

Zpětný ráz mu vytrhl zbraň z ruky, a byla to taková rána, jako by mu u ucha vybuchla bomba.

Vypadalo to, že se čas na okamžik zastavil. Ta chvíle trvala celou věčnost. Nikdo se nehýbal.

Nůž vyletěl - ale po metru a půl dopadl na zem.

Zasáhl ji. Přímo doprostřed zad. Žena klesla na zem, jednou rukou se snažila dosáhnout na ránu v zádech, nedařilo se jí to. Ohlédla se na něj, v obličeji měla zmatený výraz. Pak se svalila na bok.

*****

Toni doběhla k Alexovi. "Alexi!?"

"Jsem v pořádku, nic mi není, střelila mě jenom do nohy."

Dorazil k nim hluk blížících se rozrušených hlasů.

"Jsi raněná," řekl.

"To je jen říznutí. Vypadá to horší, než to je," řekla. "Zůstaň tady, donesu nějaký ručníky."

"Nikam neuteču."

Vstala. Vzpomněla si na Rustyho. Odběhla k němu. Oči měl vytřeštěné, nemrkal. Uprostřed hrudi měl krvavou ránu - nedýchal -na krku nenahmatala žádný tep.

Dovnitř vběhli dva muži z tělocvičny. "Potřebuje pomoc!" řekla a ukázala na Rustyho. Klesla na kolena.

Přiběhl třetí muž. "Je to v pořádku, Toni," řekl jeden z nich. "Jdi si zavázat tu ránu."

Alex se doplazil k ležící ženě. Převalil ji na záda. Zasténala a podívala se na něho. Toni došla k nim, vzala ručník a přitlačila ho Alexovi na ránu na noze.

"Au." Podíval se na Toni. "Díky." Pak se otočil zpět k ženě.

"Hajzle jeden," pronesla žena. Znělo to, jako by kloktala. Nejspíš krvácela do plic.

"Kdo ti zaplatil, abys zabila Steva Daye?" zeptal se Alex.

Žena umírala, ale chraplavě se zasmála jakoby zpod hladiny. "Koho?"

"Daye. Steva Daye."

"Takový jméno neznám," řekla. "Nikdy... svůj terč... nezapomínám. To jsem... nebyla já."

"Tys nezabila Steva Daye?" zeptal se Alex.

"Seš hluchej? Zaplatili mi... ať zabiju tebe. Genaloni. Já ho zabila. A pár dalších. Nikdy ne..."

Najednou zmlkla. Z toho, co chtěla říct, řekla jen polovinu. Ozvalo se poslední zachroptění a zemřela.

Alex a Toni se na sebe podívali. Dovnitř vběhl kdosi z lékařského týmu. Všude pobíhala spousta lidí. Toni měla obrovskou chuť Alexe obejmout. Neodolala.

Nebránil se. Objal ji též.

38 KAPITOLA

*****

PÁTEK, 8. ŘÍJNA, 13:08 QUANTICO

Lékařský tým měl v hlavní budově lékaře a několik sester, k tomu ještě vlastní sanitku, kdyby jim snad na něco nestačily síly. Lékař zašil Toni ránu na paži - celkem to bylo osmnáct stehů - vydezinfikoval ji, dal jí protitetanovou injekci a řekl jí, ať si za pět dní dojde nechat vytáhnout stehy.

Z rentgenových snímků Michaelsovy nohy zjistili, že jde o čistý průstřel. Kulka ho zasáhla do vnější strany pravého stehna, odrazila se od stehenní kosti, aniž by ji poškodila, a vyletěla ven těsně pod spodním okrajem hýždí. Při své cestě nenapáchala větší škody -krom dvojice děr velkých jako nehet na malíčku. Lékař mu rány vyčistil a zavázal, ale nezašil je. I jemu dal injekci a navíc berle, a poradil mu, aby příštích několik týdnů nehrál fotbal. Sestra jim každému dala prášky proti bolesti a řekla jim, že jejich zranění budou zítra bolet víc než dnes. A jestli prý chtějí jet na další vyšetření na ambulanci do města, je to jen na nich.

Toni i Alex tento výlet odmítli.

Odešli k Alexovi do kanceláře. Alex usedl na pohovku svým zdravým bokem. Toni stála u dveří.

"Něco tě trápí, Alexi?"

"Krom možného zastřelení?"

"Ano."

"Nezachoval jsem se moc hrdinsky, tam v tý šatně," řekl.

"Co prosím?"

"Měl jsem udělat víc."

"Přišels mi na pomoc. Upoutals pozornost ozbrojený ženy, přičemž jsi sám neměl nic. Podařilo se ti ji zlikvidovat i poté, co tě zranila. Jak hrdinsky se potřebuješ zachovat? Chceš snad jediným skokem přeskakovat mrakodrapy?"

Usmál se. "Jo. Já vím. Ale i tak jsem si připadal spíš jak nezkušenej polda." Odmlčel se. "Je mi líto tvýho kamaráda, toho stážisty."

"Hm."

Po dlouhé odmlce se jí Alex zeptal: "Věříš jí? Že nezabila Steva?"

Toni pokrčila rameny. "Nevím. Přiznala se k Genalonimu a ‚pár dalším'. Proč by lhala o Dayovi?"

"Možná aby nám zamotala hlavy," řekl Michaels.

"Budeme to muset zvážit. Ty tomu věříš?"

Přikývl. "Jo, věřím. Už dřív jsem si myslel, že vražda Steva Daye není její styl, a teď mi to potvrdila."

"Aspoň už tě nechá na pokoji."

"To jo. To ale znamená, že za vraždou Steva Daye stojí někdo jiný."

"Někdo, kdo zjevně chtěl, abysme si mysleli, že to je práce mafie," přikývla Toni.

"Vzpomínáš si na to, jak se Genalonimu ztratil člověk? Jak si mysleli, že ho sebralo FBI?"

"Ano."

"Nepochybuju, že ten, kdo mu zlikvidoval vymahače, to udělal proto, aby Genaloniho naštval. A ať to byl kdokoli, schválně přitom ukázal na nás."

"Zdá se, že to zabralo," řekla Toni. "Jestli si Genaloni myslel, že na něj má Net Force spadeno, mohl si najmout někoho, kdo si došlápne na Net Force. V jeho kruzích se dá všechno vyřešit buď penězma, nebo násilím."

Alex si zlehka přesedl. V noze mu začínalo pekelně škubat. Přemýšlel, že by

si vzal jeden z prášků proti bolesti, ale pak to zavrhl. Chtěl mít hlavu čistou, a ne omámenou, byť bez bolesti.

"Takže jsme zase zpátky u otázky, kdo zabil Daye," řekla Toni.

"Ne. Já to vím."

Toni se na něj podívala. "Kdo?"

"Ten Rus. Plechanov."

Chvíli o tom přemýšlela. "Jak jsi na to přišel?"

"Součástí jeho plánu bylo odpoutat pozornost Net Force, zatímco si bude klestit cestu k moci," vysvětloval Michaels. "Útok na Daye, na naše odposlouchávací stanoviště, všechny ty problémy na síti po celým světě. Chtěl, abysme měli hodně práce, abysme si nevšimli, co provádí. Dává to smysl."

"Já nevím, Alexi. Možný to je, ale..."

"Je to on. Vím to. Neváhal poškodit nejrůznější systémy, i když přitom zemřou lidi. Od toho už není tak daleko k tomu, aby si najal vraha. Hledali jsme špatně - přesně tam, kde Plechanov chtěl. Není hloupej."

Toni se na něj podívala. "Dejme tomu, že máš pravdu. Jak to ale dokážeme? Jestli se v počítačích vyzná natolik, jak tvrdí Jay, do jeho souborů se nikdy nedostaneme. A bez nějakýho záznamu máme jen nepřesvědčivý důkazy, a ani těch není moc."

"Plechanov by nám ty soubory mohl otevřít. Zná klíč."

"Nemá k tomu ale sebemenší důvod - i kdybysme ho dostali."

"Musíme se ho zeptat co nejšikovněji. A pak ho sebereme."

Znovu zavrtěla hlavou. "Nahoře to neprojde, Alexi. Walt Carver je příliš politikem, aby to riskoval. A i kdyby nakrásně chtěl, nepovede se mu přesvědčit Výbor pro tajný operace v zahraničí ani CIA. Výbor se v takových situacích spálil už mockrát. Za dva roky neschválili nic vojenskýho, pro co by neměli souhlas i od tamní vlády, případně příslib, že do toho nebude zasahovat - jako například ta operace na Ukrajině."

"Tenhle člověk nechal zabít Steva Daye. A je zodpovědný za další vraždy. Teď se chystá zinscenovat volby, po nichž bude právně nedotknutelnej. A my mu v tom nemůžeme zabránit kvůli nějaký úředničině?"

"Vím, jak ti je, ale byla by ztráta času se na to ptát," řekla Toni.

"No dobře. Tak se ptát nebudeme," namítl.

Vytřeštila na něj oči. "Alexi..."

"Mezi právem a spravedlností je rozdíl. Jedinej způsob, jak z toho může Plechanov vybruslit, je přes mou mrtvolu. Tenhle rozhovor nikdy neproběhl, Toni. Nic o tom nevíš."

Zavrtěla hlavou. "Ale kdepak, to ne. Takhle jednoduše se mě nezbavíš. Jestli chceš udělat blbost, chci se ujistit, že to dopadne dobře. Jdu do toho s tebou."

"Nemusíš to dělat."

"Steve Day byl i mým šéfem. A chci, aby za to jeho vrah zaplatil."

Zdálo se jim, že bylo dlouho ticho. Pak promluvil Michaels. "Měl by tu být i John Howard."

"Myslíš, že bude souhlasit?"

"Tak se ho nebudeme ptát. Pracuje pro mě. Když se něco stane, poletím já. Co neví, to mu nemůže ublížit."

"Myslíš, že to je fér?"

"Je to pro jeho dobro. Dostane to, co je podle něj regulérní rozkaz, a je v suchu."

"Jak myslíš."

"Přesně tak. Je pomalu na čase, abych přijal nějaký rozhodnutí, který něco vyřeší."

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 5:00

V LETADLE NAD HUDSONOVÝM ZÁLIVEM

"No, seržante Vševěde, tak povídejte."

Howard plán znal - sám ho vypracoval - ale nebylo na škodu si ho zopakovat. Další příležitost odhalit možné chyby.

Julio Fernandez se usmál a nasadil intonaci, s jakou se hlásí nováček u velitele družstva: "Rozkaz, pane plukovníku!" Pak ztlumil hlas a pokračoval: "Čečna nemá moře, na západě hraničí s Ingušskem, na severu s Ruskem, na východě s Dagestánem a na jihu s Gruzií. Západní hranice leží asi tři sta kilometrů východně od Černého moře. Hlavním a největším městem je Groznyj, zvětšené mapy ulic uvidí pan plukovník na obrazovce, pokud o ně má zájem. Obyvatelé jsou zejména Čečenci a Rusové, to znamená..."

"Geopolitické dějiny Vynechte, seržante. Přejděte rovnou ke strategii a taktice, prosím."

"Jak si pan plukovník přeje." Usmál se a uvolněně pokračoval. "Naše dvě helikoptéry mají odlétnout v 19:00 ze stanice ve Vladikavkazu v severní Osetii, za což má tamní správa obdržet od americké strany nějaké protislužby. Jelikož máme zájem získat v té oblasti nějaké přátele, postupem doby se takové služby zřejmě ještě zintenzivní.

Jakmile budou helikoptéry ve vzduchu, budeme muset narušit asi patnáct kilometrů ingušského vzdušného prostoru, abychom se dostali do Čečny. Jedná se všeho všudy o přelet asi čtyřiceti kilometrů nepřátelského území.

Obě země mají samozřejmě radary a určitou protivzdušnou obranu. Poletíme-li těsně nad stromy, navíc v noci, je nepravděpodobné, že by si přeletu našich helikoptér krom několika koz všiml někdo jiný. Nemělo by to být náročný, jen drobet riskantní.

V Grozném na nás čeká nákladní vůz, k němuž náš čtyřčlenný tým dorazí z Urus-Martanu na dvou skútrech, který přivezeme helikoptérou. Pravděpodobně Vespy. Nejsou sice rychlý, ale do Grozného je to odtud jen deset kilometrů, a zpátky pojedou naklaďákem. Není to špatnej obchod, dva skútry za jednoho ruskýho vraha. Místní na tom pořádně vydělají."

Howard udělal gesto, aby se Fernandez zbytečně nezapovídával a pokračoval.

"Dorazíme tam, pokud vše půjde podle plánu, kolem 22:00, základnu zřídíme v bývalé farmě, kterou vlastní naši kamarádi špioni. Ti nevědí, že to místo použijeme, zejména proto, že na tuto akci se vztahuje zásada tří N."

Howard se zamračil. Co to zase je? "Zásada, tří N?"

"Nikomu nic neříkat," vysvětlil Fernandez. "A CIA tuplem." Široce se usmál.

"To jste si právě vymyslel, že?"

"Uráží mě, že si pan plukovník myslí, že bych byl něčeho takového schopen."

"Seržante Fernandezi, jsem přesvědčen, že byste byl schopen nechat ostříhat ledního medvěda jako pudla a říkat mu Fifi."

Fernandez se zasmál. "Rozkaz. Na dostřel nejsou od té farmy žádné usedlosti. Když půjde všechno podle plánu, náš tým se dokodrcá do města, najde svůj vůz, sebere toho Rusa, vrátí se, a pár minut po půlnoci už poletíme zpátky k tomuhle pohodlnému boeingu, který zatím doplní palivo a bude na nás čekat na vladikavkazském letišti. Jako gesto dobré vůle necháme našim novým přátelům v severní Osetii naše dvě helikoptéry, nasedneme do letadla a poletíme domů. Vše, jak má být."

"Pokud všechno půjde podle plánu," řekl Howard.

"Děláte si moc starostí, pane. Naše jednotka hovoří plynně rusky, a někteří i místním dialektem. Mají řádné cestovní a osobní doklady, zasáhnou cokoli na jakoukoli vzdálenost. Dostanou ho. A pro případ, že by nastal problém, se kterým si nebudou vědět rady, bude na farmě sedět nás dvacet."

Howard přikývl. Překvapilo ho, že dostal k té misi svolení, vzhledem k neprostupnosti washingtonské politiky. Nechtěl se zaplést do přestřelky s Čečenci. Bez ohledu na to, čí by to byla vina, on je velitel, a byl by za ni zodpovědný. Kdepak, tentokrát po válce netoužil. Přál si klidné, snadné proniknutí a provedení úkolu a, jak říkal Fernandez, odletět zase domů. Tenhle

úkol je příliš nebezpečný.

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 10:00 SPRINGFIELD, VIRGINIA

Ružjo a Grigorij Had stáli u čerpací stanice u dálnice I-95, nedaleko od springfieldského obchodního centra. Podle mapy, kterou měl Ružjo, je směrem ke Quantiku několik kilometrů před nimi staré cvičiště Fort Belvoir. Jak asi může vypadat americké cvičiště? Nejspíš to závisí na tom, jaké auto nebo zbraň chtějí vyzkoušet.

Texasan Winters jel domů do Dallasu nebo Fort Worthu nebo odkud tvrdil, že pochází. Řekl jim, že kdyby ho někdy v následujících dnech potřebovali, mají mu nechat vzkazy na záznamníku.

U pumpy zastavili, protože Grigorij musel na toaletu. Podle tlumeného sykotu, který při močení vydával, Ružjo soudil, že Hadovo

hádě trpí nějakým neduhem. Nejspíš kapavkou, jelikož ta se projevuje bolestmi při močení. Jako voják slyšel Ružjo úpět při močení mnoho mužů, obyčejně to bylo den nebo dva po návratu od děvek, se kterými si užívali během opušťáků.

Taková je tedy odplata za Grigorijova dobrodružství v Las Vegas.

Vyšel z toalety v obličeji celý rudý. "Musím si sehnat penicilin, Michaile."

"Stála aspoň za to?"

"Při tom jo. Teď ne."

"Ale penicilin asi neseženeš bez předpisu," namítl Ružjo. Tvářil se neutrálně, ale hrozně se mu chtělo smát. Dobře mu tak, blbounovi.

"O kousek dál je obchod pro chovatele," řekl Grigorij. "Seženeme ho tam."

"V obchodě pro chovatele?"

"Da. Podle amerických zákonů se nesmějí prodávat antibiotika lidem, ale když to chceš pro zvířata, tak to nevadí. Pro svý zvíře můžeš volně sehnat penicilin, tetracyklin, streptomycin i chloramfenikol. Rozlomíš kapsli a vysypeš lék do vody. Ty léky nejsou tak čistý jako pro lidi a jsou drahý, ale zabírají úplně stejně."

Ružjo zavrtěl hlavou. Páni. Nepřekvapilo ho, že by to byla pravda -už si zvykl, že Američani jsou hloupí -, ale že to Had ví. To bylo opravdu neuvěřitelné. Kde takové vědomosti získal?

Zeptal se jej na to.

"Už jsem se v lásce párkrát spálil," přiznal Grigorij.

Ružjo se na něj podíval. Muž, který neví, co ho čeká, je prostě zaslepenec, ale tomu se dá pomoci. Ovšem někdo, kdo ví, co ho čeká, ale přesto se do toho pustí? To je nenapravitelný blázen. "No dobře. Takže pojedeme do toho obchodu, aby sis mohl koupit penicilin pro rybičky. Pak najdeme nějaké místo poblíž centrály Net Force. Myslím, že se převlékneme za námořníky. Co je lepší převlek v místě, jako je Quantico?"

"Jak myslíš, Michaile, ale nejdřív ten penicilin."

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 22:48

URUS-MARTAN

Howard se podíval na hodinky a pak vyhlédl z rozbitého okna farmy. Jeho mužům se podařilo natlačit obě helikoptéry do velké stodoly. Kdysi tu bývala stání pro krávy, ale špioni stodolu vykuchali, aby se do ní vešly tak objemné věci jako dva vrtulníky huey. Nešlo o letouny příliš pohledné, ale co do mechaniky byly vyhovující. Byly natřené tmavozelenou, nikoli černou barvou, šlo o maskované vrtulníky. Nebyly osazené žádnými zbraněmi, ani kulomety. Sloužily striktně pro převoz. Nešlo o převoz moc rychlý - naložený huey

dosáhne maximální rychlosti 120 uzlů -, ale byly to stroje solidní a spolehlivé. Střele vzduch-vzduch nebo země-vzduch stejně v ničem, co má nahoře rotor, neuletíte. Nebudou se moci bránit ani se nebudou moci rychle vzdálit, ale pokud je nikdo neuvidí, nikdo po nich střílet nezačne. Pro tuto akci je lepší se schovat než střílet.

Howard se otočil. "Stav, seržante?"

Julio stál za třemi odborníky na taktiku. Seděli na židlích před řadou pěti polních počítačů na teleskopických nožkách. Připomínaly kufříky, a v odklopené části měly obrazovku. Přístroje též nevypadaly nijak vábně - byly natřené vojenskou zelenou -, ale u takovýchhle zařízení záleží na účelu. Byly to nejmodernější devítisethertzové přístroje vybavené bioneuročipy, obrovským množstvím paměti a čtrnáctihodinovým provozem na baterii v případě, že lokální elektrická síť nefunguje.

"Naše přístroje tvrdí, že jsou tady." Ukázal na mapku na obrazovce. Přibližně v jejím středu blikala červená tečka. "Dva kilometry od cíle."

"Hlášení?"

"Jejich přístroje vydaly před třemi minutami kódovanou zprávu, že všechno jde jako po másle."

"Dobře."

Jeden z operátorů řekl: "Máme tu snímky ze špionážní družice. Podívejte se na tohle."

Na jedné z obrazovek se objevil fosforově zelený obrázek nákladního vozu jedoucího po tmavé silnici. Jak ho pozorovali, vůz zahnul

doprava, projel pod lampou pouličního osvětlení a na střeše vozu se objevil nějaký obraz. Operátor se zasmál.

"Co se děje?" zeptal se Howard.

Muž stiskl pár kláves. Obraz se zastavil a zvětšil. "Není to moc ostré... ale přece," řekl. "Podívejte se sem. Zpráva od týmu."

Na střechu vozu kdosi nakreslil ruku, všiml si Howard. Bylo jasně vidět dva zvednuté prsty připomínající písmeno V.

V jako vítězství. Howard se usmál.

"Vyhrál jsem, seržante," řekl operátor.

Howard zvedl obočí.

"Trochu jsme se hádali, co si asi nakreslí na střechu, pane," vysvětloval Fernandez. "Jsem přesvědčen, že tady operátor Jeter je musel nějak podplatit."

"Co jste hádal vy?" zeptal se Howard.

"Hm, no, gesto nepříliš vzdálené od tohoto, pane. Jen lehce pozměněné."

"Takové to s jedním prstem, pane," dovysvětlil operátor. V obličeji zůstával ledově klidný.

Howard se znovu usmál. Bez ohledu na to, kde jsou nebo kdo proti nim stojí, si vojáci vždycky dokážou najít způsob, jak zmírnit jednotvárnost - či napětí.

"Pokračujte," řekl Howard a vrátil se zpět k oknu.

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 23:23 GROZNYJ

Plechanov se chystal jít spát, právě si čistil zuby, když zazvonil zvonek. Měl malý dům s pěknou zahradou a ve čtvrti, kde jsou jen takovéhle domky. Zanedlouho bude mít dům dvakrát tak velký v mnohem lepší čtvrti. Ale všechno postupně.

Zvonek zazněl znovu. Bylo to naléhavé a neodbytné zvonění.

Bylo příliš pozdě, aby ho někdo sháněl. Nemůže jít o dobré zprávy.

Vypláchl si ústa, otřel si obličej a přes pyžamo si oblékl župan. Zastavil se u malého psacího stolku u vchodu, otevřel zásuvku a vytáhl

z ní pistoli Luger, kterou jeho dědeček přinesl z německé fronty v roce 1943.

S pistolí v ruce vyhlédl kukátkem ven.

Před dveřmi stála velmi pohledná mladá žena. Vlasy měla rozcuchané a rtěnku rozmazanou. Tmavá blůza jí plandala přes kalhoty, nezapnutá a rozhalená, takže jí odhalovala prsa. Na sobě měla modré džíny s rozepnutým zipem a jednou rukou si je přidržovala, ve druhé ruce svírala roztrhanou podprsenku. Zdálo se, že pláče. Plechanov si ji prohlížel. Žena znovu zazvonila. Viděl, jak vzlyká.

Panebože. Někdo ji znásilnil?

Plechanov sklonil pistoli a otevřel dveře. "Ano? Můžu vám pomoci?"

Najednou se odněkud vynořil muž. I on měl na sobě džíny, tmavé tričko a modrou větrovku. Namířil Plechanovovi pistoli do obličeje. "Ano, můžete." Mluvil rusky, ale ne se zdejším přízvukem.

Muž natáhl ruku a zbavil ho lugera. "Pěkná pistole," řekl. "Asi drahá."

Za mužem se ženou se za chvíli objevili další dva muži. Vypadalo to, jako by se zjevovali z okolní temnoty a keřů. I tihle dva vypadali střiženi podle stejného modelu - mladí, obratní, ve sportovním oblečení.

Co se děje? Je to loupežné přepadení? Nedávno tu zločinnost poměrně stoupla. Co chtějí?

Žena si zapnula kalhoty. Svlékla si blůzu, oblékla podprsenku -byla to nějaká sportovní podprsenka - upravila si ji a pak si blůzu znovu oblékla, zapnula ji a zastrčila do kalhot. Jeden z mužů jí podal tmavomodrou bundu.

"Kvůli nám to ale dělat nemusíš, Becky," řekl jí mladý muž s pistolí.

"To se neboj, Marku," odpověděla žena.

"Můžeme jít dovnitř, pane doktore?" zeptal se muž s pistolí.

Mluvili bezchybně, ale Plechanov stále nedokázal identifikovat jejich přízvuk. "Nejste ani Rusové, ani Čečenci," řekl.

"Ne, pane," odpověděl muž. Anglicky.

Plechanovovi se sevřel žaludek. Jsou to Američani!

Muž ukázal s pistolí. "Jděte dovnitř, profesore. Měl byste se na cestu obléknout do něčeho vhodnějšího. Pojedeme daleko."

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 23:28 URUS-MARTAN

"Mají ho!" zvolal Fernandez. "Už jsou na cestě, odhadovaný čas příjezdu za dvacet minut."

Muži v místnosti se zaradovali. Howard je chvíli nechal, ale pak řekl: "No, jen to nepřežeňte. Připravte vrtulníky. Slavit budeme až doma."

O deset minut později byl Howard venku a sledoval, jak piloti připravují vrtulníky k odletu, zatímco z domu k němu přiběhl Fernandez.

"Máme tu menší problém, pane."

Howardovi vyschlo v ústech a v žaludku mu začalo poletovat dvacet motýlků a všichni chtěli ven. Naráz. "Cože?"

"Naší jednotce se právě porouchal vůz. Jejich velitel kapitán Marcus říká, že je špatný těsnění hlavy."

Howard na něj vytřeštil oči. Ten nákladák se rozbil? To nebylo ani v jednom scénáři! Ježíšikriste!

39 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. ŘÍJNA, 00:04
URUS-MARTAN

"Kde jsou?" zeptal se Howard.

Operátor Jeter byl najednou velmi věcný, v hlase ani náznak humoru. "Podle přístrojů jsou ve městě, jižně od staré Kominterny, v novém skladišti ropy

nedaleko řeky Sunži."
"Jak je to odsud daleko?"
"Na pochod se vzpírajícím se zajatcem hodně daleko, pane. Přibližně osmnáct kilometrů."
"Skvěle."
"Aha. Máme tu hlasovou zprávu. Dešifruju ji." Jeter stiskl pár kláves.
Pokud se velitel týmu rozhodl porušit klid vysílaček, včetně kódovaných přenosů, znamenalo to, že se události řítí, pokud se už nedořítily, přímo do pekel.
"Smečko, tady Vlček Omega jedna, slyšíte mě?"
"Tady Vlk Alfa, Vlčku. Mluvte."
"Zůstali jsme uprostřed velkýho skladiště ropy, pane, a asi sto metrů za námi se sem blíží na kolech dva zaměstnanci ostrahy."
Černí šerifové. Skvěle. "Omego jedna, postupujte podle plánu. Mile se usmívejte a ukažte jim svoje doklady, nic vám neudělají."
"Ano, pane - a doprdele!"
"Opakujte, Vlčku Omega jedna?"
Znovu zaslechli kapitána, ale nemluvil s Ho Wardem: "Zavřete mu někdo hubu!"
"Ohlašte se, Omego jedna!"
Následovalo velmi dlouhé ticho.
"Vlčku Omega jedna, odpovězte."
"Alfo, máme tu jistou situaci. Náš pasažér začal hulákat jako na lesy, a ty pitomý poldové zastavili a začali po nás střílet."
Fernandez vedle Howarda se neudržel: "Ježíši, co to je za pomatence? Nemůžou tušit, do koho se pouštějí."
"Alfo, opětovali jsme střelbu, opakuji, opětovali jsme střelbu. Omega Vlčkové jsou v pořádku, opakuji, v našem týmu žádní ranění, ale jeden z policistů leží na zemi a ten druhý... druhý..." Nemohl najít terminologii pro podávání hlášení. "Se schoval za obrovskou nádrží ropy, smrad jeden. Vydržte chvilku. Barnes a Powellová vpravo, Jessel vlevo, rychle, rychle!"
Howard čekal dalších několik světelných let. S Fernandezem na sebe mrkli.
Kapitán Marcus se znovu ohlásil. "Ten ležící muž je po smrti. Měl telefon a musíme se domnívat, že i ten další má s sebou komunikační zařízení, ale bohužel nám zmizel. Odhaduji, že budeme mít velmi nepřátelskou společnost, pane. Žádám o radu."
Howard se podíval na Fernandeze. Neměli na vybranou. Nemohou tu nikoho nechat. "Jednotko, připravit! Odlet za tři minuty."
Veliteli skupiny, který čekal na druhé straně kódovaného spojení, řekl: "Držte se, Omego. Smečka je už na cestě." : "Rozumím, Alfo. Děkuju, pane."
"Jdeme, Julio."
"Rozkaz, pane."
Howard s Fernandezem se rozběhli k vrtulníkům.

*****
SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 16:10
QUANTICO

Michaels seděl s Toni v malé konferenční místnosti a pili už druhou konvici kávy. Jak lékař předvídal, Michaelse noha bolela mnohem víc než bezprostředně po zásahu. Bolela ho, když se pohyboval, když stál i když seděl. Doma si vzal prášky, aby usnul, ale teď, dokud probíhá Howardova operace, chtěl zůstat bdělý. Nakonec však pár prášků proti bolesti vytáhl a asi před hodinou je spláchl pátým nebo šestým hrnkem kávy. Ta ostrá řezavá bolest se tedy změnila v tupou řezavou bolest. A přes všechnu vypitou kávu se cítil poměrně vláčný.
"Co tvoje ruka?" zeptal se Toni.

"Dobrý, čistý říznutí. Moc nebolí," řekla, "ale svědí."

Poděkoval jí hned poté, co se to stalo, ale od té doby měl spoustu času o všem přemýšlet. "Zachránilas mi v tý šatně život," řekl. "Kdybys po ní neskočila, zabila by mě."

"Zachránil nás Rusty. Nikdy bych se k ní nedostala, kdyby nepřišel a nezačal křičet. Držel propisku a předstíral, že je to pistole." Zavrtěla hlavou.

"Agenta Russella je mi upřímně líto," řekl Alex. "Vím, žes ho učila to bojový umění. Byli jste si, hm, blízcí?"

Na chvíli zaváhala. "Ne, ani ne." Zadívala se do svého hrnku kávy. "Jeho rodiče si přáli, aby tělo poslali do Jacksonu v Mississippi, kde bude pohřeb. Narodil se tam. Mám pocit, že to jsou příjemní lidi. Ráda bych tam jela, jestli to nevadí. Je to za pár dnů."

"Jasně. Až se z tohohle dostaneme, jestli se z toho dostaneme, mohla bys mě naučit něco z toho, čemu se věnuješ, toho silatu?"

Zvedla oči od kávy.

"Víš, v poslední době jsem se začal o sebeobranu zajímat trochu víc."

Usmál se a Toni taky.

"Ráda ti to předvedu."

"Možná mi bude trvat pár týdnů, než přestanu kulhat." Sáhl si na obvázanou nohu.

"Tak počkáme."

Usrkl kávu, a pak si uvědomil, že jestli jí vypije ještě víc, bude si

muset nechat transplantovat měchýř. Položil hrnek na stůl. "Zajímalo by mě, jak si vedou. Touhle dobou už by měli mít hotovo."

"Určitě zavolají, jakmile to půjde."

"To určitě jo. A jsem si jist, že plukovník Howard svou misi splní."

Toni se znovu usmála.

"Co je?" zeptal se Alex.

"Nic. Jen jsem si na něco vzpomněla."

"Na co?"

"V druháku jsem se s dalšíma dvěma studentkama nastěhovala do jednoho bytu. Můj brácha Tony přišel o práci, takže jeho žena a dvě děti se přestěhovaly k mým rodičům, a on odjel do Maine hledat práci. Doma bylo trochu těsno. My jsme měly kliku, že jsme našly byt, kde bylo topení i otvíratelný okna. Místo toho domu je teď určitě parkoviště, ale pro tři holky, který jsou poprvý v životě z domu, to bylo perfektní.

Jedna z těch holek, Mary Louise Bergamová z Philadelphie, měla jako já italský předky, ta druhá byla vysoká černoška z Texasu, hrála volejbal, jmenovala se Dirisha Mae Jonesová. Byla s ní úplně neskutečná legrace. Vždycky si buď vymyslela, nebo odněkud přinesla takový kázání. Jednou jsme v noci popíjely levný víno a hrozně hulákaly a ona se rozhodla nám vysvětlit definici spojení ‚být si jist'.

‚Hele, holky, poslouchejte. Máte černocha, ten se jmenuje Ernest, jeho žena je nááádherná ženská jménem Loretta, ale Loretta od Ernesta odešla, protože ho vykopli z práce - ačkoli von za to teda vůbec nemoh'"

Michaels se usmál. Toni napodobovala texaský přízvuk dokonale.

Toni pokračovala: ",No a Ernest se jednoho dne probudí, veme si nejlepší kravatu, svoji jedinou bílou košili a hodobóžový kalhoty, a vodejde z domu na přijímací pohovor. Ernest ví, že když nedostane tudle práci, jeho ženská ho vopustí nadobro. Taky ví, že ten člověk, co řídí pohovor, nemá barevný moc v lásce, takže bude muset bejt dobrej.

Tou dobou se už ale přiblíží poledne. Cestou na pohovor se Ernest staví v baru U Ricka, kde si objedná dvojitou porci vepřovejch žebírek a pivo, aby je spláchnul. A jak tak čeká, až mu je Rickův kuchař James udělá - a zaleje je hektolitrem pálivý a mastný omáčky, a jsou

to teda nejlepší žebírka v celým východním Texasu, a možná i ve středním a

západním Texasu, a to už něco znamená - no a jak tak čeká, zajde k telefonu a zavolá Lorettě. Povídá jí, "Koukni, kotě, voblíkni si ten tvůj modrej vohoz, dneska jdem spolu tancovat, abysme voslavili moji novou práci."

No a chlap, kterej si objedná žebírka, má bílou košili, a ví, že se nesmí zašpinit, si musí bejt sám sebou pořádně jistej.'"

Michaels se zasmál.

"Úsměv ti sluší, Alexi. Měl by ses usmívat víc. Člověk tě často takhle nevidí."

Michaels ucítil zvláštní píchnutí i přes prášky. Poznal to z jejího hlasu. Má ho ráda. Trochu ho to znejistělo. "Bývalo to lepší. A co se s nima stalo? S tvýma spolubydlícíma?"

"Mary Louise odešla na práva - Harvard - a pak se vrátila do praxe svýho otce. Byla v týmu, který vloni přivedl před Nejvyšší soud kauzu Stát versus Pennco Housing a vyhrál."

"A ta z Texasu?"

"Dirisha začala hned po maturitě hrát profesionální ligu ve volejbale. Hrála tři roky, byla i v týmu Nike, který několikrát za sebou vyhrál mistrovství pod širým nebem. Pak toho nechala, napsala knihu o tom, co zažila, a dostala místo ve sportovní redakci New York Times. Před pár lety se vdala a má dítě, chlapce. A že nevíš, jak se ten klouček jmenuje?"

"To snad ne?"

"Jo. Ernest."

"To si vymýšlíš."

Zvedla ruku jako při přísaze. "Ani slovo, přísahám."

Znovu se usmál. Měla pravdu. Měl by se smát víc.

Ale právě teď byl trochu nervózní. Kde je Howard? Touhle dobou už měl zavolat. Podíval se na hodinky.

I pokud vše proběhne jako po másle, Michaels si to od Carvera pořádně slízne. Pokud tohle všechno podniknou, a Plechanova neseberou, bude v kaši mnohem víc než jen po uši.

Jestli tahle operace nevyjde, bude mít spoustu času smát se z plných plic, hodně daleko od všeho, co by se Net Force jen okrajově dotýkalo. Prozatím mu však při té představě moc do smíchu nebylo.

*****

NEDĚLE, 10. ŘÍJNA, 00:12 GROZNYJ

"Rychleji už to nejde, pane," volal pilot. Musel křičet, aby překřičel hluk motoru a větru. Všechny ty akční filmy, v nichž si lidi ve velké helikoptéře s otevřenými dveřmi normálně povídají jako dva gentlemani nad čajem v klimatizovaném rolls-royce, jsou bohapustou fantazií. Takové filmy natáčí někdo, kdo helikoptéru nejspíš ani neviděl. Stěží bylo slyšet i to, co šlo do sluchátek.

"Jak ještě dlouho?" křikl Howard.

"Dvě tři minuty," křičel pilot odpověď. "Tamhle vpravo začíná to skladiště ropy. Tamhle je řeka. Přeletíme vpravo přes hlavní silnici."

Všech deset mužů mělo poloautomatické pušky a v pouzdrech pistole - browningy ráže 9 mm, k tomu ještě nože Cold Steel. Měli na sobě civilní oblečení, ale kromě toho i neprůstřelné vesty, helmy a boty z kevlaru. Vybavení bylo běžně k dostání v obchodní síti -pušky pocházely z Německa, pistole z Belgie, vesty z Izraele a nože z Japonska. Nepřipravovali se na žádný delší boj, a kdyby měli na místě něco zapomenout, nic by neukazovalo na akci vedenou Spojenými státy.

Všichni měli identifikační plíšky, ale to nevadilo - žádný z nich tu nezůstane. Buď všichni odjedou, nebo všichni zůstanou.

"Tamhle je ten naklaďák!" křikl Fernandez.

"A tamhle problémy," podotkl Howard.

K porouchanému vozu se z protisměru blížil konvoj tří vojenských vozů. Na prvním z nich, napodobenině džípu, byl připevněný lehký kulomet, u něhož stál jeden voják. Druhý vůz byl policejní a jeho modré světlo blikalo do dálky. Poslední z vozů byla velká vojenská dodávka, i na její střeše blikalo modré světlo, a přes hluk helikoptér bylo slyšet kvílení sirén.

"No, potěš pámbu," utrousil Fernandez.

Howard křikl na pilota: "Má ta vysílačka dosah na druhou helikoptéru?"

"Ano, pane, měla by mít."

Howard stiskl knoflík. "Tady Vlk Alfa, slyšíte mě?"

"Vlku Alfa, potvrzujeme příjem."

"Držte se stranou, opakuji, držte se stranou. Vraťte se obloukem zpět. Když budeme potřebovat, zavoláme vás. Je zbytečný dávat jim dva terče."

"Rozkaz, pane."

"Sleťte níž, poručíku," řekl Howard pilotovi své helikoptéry. "Mezi náš náklaďák a přijíždějící vozy."

"Rozkaz, pane."

Howard ucítil žaludek až v krku, jak se vrtulník rychle snesl k zemi. Cítil, jak se mu napíná kůže. "Střílet jen v sebeobraně! Rozestupte se a buďte připraveni."

Howard se podíval na ulici před sebou. Není se tu kde schovat a být to na něm, tak by se do přestřelky uprostřed cisteren s ropou nepouštěl. Spoléhal na překvapení a zdravý rozum velitele čečenské jednotky. Kdyby byl v takové situaci on, kdyby velel nějakému zastrčenému útvaru, uprostřed noci dostal rozkaz jet prošetřit střelbu a přistála by před ním neoznačená helikoptéra plná ozbrojených a neidentifikovatelných lidí, pořádně by si rozmyslel, než by zahájil palbu - pokud by oni nevystřelili jako první. Asi by se pídil po odpovědích na některé velmi zásadní otázky: Kdo jsou? Co tu dělají? Není to akce někoho z místních? Před tím, než člověk zahájí střelbu, potřebuje aspoň pár informací. Začít střílet po několika zločincích v naklaďáku, kteří mohou mít rukojmí, není totéž jako pálit po vojácích vlastní země. To dokáže pěkně zkazit kariéru. Prostřelit pár cisteren a utvořit půl metru hluboký bazén plný ropy, to taky není nic skvělého. Být na místě toho Čečence, hrnul by se k telefonu a snažil by se zjistit, co se to sakra děje.

Huey dosedl na zem. "Nerozdělovat se a nabít!" křikl Howard.

Podíval se na svou pušku, jestli je připravená, a přidal se ke své jednotce a jejímu úlovku.

40 KAPITOLA

*****

NEDĚLE, 10. ŘÍJNA, 00:18 GROZNYJ

Tři čečenské vozy prudce zabrzdily a Howard se se svými muži vyhrnul z vrtulníku. Přehradili silnici, v rukou drželi připravené zbraně, ale na nikoho nemířili. Čečenci měli tu výhodu, že se mohli schovat za své vozy. Bylo tu patnáct, možná osmnáct Čečenců ve vojenských uniformách, vystoupili a zpoza džípu, dodávky a policejního auta mířili svými puškami.

Howardovi muži nebyli krytí, a možnost úkrytu tu hrála velkou roli. Trup auta dokáže zastavit aspoň část střelby z malých palných zbraní. Vzduch vůbec nic.

. "Marku," řekl Howard co nejtišše ji, aby jej Čečenci neslyšeli. "Uložte zásilku do vrtulníku a vraťte se sem."

Jednotka za jeho zády dostrkala Plechanova k vrtulníku. Marcus byl jazykovým odborníkem, a když Rusa uložili na palubu, seskočil na zem a postavil se vedle Howarda.

O šedesát metrů dále začal jeden z Čečenců volat něco rusky. Howard znal pár slov a frází, dost na to, aby rozuměl otázce "Kdo sakra jste?"

"Jak se jmenuje jejich tajná policie?" zeptal se Howard Marka šeptem.

"Žalit Kulk, pane."

"Řekněte jim, že to jsme my. Řekněte jim, že to je tajná mise a ať odsud koukají zmizet, jinak si je podáme jako předkrm." Howard si nemyslel, že to uspěje, ale aspoň o tom budou přemýšlet. Co kdyby to byla pravda? Copak by to mohli riskovat?

"Rozkaz." Marcus se otočil a hlasitě oddrmolil několik ruských slov.

Howard mluvil stále tiše, ale tak, aby ho jeho lidé slyšeli přes hluk motoru vrtulníku. "Rychle po dvojicích do vrtulníku. Ve stejném pořadí jako při vystupování."

Když začali první z nich nastupovat, čečenský velitel cosi zavolal, načež jeho muži zamířili o něco přesněji.

"Myslím, že nechtějí, abychom odlétli," podotkl Fernandez.

Howardovi se najednou zaplnily útroby suchým ledem a tekutým dusíkem. Přikývl. Ale oč déle tu zůstanou, o to to bude nebezpečnější. Někdo může znervóznět, smekne se mu prst a první vystřelená kulka rozpoutá divokou přestřelku z obou stran.

Opatrným a pomalým pohybem zapnul svou vysílačku, aby mohl zavolat druhou helikoptéru. Doufal, že neodlétla moc daleko, aby jej slyšela. "Dvojko, tady Vlk Alfa."

Chvíli bylo jen ticho.

"Dvojko, ozvěte se."

"Rozumím, Alfo, tady Dvojka."

Howard potlačil náhlé nutkání úlevně vydechnout. "Potřebujeme tu trochu odvést pozornost. Asi šedesát metrů severně od naší pozice je velká dodávka s modrým světlem. Ocenil bych, kdybyste se k ní od severu přiblížili, někdo se vyklonil ven a vysypal jim na střechu několik zásobníků."

"Jako by se stalo, Alfo. Jedeme tam."

"Za jak dlouho tu budete?"

"Pětačtyřicet vteřin, pane."

Nejsou daleko, a Howard jim za to byl v tu chvíli neskonale vděčný.

"Padáme odsud, přátelé," řekl Howard, aby ho jeho jednotky slyšely. Už mu příliš nezáleželo na tom, jestli ho slyší i protivníci. "Na můj povel, po dvojicích, co nejrychleji."

Všiml si, jak někteří Čečenci přestávají mířit a otáčejí se nahoru za sebe. Nejspíš už slyší motory blížícího se vrtulníku - maximální vý-

kon byl téměř dvanáct set koňských sil, a při takovém výkonu tiché rozhodně nebyly.

"Připravit se...," zavelel Howard.

Ve světle z čečenských vozidel a sodíkových lamp osvětlujících zásoby ropy Howard viděl, jak se druhý huey přiřítil a zhoupl ve výšce pětadvaceti metrů. Po chvíli vyšlehly z otevřených dveří žlutooranžové záblesky dvou poloautomatických pušek.

Jeho jednotky mohou střílet. Od střechy dodávky se odrážel cinkot střel.

Čečenci se otočili k novému a mnohem aktuálnějšímu nebezpečí.

"Teď, honem!"

Howardovi muži naskákali do vrtulníku...

Čečenci začali pálit po vrtulníku nad sebou...

Do Howardovy helikoptéry se nacpal poslední z mužů. Venku zůstal jen Howard s Fernandezem.

"Nastupte, Julio!"

"Hezčí vždy uvolní místo staršímu, pane."

Howard se usmál a vyskočil dovnitř. Fernandez do něj zezadu narazil, když sám ustupoval z prostoru ode dveří.

"Nahoru, nahoru!" křikl Howard.

Pilot přidal plyn, a huey vyrazil k nebi.

Čečenci pochopili, že útok shora byl jen zástěrkou. Začali pálit na obě strany. Na vrtulník dopadly první kulky.

"Zaměstnejte je někdo!" zavolal Howard.

Fernandez, který byl nejblíž u dveří, zahájil palbu a mával puškou tam a zpět jako zahradní hadicí. Čečenci se schovávali za své vozy, hustě kropené municí.

Velitelský vrtulník ostře zatočil a pomalu stoupal vzhůru. Od trupu se odrazilo ještě pár kulek, ale o chvíli později už byli mimo dostřel.

"Dvojko?" volal Howard do svého mikrofonu.

"Jsme hned za vámi, Alfo."

"Máte oběti?"

"Negativní, pane."

"Seržante?"

"Je někdo raněnej?" zakřičel Fernandez.

Zjevně nikdo.

Howard zhluboka vydechl a usmál se. Dokázali to! Páni!

"To je únos! To nesmíte!"

Howard se podíval na rozhořčeného Rusa. Když si ho prohlížel, cítil, jak se mu po těle rozlévá chladná nenávist.

"Taková hloupost způsobí mezinárodní incident! Já mám vlivné přátele! Z toho se jen tak nevyvlíknete!"

Howard ho pozoroval. "My už jsme se z toho vyvlíkli."

Rus zahájil palbu ruských nadávek. Howard několika z nich rozuměl. Neměl ale na něj náladu. Zvedl ruku, aby ho umlčel. Rus zmlkl a zamračil se.

"Pane, vy jste zabil muže, kterého jsem měl rád a kterého jsem si vážil. Pokud okamžitě nezavřete zobák, může se vám stát, že z téhle helikoptéry nějakou náhodou vypadnete. Vzhledem k naší rychlosti a výšce, se na zemi pěkně rozplácnete."

Rus se tedy rozhodl, že už řekl vše, co chtěl.

*****

SOBOTA, 9. ŘÍJNA, 18:54 QUANTICO

V konferenční místnosti zazvonil telefon. Michaels ho zvedl. "Ano?"

"Přepojuji plukovníka Howarda, pane," řekl hlas.

"Veliteli?"

"Ano, plukovníku."

"Operace ukončena, pane. Letíme domů."

Michaels pocítil omamný pocit úlevy. "No skvěle! Gratuluji, plukovníku. Nějaké potíže?"

"Nic, co by stálo za řeč, pane. Jako procházka parkem."

Toni se vrátila do místnosti. Michaels se na ni podíval, ukázal na telefon a pak spojeným palcem a ukazováčkem naznačil, že je to "OK".

"Uvidíme se asi za šestnáct hodin, veliteli."

"Nemůžu se dočkat. Ještě jednou gratuluji, plukovníku. Skvělá práce."

Michaels zavěsil a usmál se na Toni. "Mají ho. Už sem letí. Zítra jsou tady."

"Zavolám Jayovi," řekla. "Chtěl vědět, jak to dopadne."

"Zavolej mu."

"A co dál, Alexi? Jestli se nepleteš, máme toho muže, co zabil Steva Daye, i když mu to nemůžeme dokázat. Žena, která tady kalila vodu, je už po smrti."

"Vrátíme se do práce," řekl. "Pokud tedy přežiju schůzku s Carverem, až mu řeknu, co jsem provedl."

"Přežiješ. Ředitele zajímá výsledek. Je to podobný jako Bushovy operace na území Nikaraguy nebo ten Iráčan unesený z Bagdádu na konci Clintonovy vlády. Náš prezident chtěl, abychom tohohle chlapa chytili, a to se stalo. Teď se o

něj musí postarat vyšetřovatel."
"Ale nejdřív si s ním promluvíme my."
"Samozřejmě. Ale v zásadě je po všem."
"Tak, tak," přikývl. "Po všem. A nevedli jsme si koneckonců tak špatně, ne?"
"Ne. Docela jsme se drželi."
Oba se na sebe usmáli.

EPILOG

*****

NEDĚLE, 10. ŘÍJNA, 11:30 QUANTICO

Ružjo v uniformě seržanta amerického námořnictva stál u plotu centrály Net Force. Byl tři sta metrů od hlavního vchodu, ale lovecká puška, kterou měl opřenou o nohu, byla na takhle vzdálený lidský terč víc než dostačující. Byla to remingtonka, nikoli winchestrovka, ale též kalibr 30-06. Nabíjela se podobně jako puška, jíž zabil v Oregonu toho obchodníka s počítači. Hlavní rozdíl byl v tom, že tahle neměla mířidla holografická, ale optická s desetinásobným zvětšením a nastavená na třísetmetrovou vzdálenost. Nejdřív si vybral tohle místo a pak pušku nastavil.

Byla tu autobusová zastávka, tak nová, že ji ještě nikdo nestihl postříkat sprejem. Mohl tu pár minut stát, než si ho někdo všimne. I v neděli tu bylo tolik lidí, že další námořník, který čeká na autobus, nebude nijak nápadný.

Pokud velitel Net Force nepůjde na oběd, Ružjo odejde a vrátí se později. Třeba ho stihne, až půjde z práce. A pokud ho neuvidí ani pak, může si na něj počkat na cestě domů. Nějaké místo se vždycky najde.

U vchodu zastavila bílá dodávka dodge s vládními značkami. Ružjo měl v kapse malý osminásobně zvětšující dalekohled Bush-

nell, který se mu vešel do dlaně. Opřel se bokem o plot a přidržel si dalekohled u oka.

Dveře budovy se otevřely, objevila se půvabná bruneta a postavila se vedle dodávky. Hned za ní šel Alexander Michaels a vedle něj dva muži, kteří vypadali jako jeho bodyguardi.

Ružjo děkoval osudu za takové štěstí. Bude muset jednat rychle. Muž u plotu s namířenou puškou přitáhne pozornost bez ohledu na uniformu. Sklonil se a rozepnul zip na obalu pušky. Puška byla připravená. Zbývalo ji zvednout, prostrčit hlaveň okem plotu, což poslouží jako vynikající opěra, namířit a stisknout spoušť. Když si pospíší, bude to pět vteřin, když se bude loudat, tak deset.

Hlavně plynule. Žádné prudké pohyby. Jen zvednout pušku, prostrčit ji plotem, zhluboka se nadechnout, zadržet dech a najít terč. Dal se do toho.

Mířidla Leupold měla vynikající optiku. Obraz byl ostrý a čistý.

Tamhle je.

Ružjo zamířil muži na hruď...

Na tuto vzdálenost Michaels nezaplnil celé zorné pole. Ružjo viděl ženu, muže z ostrahy a dalšího muže, který vystupoval z dodávky.

Zpola vydechl. Stiskl spoušť...

Do háje! Ružjo sundal prst ze spouště. Ten voják, černoch, držel za paži jiného muže.

Byl to Vladimír Plechanov!

Ružjo věděl, že se musí rozhodnout, zda vystřelí nebo ne, a že to musí udělat rychle. Nemůže tu stát donekonečna.

Nuže, i přes všechny Plechanovovy dovednosti se jim podařilo vypátrat, že je jejich nepřítelem, a nejen to, oni ho dokonce i mají!

Zajali Plechanova. Ružjo s ním mluvil před pouhými dvěma dny. Neuvěřitelné.

Čas se zastavil.

Má zastřelit Michaelse? Nebo má zastřelit Plechanova? Ten muž ho může prozradit, když na něho uhodí. Ružjo věděl, že existují drogy, jež dokáží vypáčit tajemství i z nejsevřenějších rtů. Američané takové věci nedělají často, ale kdyby se pro to rozhodli, mohli by to použít.

Tak co? Vystřelit?

Ne. Vladimíra nezastřelí. Jestli ho Rus bude chtít Američanům vydat, tak ať.

A toho velitele Net Force? Teď už není žádný důvod ho zabíjet. Plechanovovi by to nepomohlo. Nikomu by to nepomohlo. Ať byl Ružjo jakýkoli, nezabíjel bezdůvodně.

Sundal pušku z plotu, sehnul se a vrátil ji do obalu. Rozhlédl se. Od okamžiku, kdy vytáhl pušku z vaku, uplynulo všeho všudy patnáct vteřin. Nikdo si ho nejspíš nevšiml. Zapnul zip. Zvedl se.

Přiblížil se autobus. Nastoupí do něj, v sousedním městě si půjčí další auto a pojede se někam rozmyslet. Měl samozřejmě jiné půjčené auto, ale to už použít nechtěl. Byl horký říjnový den a vnitřek kufru toho auta asi začne brzy zapáchat.

Autobus zastavil. Dveře se otevřely. Řidič se na něj usmál. Ružjo se také usmál, ale spíš kvůli myšlence, která mu proběhla hlavou.

Aspoň už nebude muset poslouchat, jak Grigorij žvatlá o své medaili za zásluhy v Čečně. A než někdo otevře kufr auta a zjistí, co je uvnitř, Ružjo už bude daleko, velmi daleko.

Možná v nějaké poušti.

??

??

??

??